



GERÇEK TERÖRİST KİMDİR?

✓ Eğer terör; işgaller gerçekleştirenlere, halkları katledenlere karşı direnmekse, ✓ Terör; özelleştirmelere karşı çıkmaksa, ✓ Terör; hapishanelerdeki devrimci tutsakları savunmaksa, ✓ Terör; dünyanın bir ucundaki katliamlara karşı çıkmaksa, ✓ Terör; halkların kardeşliğini ve dayanışmasını savunmaksa, ✓ Terör; emperyalizme, uşaklarına ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmekse ezilen emekçi halklar bu “terör” eylemlerine ve “teröristlik” yapmaya devam edecektir.



T. Kürdistanı ateş altında

DERSİM'E SEFER OLUR, ZAFER OLMAZ

Emperyalizmin ezilen halklara yönelik topyekun savaş ilanının bir parçası da ülkemizde yaşanmaya devam ediyor. Özellikle T. Kürdistanı'nda son süreçte yoğunlaşan operasyonlarla birlikte gözaltı, katliam, yargısız infaz saldırıları da yükseldi. Özel Tim ve asker eliyle yapılan bu saldırılar devletin halka karşı politikasının ta kendisidir. Gerillaya yönelik 10 binlerce askeri güçle bölgede yürütülen katliam ve imha operasyonlarında devlet istediği sonucu bir kez daha alamıyor. Operasyonda kullandığı korucuları öldürerek çok sayıda gerilla vurulduğu, gerillaya erzak yardımı yaparken insanların yakalandığı söylentileri yayarak psikolojik üstünlük havası yaratılmaya çalışılıyor. Bu üstünlük yaratma ve çatışmalarda ölen asker sayılarını gizleme

çabalarına rağmen, bu gerçek bir şekilde açığa çıkmaktadır. “Şehitlerimiz” propagandasıyla ve asker ailelerini kullanarak aldığı darbelerin yarattığı olumsuz etkisini dağıtma çabaları da işe yaramamaktadır.

Diğer yandan gerilla cenazelerine işkence yapan devlet, bunları akıl almaz yöntemlerle teşhir ederek halkı korkutma ve sindirmeyi hedeflemektedir. Ancak yıllardır uygulanan bu yöntemlerin işe yaramaması bir yana, halkın gerillaya olan bağlılığını artırmış ve daha fazla sahiplenmesini sağlamıştır. Yani zulmün rengi koyulaştıkça, korkunun değil, haklı ve onurlu olanın yanında saf tutma gerçeği daha da belirginleşmiştir. Bu gerçek devletin saldırılarının boyutu ne olursa olsun, karartılmayacak kadar güçlüdür.

Bugün onbinlerce askerle operasyon yapan devletin bu hamlesi de, geçmiş hamleleri gibi başarısız olmak zorundadır. Çünkü gerilla halktır, halk olduğu sürece de var olacaktır.

TC'nin gerillayı imhaya yönelik operasyonları sonbaharın gelmesiyle beraber yoğunlaşarak devam ediyor. Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre yaklaşık 35 bin kişilik askeri gücüyle Dersim'de operasyona başlayan TC, Hozat, Ovacık, Nazimiye, Pülümür ve Dersim Merkez'de dağ köylerini ve yaylaları boşalttırdı. 17-25 Ekim tarihlerinde “can güvenlikleri” açısından

köylüye ilçelere inmelerini salık veren faşizm, operasyonlarda Ovacık başta olmak üzere Dersim'i yerle bir etmeye niyetli gözüktü de, Pülümür kırsalında HPG gerillalarıyla girdiği çatışmada hezime uğramış ve verdiği kaybın şokunu henüz üzerinden atamamıştır. Bölgenin dört bir yanında operasyonlar devam ederken 16 Ekim günü saat 21:30 saatlerinde Ovacık'ın Gözeler köyü kırsalında Aksu deresinde erzak taşıdıkları iddia edilen MKP gerillalarıyla çatışmaya giren faşist TC güçleri, üç MKP HKO gerillasını katletti. Malatya Adli Tıp Merkezi'ne götürülen gerillaların kimlikleri açıklanmazken, yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre şehit düşen gerillaların isimleri şunlar; Muharrem kod adlı Murat Güzel, Rojda kod adlı Ayten Gülmez, Ahmet kod adlı Yusuf Dal.



Köylülerin haykırışı ve işçi-köylü ittifakının doğru kavranışı üzerine

On binlerce köylü IMF, Dünya Bankası destekli tarım politikalarını uygulayan AKP hükümetini Manisa'da yapılan “Çiftçinin Haykırışı” mitingine uyardı. Bu mitingin, köylülerin uyarı ve protesto amaçlı gerçekleştirdiği ilk miting olmadığını belirtmek gerekir. Bundan önce de farklı tarihlerde kitlesel katılımlı merkezi ve bölgesel düzeylerde gerçekleşen çeşitli mitingler örgütlenmişti. TC'nin değişken resmi verilerine göre 7 milyon köylünün istihdam edildiği, 23 milyon insanın geçimini sağladığı tarım sektöründeki gelişmeler her geçen gün

kabul edilemez ve dayanılmaz boyutlara varmaktadır. Köylülerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün kötüye gitmekte ve tepkileri genişleyip, büyüyerek, kitlesel boyut kazanarak artmaktadır.

Ekonomik ve yaşamsal taleplerin sorumlu adresi sadece mevcut hükümetlerle sınırlı kalsa da, toplumsal yapının önemli ve etkili gücü olan köylülüğün yaşadığı sorunları görmemek ve çözümü konusunda somut, etkili ve kalıcı politikalar üretmemek, kendiliğindencilğe ve tasfiyeciliğe hizmeti beraberinde getirir.

Sayfa 16-17-18-19

Balıkesir'in şirin ilçesi Gönen'den

Siz Türk-İş üyeleri ve Tuzla Deri-İş üyelerine selam ile sözlerimize başlıyoruz. Bizler Gönen deri işçileri olarak, bizlere gösterdiğiniz misafirperver davranışınızdan dolayı sizlere teşekkür ederiz.

Gönen deri işçileri olarak yaşadıklarımızı anlatmaya geldiğimiz bu platformda farklı bir şekilde konuyu ele almak istiyoruz. Son günlerde tüm Türkiye'nin gündeminde olan Balıkesir ilini ayrı konu ile arkadaşlarımız yaşadıklarına uyarlamış. Bildiğiniz gibi gündemde bir kuş gribi vakası var. Kanatlı hayvanlarda görülen bu hastalık bizim Gönen ilçesinde ise daha farklı olarak kanatsız bir kesimde ve yıllardan beri bulunmaktadır. Bunlar, bundan yaklaşık 15-20 yıl önce İstanbul Kazlıçeşme'den göçen bir grupta görülmüştür ve yıllardan beri Gönen insanının başa çıkamadığı bir tür griptir. Bizler de bu rahatsızlığa (puşt) gribi adını verdik. Yıllar önce göç ederek yöremize gelen bu işverenler yani bu gribin taşıyıcısı

(Gönen'den gelen 30 temsilci ve işçi Tuzla ziyaretinin ardından Zeytinburnu Günder önünde basın açıklaması yaptı. Bunun üzerine işçiler tarafından aşağıdaki yazı yazılmıştır.)

Günder Deri ve birkaç işveren Gönen insanına milattan önce yaşananlardan bile daha fazlasını yapmışlardır. Vücutlarındaki bu virüsü yayabilecek ortam olarak da Gönen ilçesini seçmişler. **Ve çalışan emekçilere her türlü kötü muameleyi yaptılar. Sigortasız çalıştırdılar, yetmedi haftalık 45 saat yerine 90-100 saat çalıştırdılar.** Küçük yaştaki işçileri çalıştırdılar. Senenin beş ayı çalıştırıp sonra kapının önüne koydular. İş kazası geçiren, parmağını kolunu kaptıran işçiyi tehdit ederek şikayet etmesini engellediler. Ve işten çıkardılar. Bunlar öyle bu virüsün etkisindeydiler ki, işçinin de bir insan olduğunu unuttular ve diğer işverenlere de bunu empoze ettiler. Fazla mesai yaptırıp ücret vermediler. O da yetmedi sigorta yaptıkları

na da kendi kafalarına göre girdi çıktı yaptılar. Artık bu zehir tüm vücutlarını sarmıştı. İşçiyi bayram gününe bir gün kala "işler bitti" diyerek işten çıkardılar. Yıllar geçtikçe daha da acımasız oldular ve işçilere insanın insana yapmayacağı uygulamalar yaptılar. Çalışma Bakanlığı müfettişleri geldiğinde işçileri kurutma odalarına, depolara saklayarak tehdit ettiler. Bunları yaparken dışarıya da demokrat göründüler. Biz Gönen işçileri olarak bu virüsün daha fazla yayılmasını önlemek için bir dernek kurduk ve bu insanlığı kaybetmişler için bir aşı bulduk. Bu aşı da Türkiye'de Deri-İş Sendikası'dır. Amacımız işçi emekçi kardeşlerimizin kanını emen bu zehiri yok etmek, bu yüzden bu aşığı Gönen'e getirdik. Bütün işçi arkadaşlarımıza

bu aşığı yaptık. Sonunda işçiler hak, adalet ve daha çağdaş bir yaşam hakkı istediler, tabi buna karşılık işverenler bu aşığı alışık olmadıkları için işçiyi daha fazla zulüm yapmaya başladı. Baskı yaptı olmadı, adam tuttu kurşun sıkı olmadı, emniyeti ve seçilmişleri üzerimize saldı olmadı, bizler artık aşığı almıştık. Baktı olmuyor, aşının süresi kısa bundan sonra ne yapacaksınız diyerek aşımız (sendikamız) hakkında karalama kampanyası yaptı. Yine başaramadı. Biz Gönen işçileri olarak sendikamızdan aldığımız güçle dimdik ayakta durduk ve tam **83 gündür** bu aşığı karşı yapılan savaşa direniyoruz. Sizlerden bu gücü aldığımız sürece de direneceğiz. Bu puşt gribini yeneceğiz. Devlet büyüklerimize buradan sesleniyoruz; Manyas'taki gribi değil, Türkiye'deki bu gribi yenmediğimiz sürece bu ülke daha çok Avrupa kapılarında bekler. Gelin tüm gücümüz ile bu gribe karşı da mücadele edelim. Teşekkür ederiz. **(Gönen Deri İşçileri)**

Şişli Belediyesi'nde işçiler üzerindeki baskılar sürüyor!

Şişli Belediyesi ve yan kuruluşu olan Kentyol AŞ'de örgütlü olan Belediye-İş Sendikası ve 2 ay önce aynı işyerinde örgütlenme çalışması başlatılan DİSK Genel-İş Sendikası arasında yaşanan gerginlik devam ediyor. Belediye-İş'e üye işçilerin Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül desteğiyle Genel-İş sendikası tarafından zorla üye yaptırıldığı, işçilerin bu yönlü şikayetlerini dile getirmesi sonucu ortaya çıkmıştı.

7 Ekim'de Şişli Belediyesi Makine İkmal bölümünde çalışan Belediye-İş üyesi Veysel Ballıkaya'nın sabahın erken saatlerinde evinin önünden bir grup tarafından kaçırılarak zorla ormanlık alana götürülmesi, burada "örgütlenmemize engel olmayacaksınız yoksa kötü olur" şeklinde tehdit edilerek dövülmesi gerçekleri bir kez daha ortaya koydu. Şişli Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü'nde çalışan ve Belediye-İş Sendikası üyesi, işyeri baş temsilcisi olan Yusuf Türkmen ise 10 Ekim günü sabah saat 05:30'da evinden çıkarken maskeli 6 kişi tarafından "bizi tanıyorsun, örgütlenmemize engel olma" tehditleri savrulurken demir çubuklarla dövüldü. İki kolu birçok yerinden kırılan, yüzünden, başından, göğsünden ve sırtından da darbeler alan Türkmen'in dövüldüğünü gören mahalle halkı yaralı işçiyi hastaneye kaldırırken, Türkmen'in dövülmesine tanık olan ve do-

ğum yapmasına 1 hafta kalan eşi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı.

Belediye-İş Genel Merkez ve şube yöneticileri, sendika üyeleri ve Türkmen'in iş arkadaşları kendisini ziyaret ederek saldırıya tepki gösterdiler ve sorumluların ortada olduğunu söylediler.

Saldırını kınayan Belediye-İş Sen-



dikası aynı gün sendika binasında bir basın toplantısı düzenleyerek Genel-İş'i ve Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ü uyardı. Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul; DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Genel-İş Genel Başkanı Mahmut Seren ve Şişli Belediyesi Başkanı Mustafa Sarıgül'ün saldırılardan sorumlu olduğunu söyledi. Yurdakul, aylardan beri faşist bir uygulamayla adı örgütlenme olan çalışmalarda işçilerin sendika seçme özgürlüğü yok sayıla-

rak, eli silahlı adamlarla istediklerini uygulamaya kalkmanın sendikal etikle uyuşmadığının altını çizdi.

Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak da, "Bu saldırı işçi sınıfına yapılmıştır" dedi.

Toplantıya katılan Şişli Belediyesi işçileriyle toplantı sonrası yaptığımız görüşmelerde birçok işçinin tehdit edildiği söylendi. Makine İkmal Müdürlüğü İşyeri Baştemsilcisi Cemal Karabulut 1.5 ay önce tehdit edilmiş, Fen İşleri Delegatesi Binali Bülbül telefonla aranarak "sizinle de görüşeceğiz" denilerek gözdağı verilmiştir. Kentyol işçisi Aydın Aslan 4 Ekim'de Genel-İş 1 No'lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz'ün konuşmasını protesto ettiği için 5 kişi tarafından tek-melenmiştir.

Genel-İş'e üye yaptırılan işçilerin 1 Ekim'den itibaren ilk 3-4 gün içerisinde 140'a yakınının Belediye-İş Sendikası'na geri dönmesiyle birlikte saldırıların fiziksel olarak devam ettiği belirtilirken Belediye-İş Sendikası Beyoğlu Şube Sekreteri Şenol Erdem'in de tehdit edildiği eklendi. Gece vardiyasından gündüz vardiyasına geçen ancak Genel-İş'e geçmesi için zorlanan Hasan Seçik adlı işçi hayır cevabı verdiği için 15 gün içinde yeniden gece vardiyasına alındığı da verilen bilgiler arasında. **(İstanbul)**

Sınıf bilinçli destekle direniş büyüyecek!

TEKSİF Bakırköy Şubesinde örgütlü 80 Serna-Seral işçisi 16 Eylül 2005 tarihinde Toplu Sözleşme Görüşmeleri sırasında patronla anlaşamamıştı. Bunun üzerine greve çıkan 130 Serna-Seral tekstil işçisinin direnişi, polisin çadırları bahane ederek yaptığı azgınca saldırılara rağmen kararlılıkla sürüyor.

İlk olarak 30 Eylül Cuma günü sabaha karşı, oldukça kalabalık sivil ve çevik kuvvet polisi bölgeye yığınak yaparak işçilere saldırmıştı. Saldırının ardından çadırı tekrar kuran işçilere, polis tekrar müdahale ederek, bu kez "elebaşı" olarak önceden tespit ettikleri 4 işçiyi gözaltına alarak çadırı yıktılar.

İşçiler 14 Eylül Cuma günü Bağdat Caddesi'nde bulunan Serna Tekstil'in satış mağazası önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı Serna-Seral sözcüsü Suzan Gündüz okudu. Bu sırada sık sık, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Yaşasın grev ve toplu sözleşme" vb. sloganlar atan işçilerin, oldukça coşkulu olmaları dikkat çekti. Açıklamanın ardından mağazanın önüne "Serna'nın penyeleri kanla dikiliyor" yazılı döviz bıraktılar.

Serna'da son olarak yaşanan olayda da işçiler farklı ayrıntıların altını çiziyor; 15 Eylül Cumartesi günü sabah saat 9:00'da Çevik Kuvvet ekiple eşliğinde gelen icra memurları 25 milyarlık başka bir alacağı gerekçe göstererek zorla işyerindeki bilgisayarlara ve Elektra Makinesi'ne (tasarım için kullanılan bilgisayar destekli çalışan bir makine) el koydular. İşçiler borcun olduğu söylenen Genmak adlı hazır kumaş aldıkları firmayla 2 yıldır hiç alışveriş yapmadıklarını, bu firmanın ise 2004 yılına ait alacağını bahane ederek icra takibi başlattığını söylediğini belirttiler. Bunun üzerine avukatlarına başvuran işçiler, "bu oyun sendikalaşma sürecinde başlamış bir danışıklı dövüştür" diyerek, patronları ve oyunlarını teşhir edeceklerini belirttiler. **(Kartal)**



işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Bush can çekişiyor: BU CENAZEYİ KİM KALDIRACAK?

Katrina Kasırgası ABD'nin bir şehri değil, Bush ve şürekâsını da önemli oranda etkisi altına aldı. **Kasırganın ardından yaşananlar, özellikle de yapılan açıklamalar Bush'un önemli oranda yıpranmasını beraberinde getirdi.** Kasırgada yaşamlarını yitirenler, açıklıkla ve hastalıkla yüz yüze bırakılanlar, aç kaldıklarından kaynaklı yiyecek dükkanlarına saldırıların katletme emri ile katledilecek olanlar ve haftalarca hiçbir yardımın ulaştırılmadığı bölge **"imparatorluğun"** gerçek yüzünü de gösterdi. Önce beyazlar kurtarıldı bölgeden ama ardından sıra siyahlara gelmedi çünkü onlar ölüme terk edildi.

Bu tablo Bush'un yıpranan yüzünü iyice eskitti ve ülkesi başta olmak üzere, **"güvence verdiği"** halklar **"hayal kırıklığı"** ile yaşanan gelişmeleri izledi. **ABD kamuoyuna yansıyan araştırmalara göre ABD halkının Bush'a olan güven ve desteği yüzde 45'lere kadar gerilemiş durumda.** Üstelik bu oran son yılların en düşük yüzdesini ifade ediyor. Washington Post ve ABC televizyonunun son kamuoyu yoklamasına katılanların yüzde 57'si Bush'un Irak politikasını onaylamadıklarını söylerken, yüzde 53'ü de **"savaşa girmeye değmezdi"** düşüncesini ifade ediyor. Bu oranlar Irak işgalinin hiçbir şekilde sonu olmayan bir yol olduğunu göstermesinden ve kanıtlanmasından kaynaklı, halk işgal altındaki ülkedeki çocuklarının yaşamları ve geleceklerinden kaygı duyuyor. İşgalin her gün artan bilançosu ve açığa çıkan yalanlar ve işkenceler azalan destek ve güvenin temel nedenlerinden.

Bush **Katrina Kasırgası** ile birlikte önemli oranda itibar kaybetti ve kaybettiklerini yeniden toparlamak için bildik yöntemlerini devreye koydu. Önce halkına yaptığı sesleniş konuşmasında **"Kasırganın yarattığı tahribatı ortadan kaldırmak için milli beraberlik"** dedi ve ardından da yeni saldırı politikalarını devreye koydu. Zira bu durumu kurtarmak için elindeki bütün silahları devreye koymak durumunda. **Çünkü Katrina, Bush açısından sadece siyasi anlamda yıpranmasını sağlamakla kalmadı, aynı zamanda ABD ekonomisi başta olmak üzere dünya ekonomisini etkileyen bir yıkım oldu.** Kasırganın ardından petrolün **"önlenebilir"** yükselişi ABD yatırımcıları başta olmak üzere Çin dâhil olmak üzere AB pazarı ve Japonya'yı da etkisi altına almış durumda. Petrolün son bir aylık zaman zarfındaki yükselişi etkilediği ülkelerdeki halkın alım gücünü de önemli oranda gerilettili. Ekonomisinde 40 milyar dolarlık bir hasarın oluşmasına neden olan Kasırga, Euro'ya bağlı ülkelerin ekonomik gelişimini de önemli oranda yavaşlatmıştır. Bu yıkımın ağır bilançosunu atlatmak için Bush'un **"milli hassasiyetlere"** yönelik açıklamalarının hiçbir etkisinin olmadığı da ortada. Çünkü halkın gelişen tepkisini bastırma noktasında pek fazla işe yaramadığı yapılan araştırmalar sonucu açığa çıkan istatistiklerle ortada. Bu tablo içinde Bush'u kurtaracak tek alternatif kalıyor ki, o da saldırganlık üzerine kurulu politikalarının daha aktif biçimde devreye sokulmasıdır. Son günlerde gözlerden kaçmayan İran ve Suriye gelişmeleri bu adımların yakın zamanda atılacağı ihtimallerini güçlendirmektedir. **"Bir seçimle karşı karşıyayız. Ya 11 Eylül öncesinin izolasyon ve geri çekilme mantığına döneceğiz veya düşmana karşı savaşarak büyük Ortadoğu'daki müttefiklerimizi destekleyeceğiz. Ben ter-**

cihimi yaptım. Saldırmaya devam edeceğiz. Irak halkıyla omuz omuza olmaya devam edeceğiz ve kazanacağız." Bush bu açıklamayı çok kısa bir zaman önce yaptığı halkına sesleniş konuşmasında ifade etti. Kendileri açısından var olan durumun nasıl aşılanacağını bu konuşmasında da çok net göstermiş durumda.

ABD ve İngiliz yetkililerinin son dönem İran ve Suriye ile ilgili dikkat çeken açıklamalarına bakmadan önce ilk adresimiz Irak'ta son dönem yaşanan gelişmelere kısaca değinmekte fayda var. Yapılan anayasa yoklamaları aylardır başta ABD olmak üzere işgalci güçlerin umutla beklediği bir durumdu.

Irak cehennemi; referandum bu ateşi söndüremeyecek!

Aylardır tartışmaları yürütülen Irak Anayasası 15 Ekim günü **"halk oylamasına"** sunuldu. Referandumun açıklanan ilk sonuçlarına göre halkın istenilen katılımı sağlanmış durumda. Katılımın Kerbela'da 440 bin kişi olduğunu ve yüzde 95'in **"evet"** oyu kullandığı açıklandı. Tikrit'teki seçim yetkililerinin yaptığı açıklamaya göre 43.571 hayır oyunun çıktığı ve bunun yüzde 96'lık bir oranı ifade ettiği belirtiliyor. Yine Sünnilerin çoğunlukta yaşadığı **Samarra** kenti hariç yüzde 65 oranında bölgeden hayır oyu çıktığı ifade edildi. Bush Beyaz Saray'dan yaptığı açıklamada bunun Irak halkı için büyük bir başarı olduğunu ifade ederek katılımdan dolayı Irak halkını kutladı.

Ancak bu tebrik mesajlarının boş bir yalan balonu olduğu bir gerçek. Çünkü Irak'taki süreç başta ABD olmak üzere işgalci güçler açısından istenilen biçimde bir gelişim göstermemektedir. Oylamaların kesin sonucu anlamında yukarıdaki verilerin hiçbir inandırıcılığı bulunmamasının yanı sıra, Anayasa taslağı sürecinde yürütülen tartışma ve memnuniyetsizliklerin yansıdığı da mevcut verilerden görmek mümkün. Bunun yanı sıra referandum Irak'ta bugüne kadar denenen çeşitli **"demokrasi"** yöntemlerinin boşa çıktığı gibi boşa çıkacak bir gerçekliktir.

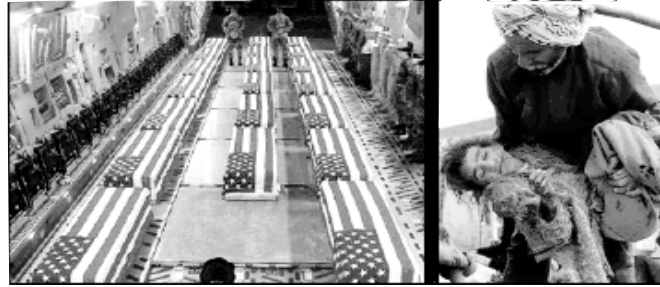
Sürecin bundan sonraki aşaması için ön görülen iç savaş zemini gittikçe bir yükseliş gösterirken, içinde işgalci güçlerin olduğu çeşitli oyunların tezgâhlandığı tartışmaları yürütülüyor. **Askeri açıdan çıkmazı derinleşen ABD'nin bu konudaki girişimlerinin tümü fiyaskoyla sonuçlanmaktadır.** Bir kere daha vurgulamak gerekir ki direniş gerçeği **"demokrasi"** gerçeğine rağmen kendisini koruyarak devam ettirmektedir ve referandumun yapıldığı 15 Ekim günü Bağdat'ta bir seçim bürosunun yanına konulan bombanın patlaması sonucu Iraklı 5 asker yaşamını kaybetmiştir. Bundan daha da önemlisi ABD askerleri tarafından eğitilerek silahlandırılan Iraklı askeri birliklerin sayısı üçten bire inmiş durumda. Eğitilenlerin büyük bir çoğunluğu ise eğitim bitince, silahları ile birlikte kaçarak direnişçilere katılmaktadır.

Irak Referandumu'ndan iki gün önce yani **13 Ekim'**de Irak'ta yaşanan gelişmeleri halkına duyurma çabasında olan Bush, bölgede olan askerleri ile canlı bağlantı kurarak durumu izah etmek için bir TV programı hazırlattı. Ancak işin kötüsü bir gün sonra yine bir ABD

basını tarafından hazırlanan programın bir hafta öncesinden planlandığını, programda Bush ve askerlerin neler konuşacağını ezberletildiği açığa çıktı. **Halkını kandırmanın sınırlarını epeyce zorlayan Bush bu yalanlarının açığa çıkması ile sözde itibarını her gün biraz daha kaybetmektedir.** ABD halkı için şu anda tek gerçek var; o da orada bulunan çocuklarının geleceği ve her gün ülkelerine dönen tabutlarıdır. Bu gerçekler Bush'un çabalarını boşa çıkartacak kadar güçlüdür.

İran ve Suriye Macerası Giderek Güçleniyor mu?

"Potansiyel olarak en tehlikeli senaryo, Çin, Rusya ve belki de İran'ın oluşturacağı anti hegemonyacı ve yalnızca ideoloji aracılığıyla değil, fakat birbirlerini tamamlayıcı istraplarla birleşmiş büyük bir koalisyon"dur."(Brezenski) ABD açısından bu korkulu senaryo, korkuluk olmadan çıkarak bir kâbusa dönüştü. Rusya ve Çin'in geçtiğimiz ay yaptığı askeri tatbikat, bu kâbusun ilk güçlü sinyallerini ABD'ye gönderdi. Yaşanan büyük kriz ve sıklığın içinde kendisine alternatif blokların oluşmaya başlaması ABD açısından korkunun önemli oran-



da yaşanmasının zeminini oluşturmaktadır.

Bu bloklar karşısında gücünü kanıtlamak için ve onlardan önce bir hamle yapabilmek ise yukarıda da vurguladığımız gibi tek çıkış yolu saldırgan politikalarını daha güçlü bir şekilde devreye koymak durumundadır. Son günlerde gerek ABD gerekse de İngiltere tarafından İran ve Suriye'ye ilişkin yapılan açıklamalar **"Bu konuda bir kamuoyu mu oluşturuluyor?"** sorusunu gündeme getirmiş durumda. Bildik bir yöntem olması açısından hatırlanacağı gibi saldırının zemininin hazırlanması açısından dünya kamuoyuna belli açıklamalar yapılmakta ve bu doğrultuda adımlar atılmaktadır. Bu süreç **Afganistan** ve **Irak** örneklerinde çok somut olarak görüldü. Şimdi **Suriye** merkezli yapılan açıklamalar benzer bir sürecin yaşandığını akıllara ister istemez getirmektedir. Bush, **8 Ekim'**de **National Endowment for Democracy** vakfının açılışında yaptığı konuşmada İran ve Suriye hedefini yenileyerek bu ülkeleri **"yasadışı"** ülkeler olarak bir kez daha tanımladı ve **"teröristlerle terörizme yardım edenler arasında hiçbir fark gözetmeyeceklerini"** özellikle vurguladı. Bush'un bu açıklamasını 15 Ekim'de İngiltere'nin açıklaması izliyor ve Irak'taki direnişçileri İran'ın eğittiği ve bunlara silah ve mühimmat verdiği açıklamasında bulunuyor. Bunun **"terörist"** bir faaliyet olduğunu açıklayan İngiltere **"gerçekli hassasiyet gösterilmediği takdirde önlem almalarının şart olduğu"** açıklamasında bulundu. Yakın müttefiklerin birbirlerine yakın bu

açıklama ve tehditleri İran, Suriye hedefinin çok uzak bir tarihte olmadığı ihtimalini güçlendirmekte.

Ancak bu açıklamalara rağmen bu iki ülkeye karşı yapılacak bir fiiliyatın ABD açısından hiç de kolay olmadığı bir gerçek. Hatırlanacağı gibi Bush'un yakın zamanda Rusya'ya yaptığı ziyarette Putin'le İran pazarlığı yürütülmüş ancak istenilen yanıt alınamamış ve Putin daha Bush gelmeden İran'la nükleer silah ortaklığı konusundaki girişimlerini sürdüreceklerini ve bu girişimin dünya barışının sağlanması ve korunması açısından önemli olduğunu vurgulamıştı. ABD'ye bir meydan okuma olarak da algılanabilecek bu durum gelinen aşamada bu özelliğinden bir şey kaybetmemiş, üstüne üstlük Rusya; İran, Çin ve Almanya gibi ülkeler başta olmak üzere çeşitli ülkelerle ilişkilerini daha da geliştirmiştir. ABD açısından bu iki ülkeden hangisinin öncelikli **"lokma"** olduğu tartışmalarına gelirse, eğer ikisi açısından da ilk etapta vurgulanması gerekenin ikisinin de kendi içinde çetin olan yolları olduğu gerçeğidir. Suriye, bu yolda biraz daha kolay lokma gibi görünüyor. Askeri açıdan zayıf oluşu bu kolaylığın en temel nedenidir. ABD basınına yansıtıldığı kadarıyla Bush'un **Milli Güvenlik Konseyi'**nin, Irak'a geçiş yolu olarak değerlendirilebilecek belli köyleri bombalamayı konuştuğu söyleniyor. Bunun yanı sıra Suriye'nin olası bir ABD saldırısına karşı dayanması askeri zayıflığından kaynaklı zor. Ancak böylesi bir durumda karşılık verme anlamında Suriye'nin İsrail seçeneğini devreye sokma ihtimali, üzerinde tartışılan ihtimaller arasında. Suriye saldırısının ek bir gündemi daha, Hizbullah'ın böylesi bir durumda aktif bir karşı cephe durumuna gelmesi ki, bu da Lübnan'ın gündeme gelmesi anlamına gelmektedir.

İran seçeneği ise ABD açısından çok daha karmaşık bir süreci ifade ediyor. Çünkü Rusya, Çin ve Almanya ilişkileri ABD açısından üstünden atlanılmaması gereken bir cephe niteliği taşıyor. Bu gerçek ABD'yi hem askeri açıdan zora sokmakta, hem de dünya kamuoyunun olası bir saldırı durumunda daha zor ikna edilmesi anlamına gelmektedir. Bush'un özellikle de ikna konusunda daha fazla çaba sarf etmesi gerektiği gerçeği çok net olarak ortada durmaktadır. **Bu arada NATO'nun Azerbaycan'ın Hazar kıyılarındaki üs hazırlıklarının işletilmeye çalışılan bu sürecin bir parçası olarak değerlendirmek mümkün.** Bu tabloya ülkemize son dönem yapılan ABD askeri yetkililerinin ziyaretlerini de eklediğimizde, planların belli kapsam ve biçimlerde hayata geçirilmeye çalışıldığını sinyallerini büyük ölçüde görmekteyiz.

ABD'nin bu planları, önümüzdeki dönem Ortadoğu açısından yaşanma ihtimali gittikçe yükselen bir cehennem ortamının fotoğrafını gösteriyor. Bu fotoğrafın önemli bir parçasını oluşturan Türkiye ise sürecin önemli ölçüde parçası olacak. ABD yaşadığı derin buhranı **"savaş makinesi"** olma özelliğini koruyarak atlatmayı düşünürken, Türkiye'yi bu makinenin önemli bir dişlisi haline getirme hedefini dünden daha fazla koruyor. Çünkü krizi dünden daha yoğun yaşıyor.

"Savaş makinesi" ABD can çekişiyor ve yaşam süresini uzatmak için tüm terörist yöntemleri kullanıyor ve hepsini en aktif biçime getirmeye çalışıyor. Kısacası dünya halklarının düşmanı ABD can çekişiyor. Son darbeyi vurup cenazeyi kimin kaldıracağı ise dün olduğu gibi bugün de açık. Üstelik açıklıkla terbiye edilemez olan öfkelerini her gün biraz daha büyüterek.

Sınıfsal Bakış

AVRUPA BİRLİĞİNİN DE AB'YE ÜYELİK MASALININ DA MUMU SÖNÜYOR!

İngiltere'de hükümet tarafından hazırlanarak 13 Ekim'de Avam Kamarası'na sunulan yeni "terörle mücadele" yasa tasarısı, "terör" zanlılarının 90 gün boyunca mahkemeye sevk edilmeden gözaltında tutulmalarına olanak sağlıyor. Mevcut "terörle mücadele" yasasında bu sürenin 14 gün olması İngiliz devletine yetmiyor! Aynı gün eleştirileri yanıtlayan Blair, "toplumu terörün yıkıcı etkisinden korumak için polisleri bazı yetkilere ihtiyaç duyduğu" açıklamasını yaptı. Devamla, "terörün doğası gereği zanlıların gözaltında uzun süre tutulmasının gerekebileceği"ni söyledi.

İngiltere en sivri örneği oluşturmakla beraber, çoğu Avrupa devletlerinin hukukuna özellikle 11 Eylül'ün ardından hakim kılınan "güvenlik" gerekçeli baskı ve terör yasaları, bugün sistematik bir hal almış durumdadır. Artık, "AB hukuku" diye adlandırılan kavramı açıklamak amacıyla bir dolu laf salatası yapmak isteyenler, ciltlerce mevzuatı sıralamaktan bıkmayanlar boşuna yorulmaktadır.

AB hukuku, yakın zamana kadar, hak ve özgürlükler alanında üretilen en ileri metin olarak lanse edilen "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi"ni Avrupa Birliği'nin gayri-resmi Anayasası olarak kabul ederek yol almaktaydı. Bu süreç, sosyal haklar ve diğer yönetsel yapılanmalar ile ilgili düzenlemelerin de eklenmesiyle oluşturulan resmi "Avrupa Anayasası" taslağının Fransa ve Hollanda halklarınca veto edilmesiyle yeni bir aşamaya taşınmadı.

Temel hak ve özgürlüklerin bir bölümünü yalnızca bireysel kategoride ele alan ve devletlerin keyfiyeti ile sınırlanmasını "medeni" ölçütlerde sağlayan AİHS, esasen, 1982 tarihli faşist Türk Anayasasına bile temel oluşturmuş "kalite"de bir belgedir. Bu sözleşmenin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi yargılamaları ile ortaya çıkan yorumu (içtihatlar), bütün mahkemelerin siyasal/sınıfsal karakteri gereği halkın değil egemen sınıfların lehine gelişim seyri izlemekte ve kaba bir takım ihlallerin "mahkumiyeti" ile yapılan makyaj ve imaj tazeleme işlevi yerine getirilmektedir. Bu yorumlar ve işlevin konjonktürel bir durum arz ettiği açıktır.

Nitekim mevcut konsept ve süreç, 11 Eylül'ün ardından Strazburg'daki görkemli binada aslında mahkeme değil tiyatro sergilendiğinin gizlenmesine gerek olmadığını da açığa çıkarmış bulunmaktadır. Hukuk diplomalı küppeliler sürüsünün engizisyon yargıçlarından tek farkı, ayrı yüz-yılda yaşıyor olmaları, ayrı giysiler giymeleri, ayrı mekanlarda oturmalarıdır. Bir de bunlar usul açısından tabii ki suçluyu tersi yönden aklama gibi bir işlev görmektedirler. Ellerindeki bir zamanların pek parlak ambalajlı "AB (insan hakları) hukuku"nun son kullanma tarihi de artık geçmiş bulunmaktadır.

ABD emperyalizminin bütün dünyaya dayattığı "orman hukuku", "terörle savaş" ve "güvenlik konsepti" çerçevesinde;

kendisinden olmayan, kendisine itaat etmeyen, kendisi gibi düşünmeyen herkesin "düşman" olduğu ve bu unsurların hiçbir hakka sahip bulunmadığı, onlar(a) karşı/üzerinde ölümden işkenceye her türlü tasarrufun meşru olduğu felsefesiyle hareket edilmektedir. Bu doğrultuda önce BM sonra AB Dışişleri Bakanları tarafından ortaklaşa yapılandırılan prensip kararları ve yasalar ile emperyalist sistem ile sorunu olan herkese karşı ABD ve yedeğindeki AB emperyalistlerince "savaş" açılmıştır. Savaşa dünya çapında bütün gerici ve faşistlerin büyük bir iştahla katılması son yılların ve günümüzün pratiğidir.

Özellikle ABD ile rekabette farklı bir hukuk mekanı/alanı iddiasındaki AB bunu yitirmenin ötesinde kendi iç bütünlüğünü sağlama alma yolunda da bir gelişme elde edememiştir. Avrupa'nın temel direklerinden İngiltere'nin ekonomik (para birliği, dolaşım) entegrasyondaki ayrıksı durumuna son verilemeyeşine, Anayasa oylamasında kurucu ülkeler olan Fransa ve Hollanda halklarından gelen vetoların ardından 2006 bütçesindeki anlaşmazlığın giderilememesi de eklenince, Alman-Fransız patentli proje iflasın eşliğine sürüklenmiştir.

Gelinen aşamada AB'nin geleceğinden öte bugün "birlik" vasfını taşıyıp taşımadığı sorgulanmakta, olumsuz yorum ve yaklaşımlar ağır basmaktadır. Bu gidişata paralel AB'nin dünya arenasındaki prestij ve ağırlığı da büyük oranda erozyona uğramıştır. Bunda Avrupa çapında giderek artan baskı ve sömürü politika ve uygulamalarının da önemli bir rolü vardır. Nitekim 4 Ekim'de Fransa'da 1 milyonu aşkın işçi ve emekçi genel grevle beraber ülke çapında büyük gösteri ve eylemlere imza atmıştır. Bunu takiben 7 Ekim'de Belçika'da 1.3 milyon üyeli FGTB sendikasına bağlı işçiler 12 yıl aradan sonra yine genel greve gitmek suretiyle bütün ulaşım, eğitim, hizmet ve üretim alanlarını felç etmiştir. Diğer ülkelerdeki işçi ve emekçilerin gerek hedef oldukları ve karşı karşıya buldukları saldırılar, gerekse de bunlara karşı geliştirdikleri direniş ve eylemler de benzer merkezde ve yoğunlukta.

Avrupa çapında işsizlik oranları hızla tırmanmaktadır (bir dizi ülkede yüzde 10'a ulaşmış durumda). Sosyal güvence sistemi eğitim, sağlık ve çalışma yaşamında büyük oranda tasfiye sürecine sokulmuştur. Ücretlerdeki düşüşle birlikte çalışma saatlerinde artışın dayatılması nedeniyle emekçi sınıfların yoksullaşma ivmesi yükseliş göstermektedir. Bu durumun keskinleştirdiği toplumsal çelişkilerin yarattığı tehdidin bertaraf edilmesi için, bir zamanlar fonksiyonunun azaltılmasından bahsedilen devletin yeniden ve daha güçlü bir otoritesine ihtiyaç baş göstermiştir ("Tarihin Sonu"nu getirmeye kalkan Fukuyama'nın şimdi de "Güçlü Devlet" diye çırpınması bu yüzden). İşte bu ihtiyaç, "terörle savaş" bahanesiyle getirilen düzenlemeler sayesinde giderilmektedir.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız durum çerçevesinde, derin bir kriz içerisinde bocalayan AB'nin, Türk devleti ile yürütmekte olduğu üyeliğe ilişkin "sıkı pazarlıklar", yoğun diplomasi trafiği ve yazılan-çizilen sarf edilen tonlarca sözden oluşan "tarihi olay/gündem" nasıl yorumlanmalı, nereye oturtulmalıdır? 12 Aralık 1999'da (Helsinki) adaylık statüsü verilmesinin ardından 17 Aralık 2004'te (Brüksel) üyelik müzakerelerine başlanması için 3 Ekim 2005'in saptanmasıyla, sürecin işletilmesi için bu tarih "önem" kazanmıştı. Müzakere süreci denilen bu evre için ortaya konulacak "çerçeve belge"de sağlanacak uzlaşma ile yola çıkılması ve AB'ye üyelik hedefine varılması öngörüliyordu.

Aslında sözü edilen "çerçeve belge" daha önce, 17 Aralık 2004'teki zirvede hazırlanan "mutabakat belgesi"nin içerik olarak aynıydı. Bu belgelerdeki "yol haritası"nda anlatılan; Türk devletinin AB'ye üye olmasının imkansızlığının (ucu açıklık, her üyenin sürekli veto hakkı, referandumlar, hazmetme kapasitesi) açık bir biçimde tarifi ile en iyi ihtimalle ve en erken 10-15 yıl içinde AB'ye yamanmasının ise ancak diğer üyelerin sahip olduğu haklardan (serbest dolaşım, tarımdaki sübvansiyonlar vd. derogasyonlar-kalıcı kısıtlamalar/istisnalar) yoksun bir "ayrıcalık"la (imtiyazlı ortaklık) mümkün olabileceğinden ibarettir.

Olayların kamuoyuna sunulan yüzünde, anlaşmaların belgelere yansıtılan tarafında bunlar vardır. Oysa gerçekler bambaşka bir içerikte yaşanmaktadır. Bir kısım anlaşmazlıkların ve uyumsuzlukların çıktığı/çıkabileceği ancak bunların hiç birinin bu konular özelinde halledilemez nitelikte olmadığı da bilinmelidir. Zira hakim sınıf temsilcilerinin, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda ortaklaştıkları ve birlikte hareket ettikleri konusunda hiçbir şüphe taşınmamalıdır. Bu her şeyden önce Türk devleti ile efendisi konumundaki Avrupalı emperyalistler arasındaki ilişkiden kaynaklı olarak böyledir.

Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının devleti, ABD ve Avrupalı emperyalistlere ekonomik olarak tam bağımlı (göbekten), yarı-sömürge (yarı-fedodal) statüde olduğu için; Türk hakim sınıf temsilcilerinin, efendisi konumundaki güçlerin temsilcileri ile pazarlığa tutuşma, kafa tutma, direnme vb. keyfiyetleri söz konusu bile olamaz. Tarihte, çeşitli ülkelerde uşakların bu tür "haddini bilmezlik"lerinin cezalandırıldığı istisnai durumlar trajik biçimde noktalanmıştır/noktalanmaktadır.

42 yıl önce başlayan 12 Eylül ile uzun bir kesinti yaşanmasının ardından 1995'ten sonra yeniden canlandırılan AB masalıyla oyalama, bundan böyle "müzakere süreci" adı altında devam ettirilecektir. 1997'den sonra hakim sınıf partilerinin tamamına yakını tarafından büyük kampanyalarla yoğun biçimde işlenen AB'ye üyelik meselesi kitleler nezdinde ciddi bir yanılsama yaratmıştır. Ancak gelinen noktada yaratılan sis perdesinin yırtıldığı ve Avrupa rüyasından uyanılmakta olunduğunun işaretleri alınmaya başlanmıştır. Nitekim konuyla ilgili çeşitli kuruluşlarca son bir yıla kadar yapılan anketlerde, AB'ye üyelikten beklenti sahibi olanların oranı yüzde 70 civarında seyrederken, bu sayının günümüzde yüzde 45'lerde kalması söz konusudur.

Orandaki bu gerilemede, 1999 yılındaki aday üyelik kararının ardından başlatılan AB'ye uyum süreci ile birlikte, her renkten partiler aracılığıyla "devrim" diye sunulan, sayısı onları aşan uyum paketlerindeki yüzlerce yasa ve anayasadaki değişikliklere karşın, rejimin/sistemin özünde, pek doğal ki hiçbir değişimin yaşanmamasıdır. Bireysel hak ve özgürlükler alanında görüntüye yönelik kısmi bazı düzenlemeler yapılmakla beraber; bütün sakatlıkların, baskı ve terör yasalarının kaynağı olan 1982 Anayasasına tali bazı rötuşlar dışında dokunulmamıştır.

Nitekim bugün açısından meseleye baktığımızda da AB'nin özellikle kritik bir evre olarak kabul edilmesi gereken 17 Aralık 2004'den günümüze, yoğun biçimde yaşanan hak ihlalleri ile ilgili de ciddi manada hiçbir tavır, kaygısı, uyarısı söz konusu olmamıştır. Oysa, ajanlaştırma baskıları, kaçırılmalar, işkenceler, yargısız infazlar, gösteri-yürüyüş-basın açıklamalarına saldırılar, okuldan ve işten atmalar, sürgünler, soruşturmalar, gözaltı ve tutuklamalar, ev-işyeri-dernek-gazete-parti binası baskınları giderek yoğunlaşmaktadır. Durum öyle çarpıcıdır ki, Türk devletinin AB üyeliği konusunda en sıkı tartışmaların yaşandığı 3 Ekim günü Türkiye'deki gazeteler; İstanbul Bağcılar'da gösteri yapan bir gruba polislin açtığı ateş sonucu Atilla Geçmiş isimli 19 yaşındaki yurtsever bir gencin katledildiğini, Van'ın Gürpınar ilçesi Otbicer köyündeki bir ev baskınında katledilen HPG gerillası Şerif Kaya'nın kulakları ve boğazının kesilmiş, gözlerinin oyulmuş, çenesinin parçalanmış olduğunu yazmaktadır/resmetmektedir.

AB'nin temel hak ve özgürlükler rejimi açısından geldiği aşamaya ilişkin yazımızın başında yeterince bilgi vermiştik. Gerek sosyal haklar gerekse de ekonomik politikaların uygulanması bakımından ülkemizdeki yakın sürece IMF-DB ile birlikte damgasını vuran en önemli güç AB'dir. AB, 1 Ocak 1996 itibarıyla yürürlüğe sokulan "Gümrük Birliği" anlaşması sayesinde oturduğu yağma sofrasındaki iştahından hiçbir şey kaybetmemiş durumdadır. Tarımın çökertilmesi/tasfiyesi (özellikle 2003'den bu yana sattığından fazla ithal eden ülke konumuna gelindi), MAI-MIGA anlaşmalarıyla kaynak transferinin dizgin-sınırsız hale getirilmesi bunun sonuçlarıdır. Doğal olarak bütün bunların en vahim neticesi emekçi kitlelerin daha azgın sömürülmesi, daha da yoksullaştırılması, daha fazla hak yoksunluğuna sürüklenmesi olmuştur.

Emperyalist AB devletleri ile faşist Türk devleti arasındaki ilişkinin, egemen sınıflar arasındaki efendi-uşak ilişkisinin teşhir/deşifre edilmesi ve bu düşman güçlere karşı kitleleri mücadeleye sevk etme görevi son gelişmelerle beraber daha da önem kazanmıştır. Bunun nedeni, yaşadıkları krizin giderek derinleşmesi ve oynadıkları oyunun daha aleni biçimde sergileniyor olmasıdır. Bu koşullarda halka düşmanlarının gerçek yüzünü göstermek çok daha elverişlidir. AB'ye karşı mücadele, "nasıl olsa Türk devletini almayacaklar" anlayışıyla tali plana itilemez. Sorun, bu oyunun açığa çıkarılmasından öte AB emperyalizmi ve onunla uşaklık ilişkisi içerisinde olan Türk hakim sınıflarının bu çerçevede teşhiridir.

Ondokuz Mayıs Üniversitesi Ziraat Fakültesi

findık üreticileriyle anket çalışması yaptı



Türkiye % 70.6 payla dünyada en fazla findık üreterek, İtalya, ABD ve İspanya'nın paylarının çok üzerinde olmasına karşın, dünya pazarında fiyat oluşumunun kontrolüne hakim değildir.

“Çarşamba ve Terme ilçelerinin ova kesiminde Fındığa Alternatif Üretim Planlaması”nın oluşturduğu anket çalışmasını yapan Ziraat Fakültesi Tarım Ekonomisi Bölümü öğretim üyeleri, ilçelerde findık üretiminin yapıldığı 130 köyün 20'sinde findık üreticileriyle buluştu. 20 köyde bulunan örnek tarım işletmesi sayısının 3 grup halinde değerlendirildiği ankette, tarım işletmesi büyüklüğü dikkate alınmıyor. Buna göre arazisi 1-25 dekara kadar olan 36; 26-50 dekara kadar olan 22; 51 dekar ve daha büyük işletme arazisine sahip 15 köylüden toplam 73 findık üreticisi ankete katıldı. Araştırmada ayrıca Çarşamba Ovası'nda findık üretiminin yaygınlaşmasının nedenleri de araştırılmıştır. Ovanın doğal yapısı, coğrafi konumu ve durumu dikkate alınarak işletmelerin ekonomik analizleri yapıldı. Çarşamba ilçesi, nüfus büyüklüğü bakımından Samsun'un 15 ilçesi içinde 3. sırada yer alıyor. Terme ilçesi ise 5. sırada. Son 10 yılda her iki ilçede de, şehir nüfusunda artma, köy nüfusunda ise azalma olmuştur.

Çarşamba ilçesinin % 82.5'i, Terme ilçesinin ise % 69.7'si köyde yaşamaktadır. Çarşamba ve Terme ilçelerindeki köylerde, hayvanların bakım işlerinde, bitkisel üretimin çapalama, seyreltme, hahat gibi emek yoğun işlerde kadınlar aktif rol oynamaktadır. Araştırmanın yapıldığı bölgede küçük aile işletmeleri hakim durumda. İncelenen işletmelerin % 77.6'sı kendi mülk arazisinde, % 16.5 mülk arazisiyle kiraya tuttuğu arazide, % 4.7'si mülk arazisiyle birlikte ortağa tuttuğu arazide çalışmaktadır. Burada, kiracılık ve ortakçılık daha çok tarla ve sebze arazisinde söz konusudur. Arazilerini daha çok kiraya veya ortağa veren işletme sahipleri çoğunlukla şehirlerde yaşamaktadır. Fındık bahçelerinde kiracılık ve ortakçılık yapan işletmelere rastlanmamıştır. İnceleme, araştırma alanında, işletme arazisi içinde % 54.6 ile en yüksek payı findık arazisi almakta. Bunu sırasıyla %

15.3 mısır, % 9.3 sebze, % 7.3 soya, % 4.7 ile çeltik arazisi, % 3.1 ile silajlık mısır ve buğday arazisi, % 2 şeker pancarı arazisi, % 2 ile şeftali, % 0.9 ile fiğ*, arpa ve tane mısır arazisi, % 0.8 ile kavak arazisi takip etmektedir. Fındık dikim alanlarının artarak taban araziye kayması, zorunlu işgücü isteğinin, alternatif ürünlere göre daha az belli bir takvime bağlı olması yani hasat ve bakımın diğer ürünlere göre daha az zaman alması, fındığın diğer ürünlere göre tercihini kolaylaştırıyor. Karadeniz sahilinde tarım arazilerinin işletmelerinin 2 hektardan küçük olması, findık tarımı yapan birçok işletme sahibinin memur ya da işçi olarak kentlerde yaşamasına rağmen üretime devam edebilmesi findık alanlarının genişlemesinin sebeplerinden olduğu sonucunda ortaya çıkmıştır.

Türkiye % 70.6 payla dünyada en fazla findık üreterek, İtalya, ABD ve İspanya'nın paylarının çok üzerinde olmasına karşın, dünya pazarında fiyat oluşumunun kontrolüne hakim değildir. Fındık üretiminde % 70.6 payla ilk sırada olan Türkiye'yi, % 13.7 ile İtalya, % 3.8 ile ABD, % 3 ile İspanya izlemektedir. ABD son yıllarda findık üretimini artırma programlarını izleyerek üretim miktarını İspanya'nın üzerine çıkarmıştır. Bu ülkelerin dışında Azerbaycan, Gürcistan, İran ve Çin üretimlerini artırma çabasıdadır. AB'ye üye ülkelerinin findık üreticilerine üretici örgütleri aracılığıyla projeye dayalı yapısal destek ve pazarlama yardımları sağlaması sonucu üye ülkelerde de findık üretimi artabilecektir. (Anket Araştırma Yazıları.)

Dünyanın en fazla findık üreticisi Türkiye'de findık tarımının ekonomik ve sosyal açıdan önemli olması, üretim, işleme ve pazarlama aşamalarında büyük bir nüfus kitlesi için istihdam ve gelirin sağlanması söz konusudur. Bu durumda devletin findık üretim alanlarının sınırlandırılma ve sökülmesine yönelik politikalarının büyük ve önemli bir kesimi etkiledi-

ğini görmek gerekmektedir. Bu politikalar emperyalistlerden bağımsız uygulamalar da değildir. ABD, İtalya, İspanya, AB emperyalistleri üreticilerine findık üretimini teşvik eden politikalar uygularken, Türkiye'de findık üretim alanları sınırlandırılarak, taban arazilerde findık sökümlerini dayatan yasaların çıkartıldığı politikalar uygulanmaya devam ediliyor. Bu amaçla 1983 yılında çıkartılan 2844 sayılı yasayla findık üretim alanları sınırlandırılmaya gidilmiş, % 6'dan daha az eğimli taban arazide findık bahçelerini sökmesi için üreticiye, 2001-2002 döneminde 146 dolar tazminat belirlenmiş, bu tazminat karşısında findık bahçesini sökmek için müracaat eden köylü olmamış. 2003 yılında 200 dolara çıkarılan tazminat miktarından sonra ise söküm yapan çok az köylü olmuştur. **Ziraat Fakültesi öğretim üyelerinin yaptığı araştırma bölgesinde, Temmuz 2004 yılına kadar 200 dolar karşılığında, sökülen findık bahçelerinin sökülmesi planlanan alana oranı % 1'in altında kalmış.** Araştırma alanında sökülmesi yapılan çok az miktardaki findık bahçesinin ise yaşlanmış veya hastalıklı oldukları belirlenmiş. Fındığa alternatif ürünlerin yetiştirilmesi için **Tarım İl Müdürlüğü Alternatif Ürün Listesi** oluşturmuştur. Fındıktan boşalacak arazide: ayçiçeği, mısır, silajlık mısır, sebze, soya fasulyesi, kolza, fiğ, üzümü meyveler, çilek, kivi, Trabzon hurması, yonca, kuşburnu, süs çalıkları, sarımsak, aromatik ve tıbbi bitkiler gibi bitkilerin yetiştirilmesi öngörülmekte. Yapılan araştırmada görüşülen üreticilerin büyük bir kısmı fındığın yerine mısır, soya, çeltik, şekerpancari, sera ürünleri ile ceviz yetiştirebileceklerini ifade etmişler. Araştırmada findık bahçesinde daha önce yetiştirilen ürünler de tespit edilmiş. Araştırma alanında fındığın yaklaşık 40-45 yıllık bir geçmişi olduğu, öncesinde yetiştirilen ürünlerin mısır (% 69), sebze (% 16), çeltik (% 13), buğday (% 10), ayçiçeği (% 7), tütün (% 7), ka-

vak ve diğer meyvesiz ağaçlar (% 3), soya (% 3), şekerpancari (% 2) olduğu belirlenmiş. Öncesinden de findık yerine yetiştiriciliğini bildikleri ürünlerin, bugün üreticiler açısından findık lehine dönüşmesi araştırma sonuçlarının da ortaya koyduğu gibi, findık ile diğer ürünler arasındaki fiyat payının findık lehine dönüşmesidir. Bu alternatif ürünlerin, fiyatının, pazarı ve depolama gibi faktörlerinin bölgede çözümlenmemiş olması, pazardaki fiyatı ve fındığın uzun süre depolanabilmesinin çiftçiler açısından tercihi ortaya çıkmıştır. Köylülerin yasağa rağmen yeni findık bahçelerinin dikmesi ya da olanları yenilemesi, fındığın iyi fiyat bulması, alternatifinin olmaması, herkesin dikim yapması ve geçinebilmek için başka alternatifinin olmaması gibi gerekçelerle açıklanmaktadır araştırma sonuçlarında. Yapılan araştırmadaki ekonomik analiz sonucunda işletmelerin küçük, arazinin parçalı ve dağınık, işletme sermayesinin az olduğu belirlenmiştir. İşletmelerdeki yoğun nüfus baskısına rağmen, uygun üretim planına göre çalışılmadığı için aile işgücü önemli oranda atıl kalmaktadır. İncelenen tarım işletmelerinde bulunan aile işgücünün yarısından fazlasının (% 57) atıl kaldığı tespit edilmiştir. Atıl işgücü ve buna bağlı olarak gizli işsizliğin, tarımda nüfus fazlasından kaynaklanmakta olduğu araştırma sonucunda belirtiliyor. Araştırma alanında, bazı bitkisel ürünlerin ekim ve hasat işlemlerinin elle yapıldığı, genellikle küçük işletmelerde uygulanan bu durumun ürün ve verim kalitesi üzerinde olumsuz etki yaptığı belirtiliyor.

İnceleme alanında tarımsal konularda örgütlenmenin çok düşük düzeyde olduğu, tarımsal üretimin en iyi şekilde değerlendirilmesi ve bazı üretim masraflarının azaltılabilmesi bakımından, çiftçilerin örgütlenmeleri gerektiği belirtilmektedir. Hayvancılığın küçük birimler halinde genellikle aile tüketimine yönelik yapıldığı bölgede ıslah çalışmaları ile birlikte süt üretiminin artacağı, süt ve süt ürünlerinin pazarlanmasına yönelik kooperatif işletmelerinin kurulmasının sağlanması gerektiği belirtilmektedir.

İncelenen işletmelerde köylülerin findık sökme konusunda gönüllü olmamalarının nedenleri arasında en önemli faktörün findık fiyatları olduğu belirtilmektedir. Bunlar arasında özellikle bölgede genç nüfusun başka yerlere göç etmesiyle, köylerde kalan yaşlı nüfusun üretim tekniği kolay, işgücü ihtiyacı sadece hasat döneminde yoğunlaşan findık tarımına yöneldiği vurgulanmaktadır. (Samsun)

* **Fiğ:** Yem bitkisi

Ceviz üreticileri şikayetçi "Devlet ceviz üretimini bitirmek istiyor"



Pülümür'e 18 km uzaklıkta bir dağ köyündeyiz. Eski adı **Pancilas**, yeni adı **Çakırkaya** olan köyün tarihçesi çok eski. '38 katliamıyla birlikte köylüler çeşitli illere sürgün edilmiş. Sürgün cezası 1947'de kaldırılınca tekrar köylerine dönmüşler ve buradaki yaşam koşullarının zorluğuna rağmen çok güzel şeyler üretmişler. O dönemde kadınların da üretime katılmaları, el becerilerini geliştirmeleri için dikiş nakış kursları, halı dokuma kursları açılmışlar. 1976'da meydana gelen çığdan kaynaklı zarar gören evlerini yaptırmak için çok uğraşmışlar. Ve ancak 1992 yılında yalnızca 12 ev afet konutları olarak yapılmış. Ancak bu kez de bölgede sürdürülen gerilla savaşı nedeniyle gerillayı halktan koparmak amacıyla '94 yılında köyleri boşaltılmış ve 98-99 yıllarına kadar köye giriş yasaklanmış. Onca zulme rağmen köylerine dönmekte ısrar eden köylülere bu kez de gıda ambargosu uygulanmış.

Köylüler üzerinde sürdürülen baskılar; (köy boşaltmalar, orman yakmalar, ev yakmaları vb.) nedeniyle geçmişte 350 nüfusu olan bu köyde şu anda yerleşik olarak 1 ev kalmış. Onun dışında 10-15 aile ise bahar-

da gelip ürünlerini topluyor. Kış olmadan da geri dönüyorlar.

Ceviz ağaçlarının çok yoğun olduğu köyde köyün temel geçim kaynağı da ceviz. Cevizler Ermenilerin köyde yaşadığı dönemden kalmış. Bunun yanında geçmişte çok yoğun olarak sürdürülen hayvancılık artık ya tamamen yok olmuş, ya da yalnızca kendi ihtiyacını karşılayacak düzeyde yapılmakta. Bol miktarda meyve ağaçlarının olduğu köyde bakımsızlıktan kaynaklı meyveler günlük ihtiyaç için toplanmayan bölümü dışında çürümeye bırakılıyor.

Kısaca; çeşmeleriyle, ağaçlarıyla, dereleriyle, dağlarıyla çok güzel bir doğal güzellik olarak tanımlanan köyün güzelliğini ancak yıkılmış, yakılmış evler bozuyor.

GEÇMİŞTE 3 BİN TON OLAN ÜRETİM ŞU ANDA YAKLAŞIK 1 TONA DÜŞTÜ

Bölgenin insansızlaştırılmasıyla birlikte üretimin de düştüğünü söyleyen köylülerle yaptığımız söyleşiyi sunuyoruz.

-Ne zamandan beri köydesiniz ve ceviz işiyle uğraşıyorsunuz?

1. köylü: 1992 yılında köyden ayrıldım. 94'teki köy boşaltmalar, giriş yasakları, ardından gıda ambargoları derken köye gelemedik. İlk defa bu yıl geliyorum.

- Bu yılki ürünü nasıl değerlendiriyorsunuz? Beklediğiniz ürünü alabildiniz mi?

-Ağaçların büyük bölümü kurumuş. 93-94 yıllarında bölgenin aşırı bombalanması nedeniyle cevizlerin kurumuş olabileceğini düşünüyorum. Bu nedenle geçmiş yıllara oranla ceviz üretimi düştü.

- Sizin kaç ceviz ağacınız var? Ne kadar ürün alabiliyorsunuz?

- 50 ağaçtan yaklaşık 150 kilo ceviz topluyoruz. Bir kısmını kendi ihtiyacımız için ayırıyoruz, diğer kalanını satıyoruz.

- Cevizleri tüccara mı satıyorsunuz?

- Tüccar gelirse yerinde tüccara satmayı tercih ediyoruz. Gelmezse Erzincan'da pazarda satmayı düşünüyoruz.

- Ceviz fiyatları neye göre belirleniyor. Devletin koyduğu bir taban fiyatı var mı?

- Devletin koyduğu bir taban fiyatı yok. Aslında fındıkta olduğu gibi bir taban fiyat konmalı. Çünkü fındığın taban fiyatı 2.5 milyon. Kuruyemişçilerde ceviz içinin kilosu 15 milyona kadar çıktığı halde biz en fazla 5 milyona kadar satabiliyoruz. Yani aradaki para tefeci tüccara kalıyor.

- Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Diğerlerinde olduğu gibi cevizde de kooperatifleşmeye gitmek gerekir. Yani ancak örgütlenerek bu sorunları en aza indirebiliriz. Şu an Türkiye'de 70 bin ton ceviz üretimi olduğu söyleniyor. Bu da iç piyasada talebi karşılamadığı için cevizi ithal eder duruma geldik. Yani devlet kendi üreticisini korusa, desteklese cevizi ithal etmek zorunda kalmaz.

- Yani devlet her alanda olduğu gibi tarımı da bitirmek istiyor. Bunun nedeni nedir sizce?

- Yani ülkemiz dışa bağımlı bir ülke olduğu için kendi ülkesinde ceviz üretimini dolayısıyla tarımı bitirmek istiyor. Böyle olsun ki dışardan ithal ürünler getirmek istiyor. İthal ürünleri daha düşük fiyata satarak ülkesindeki üreticiyi zor duruma sokuyor.

5 YILLIK BOŞALTMA SÜRECİNDE KÖY TAMAMEN YIKILMIŞ, YAKILMIŞTI...

- Ne kadar zamandır köyünüze geliyorsunuz?

- 2. köylü: Giriş izninin çıktığı 1999 yılından beri geliyorum. Boşaltma süreci sonrası köyüme geldiğimde hayal kırıklığına uğradım. Çünkü 1938'de sürgün edilen bir ailenin çocuğuyum. Ailem 9 yıl sürgünde kaldı. Çankırı'ya sürülmüşler.

Sürgünden sonra köye döndüklerinde köyün tabiatından hiçbir şey kaybetmediğini anlatırlardı. Ama bu dönemde 5 yıllık bir boşaltma sürecinde tabiat tamamıyla yıkılmış, yıkılmıştı.

- Ceviz toplama işinde kendiniz mi çalışıyorsunuz ya da işçi çalıştırıyor musunuz?

- Zaten geriye dönüş sürecinde geriye dönenlerin büyük bölümü yaşlı kesim. Bu nedenle özellikle çırpma işini parayla yaptırmak zorunda kalıyorlar. Genç kesim fazla olmadığı için çırpma işini yapanların yevmiesi 50 milyona kadar çıkıyor. Yine çırpıktan sonra toplanan cevizleri taşımak da ayrı bir sorun. Çünkü köyde ne taşıt var ne de hayvan. Üç-beş tane genç bu işin nakliyesini sırtıyla yapmak zorunda kalıyor. Tesadüfen araç geçerse cevizler köye onunla taşınıyor. Bu arada yaşlılarla gençler arasında iş yaptırmak açısından çok komik diyaloglar geçiyor. Örneğin, yaşlı bir nine cevizini çırpılabilmek için "bizim leekler var, onları silkele" diyor. (Leek: küçük cevizler) Gidiyoruz kocaman ceviz ağaçları çıkıyor. Yine ceviz çuvallarını taşıtabilmek için "bizim duruk var onu da götürür müsün" diyorlar. (Duruk: küçük çanta) Gidiyoruz kocaman ceviz çuvalları çıkıyor. Yani ceviz, çok ilkel çalışma koşullarında üretiliyor. Ürünse tatmin etmiyor.

- Cevizin pazara kadar gidiş sürecini anlatır mısınız? Toplanan cevizler hangi işlemlerden geçiyor?

- Cevizler önce uzun sırtlarla çırpılıyor. Sonra kabuklarıyla toplanan cevizler eve taşınıyor. 2-3 gün zarfında cevizler sopalara dövülerek kabuklarından ayrılıyor. Bu işleme "purlama" deniliyor. Cevizler güneş altında bir hafta kurutulmaya bırakılıyor. Ve çürükler ayrılarak satışa sunuluyor.

- Bizi bilgilendirdiğiniz için çok teşekkür ederiz.

- Biz teşekkür ederiz. **Dersim İK**

Fındık üretim alanları genişliyor!

Dünya fındık üretiminin % 70'ine sahip olan ülkemizde, tarımı tasfiye politikalarına rağmen köylüler fındık dikim alanlarını arttırmaya devam ediyor.

Osmanlı döneminden beri **Doğu Karadeniz Bölgesi**'nde **Ordu, Giresun ve Trabzon**'da yetiştirilen fındığın, ticaret gemileriyle (fındık fidanlarının) **Rusya**'ya gönderilmesine karşı tedbir alınması için 1907 tarihinde Osmanlı karar alarak "Trabzon'dan Rusya'ya fındık fidanı ihracatını men" etti. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla beraber de ülke dışına çıkarılan fidanların engellenmesi için meclisten çıkarılan yasayla 1927 yılında "**Fındık fidanlarının dış satımının yasaklanmasına yönelik kararname**" çıkarıldı. 1964 yılında fiyat destekleme politikasının etkisiyle üretimde önemli artışlar sağlandı.

1938 yılında Giresun, Trabzon, Ordu, Bulancak ve Keşan kooperatiflerinin bir araya gelmesiyle kurulan **FİSKOBİRLİK**; 1938-64 yılları arasında kendi hesabına fındık alım ve satımı yaparak 1964-94

yılları arasında da doğrudan kurumsal hazine aktarılan paralarla fındık piyasasındaki faaliyetini kamu kurumu niteliğinde devam ettirdi. 1960 yılından sonra uygulanan destekleme, alım politikalarının etkisiyle hızlı bir artış gösteren fındık üretimi **Doğu Karadeniz**'den **Sakarya**'ya kadar yaygınlaştı. Alım garantisinde bulunan **FİSKOBİRLİK**, üretimin gelişme seyrine uygun olarak yapısında değişimi sağlayamadığı için fındıkta pazar sorunu oluşmuş ve önemli oranda stok birikimi her yıl yaşanmaya başlanmıştı.

O dönemden günümüze fındık üreticilerinin mevcut durumu ve sorunlarına karşı devletin izlediği politikalarla çözüm üretilmediği için pazarlama sorunu yaşayarak üretim fazlalığına dönüşen fındık stoklarda birikmiştir. Bu nedenle 1983 yılında "**Fındık dikim alanlarının sınırlandırılması dair kanun**" çıkartılmıştır. Bu tarihte fındık dikim alanları 385 bin hektardı. Aradan geçen 20 yıl sonunda fındık üretimi 625 bin hektara ulaştı. 1999 yılında Türki-

ye'de yaşanan ekonomik ve siyasal politikalarla kaynaklı, emperyalist sermayenin direkt müdahalesini kolaylaştıran özelleştirmeler ve destekleme ile birlikte alımlarda bulunan tarım kurumlarının yapısında değişikliğe gidilmesi tarım sektöründe üreticiyi mağdur edecek, üretim alanlarını sınırlandıran uygulamaları da beraberinde getirdi.

1999 IMF programlarının uygulanmasıyla yapısal değişikliğe giden egemen sınıfların, tarımı tasfiye politikalarını hayata geçirmesiyle serbest pazarda fındık fiyatları oluşmaya başladı. **FİSKOBİRLİK** de yapısal değişiklikler sonucu serbestleşen pazara endekslendi. Fındık fiyatlarında sürekli yaşanan istikrarsızlık üreticiyi mağdur etti. Bu son yıllarda çıkarılan yasalar fındık alanlarının sökülmesiyle alternatif ürün dayatmaları, fiyatın serbest pazarda



şekillenmesi köylüyü zorlasa da fındık yetiştirmekten vazgeçemiyor. Üreticinin fındık yetiştirmekten vazgeçmemesinin en büyük nedeni, fındık yerine dayatılmaya çalışılan alternatif ürünlerin pazar sorunlarının olması, fiyatları serbest pazarda düşük olsa da alternatif olarak sunulan ürünlere göre yüksek fiyattan fındığın satılması, depolama sorununun alternatif olan elma, kivi, ahududu ve benzeri pek çok ürünlerdeki gibi yaşanmaması köylülerin fındıktan vazgeçmemesinin nedenidir.

(Samsun)

Dersim'de devlet terörü sürüyor..

Devletin Türkiye Kürdistanı'ndaki mücadeleyi bastırmak için son süreçte hız verdiği yargısız infaz, gözaltı, tutuklama ve katliam saldırıları sürerken kitlelerde bu saldırılara karşı tepki de geliyor.

Dersim'de son aylarda artan saldırılar devlet tarafından "kişilerin hataları" olarak gösterilmeye çalışılsa da; Özel Tim ve askerlerin bu saldırıları devlet politikasının ta kendisidir.

Geçtiğimiz haftalar içinde bir polis tarafından katledilen taksi şoförü Hasan Akdağ'ın öldürülmesinin ardından da benzer açıklamalar yapılmıştı. Ancak Dersim halkının bu açıklamalara inanmadığı cenazedeki direnişle ortaya çıkmıştı. Tüm bu baskılara ilişkin 5 Ekim Çarşamba günü Tunceli Dernekler Federasyonu (TUDEF) bir açıklama yaptı.

Saat 14:00'de İHD İstanbul şubesi binasında yapılan açıklamayı TUDEF Başkanı İsmail Aslan okudu. Aslan; Dersim'de öldürülen Hasan Akdağ adlı şoförün cenazesinde, halkın cenazeyi geniş katılımı sahiplenerek olaya tepkisini ortaya koyduğunu, ancak sonrasında cenazeye katılan demokratik kitle örgütü mensuplarının sözde kimlik kontrolleriyle gözaltına alınmasının Dersim

halkına gelecekte uygulanacak terörün de habercisi olduğunu söyledi.

Dersim halkının dün olduğu gibi bugün de baskılar altında kör-sağırdilsiz hale getirilmek istendiğini belirten Aslan, halkın tüm bu baskılara karşı baş eğmediğini, bunun cevabının ise devletten cop, gözaltı, biber gazı ve tutuklamalar şeklinde geldiğini söyledi.

Aslan ayrıca AB konusuna da değinerek AB'nin bir demokrasiliklik oyunu olduğunu söyledi ve bu süreçte Atilla Geçmiş'in katledilmesini hatırlattı.

Aslan; tüm bu katliamların yaşandığı sırada bu katliamları ve özelde Hasan Akdağ'ın katledilmesini protesto etmek için Dersim'de yürüyüş yapanlardan 7 kişinin gözaltına alınarak 29 Eylül günü tutuklandığını söyleyerek gözaltına alınanları şöyle saydı; Yürüyüş Dergisi muhabiri Özcan Doğan, Hozat Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yöneticisi Hüseyin Öztürk, DHP üyesi Serpil Tütmez ve Bülent Erdoğan, DEHAP üyesi Cemal Kuhak. Aslan; çıkarıldıkları mahkeme sonunda Hüseyin Öztürk ve Cemal Kuhak'ın tutuklandığını da sözlerine ekledi.

Konuşmasında köy boşaltma

operasyonlarına da yer veren Aslan, Hozat'ın Deşt nihayesine bağlı Hanceli (Dikenli) köyünde 29 Eylül günü orman yangını çıkarıldığını ve çevredeki orman ve köyün tamamen yakıldığını söyledi.

Aslan, yetkililerin yer yer devam ettirilen yangınlara derhal müdahale etmesi gerektiğini ve köyleri yandı için evinden barkından olan köylülerin evlerine geri dönüşlerinin sağlanması gerektiğini belirterek şöyle devam etti; "12 Eylül koşullarını aratmayan bu uygulamalar Dersim'in onurunu ayaklar altına almaya ve Dersimlileri pasifize etmeye yöneliktir. Kamerada görüntün var denilerek, resimler gerekçe gösterilerek halk üzerinde terör estirilmeye son verilmelidir."

TUDEF olarak bu anti-demokratik uygulamalar son bulup sorumluları yargılana kadar bu olayların takipçisi olacaklarını belirten Aslan; sözü TUDEF Genel Sekreteri Ali Rıza Bilir'e devretti.

Bilir, Mazgirt'te İmam Boztaş'ın katledilmesinin sorumlularının halen ortaya çıkarılmadığını hatırlatarak zaten bu sistemden böyle bir şey beklemediklerini söyledi.

Açıklama Bilir'in konuşmasının ardından sona erdi. (İstanbul)

● Hrant Dink'e keyfi ceza!

Yeni TCK'nın "basına özgürlük getireceği" yalanı şimdiden açığa çıkmaya başladı. Adana, Mersin ve Dersim başta olmak üzere devrimcilere saldırıların arttığı, en basit hak istemlerinin bile cop, biber gazı ve tutuklama-gözaltı terörü ile karşılaşan halkın ilerici dinamik kesimlerinden biri olan gazeteler de artık yeni TCK'nın uygulamalarıyla karşı karşıya. Bunların en son örneği Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink'e verilen ceza oldu.

Şişli 2. Asliye Ceza Mahkemesi, Agos'ta yayınlanan bir yazı dizisi hakkında karar vererek, yargılanan Hrant Dink hakkında "Türklüğe hakaret" suçundan(!) ceza verildi. Karin Karakaşlı'nın ise olay üzerinde bir sorumluluğu olmadığına kanaat getiren mahkeme Karakaşlı'ya ise beraat kararı verdi.

Bilirkişi incelemesinden geçen ancak bilirkişi heyetinin konuya ilişkin "suç teşkil etmiyor" açıklaması yaptığı yazı dizisi için ise 6 ay hapis cezası alan Dink, konuyla ilgili basına yaptığı açıklamada Yargıtay da dahil AİHM'e kadar gideceğini söyledi ve "Bana isnat edilen suç ne yazılarında ne de konuşmalarında işledim. Bütün yasal haklarımı kullanacağım, bu işin yargıtay aşaması var, AİHM aşaması var. Hakikatten bu aşamalardan sonra da bir mahkumiyet yerssem, artık bu ülkede Türklerle beraber yaşamayı kendime onursuzluk sayarım ve benim için gerçek hakaret bu olur. O zaman ben bu ülkeyi terk ederim" dedi. (H. Merkezi)

Dersim'de namlunun ucunda halk var!



Yıllardır gerek Karadeniz'de gerekse Türkiye Kürdistanı'nda devletin gerillayı halktan soyutlama çabaları çeşitli şekillerde sürüyor. Her şeye rağmen köyünde yaşamayı tercih eden köylüler devletin zulmüyle yüz yüze bırakılıyor. Halktan insanlar üzerinde estirilen terör; yayla yasaklarıyla, yargısız infazlarla, işkencelerle, sürgünlerle, orman yakmalarla devam ediyor. Operasyonlarda kullandığı korucuları öldürerek çok sayıda gerilla vurulduğu, gerillaya erzak yardımı yaparken insanların yakalandığı söylentileri yayarak, operasyonlarda ölen askerlerin sayılarını daha az göstererek psikolojik olarak üstünlük yaymaya çalışsa da artık kayıplarını gizleyemiyor.

Bunların yanında bölgede faaliyet sürdüren gerilla güçlerine yönelik operasyonlar boyutlanarak devam ediyor. Son olarak Dersim'de TSK tarafından 9 Ekim'de Dersim ili kırsalında bulunan Tülük sırtları, Pilvene boğazı, Anabar sırtları, Orta sırt, Laç Vadisi, Dolu Baba, Demenan ve

Peter sırtları alanlarını kapsayan geniş kapsamlı yapılan operasyon sonucu HPG gerillaları Erender Doğan (Şahan), Nevzat Aslan (Serhildan) ve Cezmi Çelik (Nesimi) yaşamını yitirdi.

3 gün devam eden ve Cobra ve skorsky helikopterlerinin desteğinde, 10.000'e yakın askeri güç ve ağır silahların yanında tankların da kullanıldığı operasyonla ilgili HPG Basın-İrtibat Merkezi'nin yaptığı açıklamaya göre; Demenan sırtlarında bulunan TC ordusu güçlerine yönelik HPG gerillaları tarafından bir misilleme eylemi gerçekleştirildi. (Dersim)

Dersim'de yerleşim yerleri tehlike altında



litpınar; güneyinde Yeni-baş, Altınbaş, Büyüktepe, Bozan Tepesileri, Gözlüçayır, Büyüktop sırtı bölgelerinin boşaltılması istendi.

Açıklamada adı geçen bölgelerin ormanlık olması ve bahsi geçen top atış taliminin orada yangın çıkartacağı kesin olması ise konunun dikkat çeken başka bir yönü. Konuya ilişkin bir açıklamayla bilgilendirme yapan TUDEF; bu "tatbikatın(!)" ilçenin yarısından fazlasının yeniden yakılması demek olduğunu belirtti.

Bu uygulamanın halka gözdağı vermek için olduğunu ifade eden TUDEF; özellikle bu zamanlarda kış hazırlığı ile uğraşan Ovacık köylüsünün ihtiyaçlarını karşılamasının sabote edildiğini ve üstü kapalı bir şekilde göçe zorlandıklarını söyledi.

Bu uygulamanın bir an önce son bulmasının yöre halkının menfaatine olduğunu belirten TUDEF; tüm kamuoyunu ve duyarlı kesimleri bu konuya daha duyarlı olmaya çağırdı. (H. Merkezi)

Tunceli'de devletin operasyonları devam ederken şimdi de bölgedeki top atışı talimi halkı tedirgin ediyor. 9 Ekim günü Tunceli Jandarma Komutanlığı tarafından Ovacık İlçesi Belediyesi'ne gönderilen bir yazı belediye hoparlörlerinden tüm ilçeye anons edildi. Anonsta 17-25 Ekim tarihleri arasında havan ve tank toplarıyla atışlar yapılacağı söylenerek ilçenin batısındaki Gökkuşuğu Tepesi, Pamuklu sırtı, Darıtarlası tepe; doğusunda Surubabatepe, Karaoğlan; güneybatısında Almaca, Karayaylası, Durul, Karataş, Dereköy, Kırmızıtepe; kuzeyinde Avbaba sırtı, Kontçeviz, Taht, Ziyarettepe, Kızılviran, Emirganderesi, Ha-

Kürt topraklarına özgürlük emperyalistlerle değil DEMOKRATİK DEVRİMLE GELECEKTİR!

Türkiye Kürdistanı'nda HPG güçleriyle TC arasındaki çatışmalar yoğunlaşarak sürüyor. Öcalan'ın yakalanmasından sonra daha yüksek sesle dile getirilen ve tek çıkış yolu olarak gösterilen devletle "barışma" politikasının yanlışlığının altı yıllık süreçten sonra sosyal pratik tarafından giderek daha net olarak kanıtlanması, mevcut politikanın sorgulanmasını, sorgulamaya dönük soruların daha yoğun bir tarzda sorulmasını da beraberinde getirmektedir. Açık ki, faşist Kemalist diktatörlüğün Kürt ulusuna yönelik sürdürdüğü imha ve inkâr siyaseti de, İmranlı'dan yön verilen bu politikaya ilişkin soruların soruların daha da artmasına neden olmuştur.

Çünkü tanımlananla yaşanan arasında adeta bir uçurum söz konusudur. Yani devlet her şeye rağmen "önce teslim olun, sonra biz Kürtlerin demokratik hakları üzerinde düşünürüz" demektedir. Üstüne adeta kıyamet kopartılan Diyarbakır ziyaretinin ardından yaşananlar ortadadır. Bir yanda tüm bunlar yaşanırken "Barış içinde bir arada yaşayalım" vb. söylemlerin soyut olmaktan öteye gidemeyeceği de açıktır.

* AB süreciyle insanların gözlerini "demokratikleşme" söylemleriyle boyamaya çalışan AKP'yi, gerillaya ve halka karşı aralıksız sürdürülen operasyonları, geliştirilmek istenen faşist saldırıları ve Abdullah Öcalan üzerinde uygulanan tecriti protesto etmek için 2 Ekim günü Bağcılar'da eylem yapan yurtsever gençlere ateş açılarak 19 yaşındaki Atilla Geçmiş'in polisler tarafından katledilmesini protesto eden DEHAP'lılar 8 Ekim'de Bağcılar Göztepe Meydanı'nda toplanarak, Geçmiş'in vurulduğu yere karanfil bıraktılar.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde karanfillerle süslenen Atilla Geçmiş'in resimleriyle birlikte "Bir gider bin geliriz", "Katil polis hesap verecek",

"Katiller belli hesap sorulsun", "Atilla yoldaş ölümsüzdür" dövizleri taşırken "Şehid na mirin", "Katiller bulunsun hesap sorulsun", "Bijî serok Apo" sloganları atıldı. Kitle slogan atmaya devam ederken polis "Terör örgütü lehine slogan atarsanız, yürüyüşe geçerseniz, bir arkadaşınız daha ölür" tehdidini savurdu. DEHAP yöneticileri olay çıkmasını önlemek için slogan atılmaması yönünde çağrı yaparken kitleden bu tavra karşı tepkiler yükseldi.

Gerginliğin bitmesiyle basın açıklamasını Demokratik Halk İnisiyatifi adına yapan Celal Alpan, Atilla Geçmiş'in katledilmesinin ardından İstanbul Valisi'nin olayı haklı ve meşru bir katliam gibi gösterip katilleri sahiplenmesinin çeteci katilleri daha da cesaretlendirdiğini dile getirdi. İnsanların sokak ortasında hunharca vurulduğuna ve her geçen gün artış gösterdiğine dikkat çeken Alpan, AKP'yi eleştirerek "Bırakın AB'ye verilen sözleri, kendi insanına bile verdiği sözleri tutmayan bu hükümetin iradesizliği ortadadır. Halkımız bütün katliam ve baskılara, terörize etme çabalarına ve faili belli cinayetlere

rağmen bedenini de ortaya koyarak artık savaşı istemediğini göstermiştir. Savaşın bu ülkeye neye mal olduğunu herkes görmüştür. Bundan sonra gelişen savaşın da faili devlet ve hükümet yetkilileridir. Tüm bu baskı ve katliamlara karşı bütün demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından Geçmiş'in katledildiği Kandil Sokak'a yürümek isteyen kitleye polis yine tehdit savurarak izin vermedi. Bunun üzerine kitleyi temsilen oluşturulan bir heyet Atilla Geçmiş'in katledildiği yere karanfiller bırakarak saygı duruşu yaptı. Eylem olaysız sona ererken Çevik Kuvvetin yaptığı yığınak ve taşıdığı ağır silahlarla yeni bir cinayet işlemek için hazırlandığı da gözlerden kaçmadı.

* Adana İnönü Parkı'nda bir araya gelen DEHAP, DTH, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Özgür Yurttaş Meclis Girişimi, AKSM, GKM, Özgür Halk ve Genç Bakış Dergisi, THAYD-DER, GÖÇ-DER ve DTH Gençlik Çalışma Grubu üyeleri "Uluslararası komployu kıyoruz", "Tüm komplocular ve işbirlikçiler kaybedecek, Özgürlük kazanacak" yazılı dövizler açtı.

Açıklamayı okuyan Murat Çiçek, "Bir-kez daha hiçbir hukuk, vicdan ve hatta insani değerlerle bağdaşmayan bu komployu nefretle kınarken, 7 yılın ardından halen halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önünde farklı biçimlerde devam ettirilmek istenen komplo karşısında, halkların kardeşliği ile kararlılığımızı bir kez daha haykırıyoruz" dedi.

* Gaziantep'te ise Adliye önünde toplanan yaklaşık 100 kişi, "Öcalan halktır halk burada" sloganını attı. Açıklama yapan Gülten Aydın, "ABD'nin Ortadoğu projesi ve projenin içerisinde Kürtlere biçilen rol ekseninde geliştirilen bu proje ve bu projenin uygulanması için engel görülen güçlerin tasfiye edilmesi gerekiyordu" dedi.

Mardin'de de Kızıltepe Demokratik Gençlik İnisiyatifi üyeleri, Öcalan'ın yakalanışını ve bugünkü durumunu protesto etti. DEHAP Kızıltepe ilçe binası önünde bir araya gelen kitle, Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü.

Siirt'te ise yapılan bir yürüyüşle kitle taleplerini haykırıldı. "Kana kan cana can seninle Öcalan", "AKP şaşırma sabrımızı taşırma" sloganları atan kitle Ulus Mahallesi'ne yürüdü.

* Mersin'de düzenlenen yürüyüşe ise polis saldırdı. Saldırıya taşlarla karşılık veren kitlenin attığı molotofkokteyl ile 2 panzer ateş alırken, kitleye saldıran bir panzer pazarda seyyar satıcılık yapan vatandaşa çarptı. Akdeniz Beldesi'ne bağlı Güneş Mahallesi Halil İbrahim Cami önünde bir araya gelen kitle buradan Şevket Sümer Mahallesi Pazar Sokağı'na kadar yürüdü. Cuma Pazarı'na doğru tekrar yürüyüşe geçen kitleye tekrar Çevik Kuvvet ve Özel Hareket Timleri saldırdı. Kitle yine molotofkokteyl ve taşlarla saldırıya karşı direndi. Yaşanan çatışmada iki panzer atılan molotofkokteyl ile ateş aldı.



● Devrimcilere yasak alan: TAKSİM

Newroz'da yaratılan bayrak provokasyonundan sonra defalarca çeşitli etkinliklere açılan ancak kanlı 1 Mayıs'tan bu yana emekçilere, devrimcilere kapatılan, çıkıldığında her surette polis saldırılarıyla yüz yüze kalınan Taksim'de devrimcilere yine polis saldırdı.

6 Ekim Çarşamba günü dergilerini dağıtmak üzere Taksim'e çıkan Mücadele Birliği okurları daha sesli dağıtımına yeni başlamışken polis saldırısına uğradı. Son sayısında Kürt ulusuyla dayanışmaya, halkların kardeşliğine ve varolan provokasyonların devlet güdümlü olduğuna dikkat çeken Mücadele Birliği dergisini dağıtan okurlara saldıran polis, yasal olmasına rağmen derginin satılmayacağını(!) belirtti.

İlk saldırı ile bir kişiyi gözaltına alan polis kitleye dağılmalari konusunda tehdit savurdu. Mücadele Birliği okurları arkadaşlarının ser-

best bırakılmadan dağılmayacaklarını söyleyerek arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını ve el konan dergilerin iade edilmesini istedi.

Devrimcilere defalarca tahammülsüzlüğünü ortaya koyan polis, Çevik Kuvvet'i çağırarak topluca Mücadele Birliği okurlarına saldırdı.

Saldırıda Aysun Güven, Alev Oral, Kenan Konuk ve soyadları öğrenilemeyen Sevda, Mehmet, Erdoğan ve adları öğrenilemeyen iki kişi gözaltına alınarak Beyoğlu Karakolu'na götürüldü. Gözaltılar üzerine açıklama yapan Mücadele Birliği, polisin faşist tutumunu kınayarak, son süreçte halka ve halkın ilerci dinamiklerine karşı gelişen saldırıların bir parçasının yaşandığını belirterek gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakıldı. (İstanbul)

● Bursa'da ulaşım zammına protesto

AKP hükümetinin yıllık enflasyonun "tek haneli" olduğunu açıkladığı bir dönemde, Bursa Belediyesi'nin ulaşım yaptığı % 50 ile % 100 oranındaki zam, hükümetin söylemlerinin yalan olduğunu ispatlamaktadır. Şehir içi ulaşım yapılan bu zamlar

kitle örgütleri tarafından protesto edildi. 12 Ekim günü Bursa Büyükşehir Belediyesi önünde biraraya gelen Türk-İş, DİSK, KESK ve TMMOB'un organize ettiği eyleme birçok demokratik kitle örgütü de destek verdi.

vurguladı. Yaman "Belediye otobüs biletleri 1 YTL'den 1.5 YTL'ye; Bursaray öğrenci ücretleri 300 Ykr'den 600 Ykr'ye çıkarılmıştır. Ticarileştirme o kadar net görünmektedir ki, Bursaray ve otobüslere yapılan zamlar dolmuş ve taksilere yapılan zam-

lemde basın açıklamasını okuyan DİSK Marmara Bölge temsilcisi Hüseyin Yaman, 1980 sonrası uygulanan özelleştirme politikalarıyla, kamu tarafından üstlenilen hizmetlerin peyder pey ticarileştirilerek paralı hale getirildiğini

lardan daha yüksektir. Zamların iptal edilmesini bekliyoruz. Aksi takdirde dava açacağız" dedi.

Eyleme katılan belediye çalışanları ise zamlarla birlikte iptal edilen pasolarının geri verilmesini istediler. Bursa Büyükşehir Belediyesi Maliye Bakanlığı genelgesini bahane ederek pasolarını iptal ettiği belediye emekçileri adına Tüm Bel-Sen Şube Başkanı Sevgi Bağlılar "Biz belediye çalışanları yıllardır kuruma aidiyet duygusunu yaşatan pasolarımızı yine kullanmak istiyoruz. Büyükşehir Belediye Başkanı Hikmet Şahin'i bu sorunu çözmeye davet ediyoruz" dedi. Halka dağıtılan bildirilerle eylem sona erdi. (Bursa)

İHD "şâibeli", adalet sokağa inenlere teslim!

Saldırıya uğrayan Bingöl İHD Şubesi'nin, önlem almayan polis ve halkı kıskırtan dernekle ilgili şikâyeti savcıdan döndü. Gerekçe: İHD şâibeli...

Son dönemlerde artan saldırıların pek çoğunun "hedef gösterilmenin" ardından gerçekleştiği bilinmesine rağmen Bingöl Başsavcılığı, hedef gösterildikten iki gün sonra basılıp tahrip edilen İHD Bingöl Şubesi'nin, uyarılara rağmen önlem almayan Emniyet ve kıskırtmayı yapanlar hakkındaki şikâyetini yerinde bulmadı.

İHD Bingöl Şube binasına 3 Temmuz'da kapı kilidini kırarak girenler, eşyaları tahrip etmişti. Baskından iki gün önce ilde bildiri yayımlayan **Şehit Aileleri ve Malulleri Derneği** yöneticilerinin halkı kıskırtarak suça zemin hazırladığını ileri süren şube yöneticileri, hem bu kişiler, hem saldırı ihtimaline rağmen önlem almayan polis hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Savcı **Müslüm Canpolat** ise İHD'nin şikâyetini takipsizlik kararıyla sonuçlandırdı. Savcı, kararında İHD kuruculuğundan istifa ederken derneği suçlayan yazar **Adalet Ağaoğlu**'nu kastederek "halkta da mevcut olan, derneğin terör örgütünün savunuculuğunu yaptığı yönündeki ciddi kaygılar" olduğunu dile getirerek İHD'yi şâibeli olmakla suçladı! Bu yüzden kamu davası açılmasına gerek olmadığı kararını veren savcılığa İHD Bingöl Şube Başkanı **Rıdvan Kızgın**, tepki göstererek şöyle dedi: "Bugüne kadar İHD'ye yönelik tehdit içeren hedef gösterici açıklamalar, devlet erkine sahip kamu yetkililerince defalarca yapılmış ve İHD bu açıklamalardan sonra çeşitli baskılara maruz kalmıştır. Ancak ilk defa, kamu hukukunu korumaktan birinci derecede sorumlu bir Cumhuriyet savcısı, İHD'ye yönelik saldırıları kararıyla meşrulaştırmıştır. Bu yargı kararıyla bundan sonrası saldırılara da davetiye çıkarılmıştır."

"Yasayla, toplantı gösteri yürüyüşleri dahi terör eylemleri sayılabilecek"

3 Eylül Gemlik Yürüyüşü gerekçe gösterilerek geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen operasyon çerçevesinde İHD ve DEHAP yöneticilerinin gözaltına alınmasına karşı İHD İzmir Şubesi'nde 16 Ekim'de basın toplantısı düzenlendi. Basın açıklamasını yapan İHD İzmir Şube Başkanı **Rollas**, polisin dernek binasının önüne yi-

ğınak yaptığını belirterek, polisin tutumunun baskı oluşturmak amaçlı olduğunu söyledi.

"3 yıl içinde 100'ü aşkın dava"

Rollas, 4 Eylül tarihinde Gemlik'te düzenlenmek istenen miting'in engellendiğini, kaydederek Bozüyük'de linç girişiminde bulunduğunu ve halen de saldırıların yargılanmadığını belirtti.

Bu çerçevede İHD İzmir Şubesi yöneticileri hakkında 3 yıl içinde 100'ü aşkın dava açıldığını belirten Rollas uygulamaları protesto etti.

"Toplantı ve yürüyüşler terör eylemi sayılacak"

Tüm söylemlere rağmen yeni çıkarılan yasalarla kısıtlamalara gidildiğini ifade eden Rollas, değiştirilmek istenen Terörle Mücadele Yasası'nın bunun en somut örneği olduğunu belirtti. Yasa tasarısının gizlice ve kamuoyuna açıklamada bulunulmadan hazırlandığına dikkat çeken Rollas şöyle devam etti:

"Yasayla, toplantı gösteri yürüyüşleri dahi terör eylemleri sayılabilecek. Örgüt üyesi olmasalar dahi bazı fiiller işleyenler örgüt üyesi gibi cezalandırılabilir, yargılamalar özel yetkili mahkemelerde yani DGM'lerde yapılacak ve daha saymadığımız bir çok değişiklik düşüncesinden de anlaşılacağı üzere düşünce, ifade, örgütlenme özgürlükleri oldukça kısıtlayacak düzenlemeler getirilmek istenmektedir."

Terörle Mücadele Yasası'nda yapılmak istenen değişikliklerden ve demokratik hakların kısıtlanmak istenmesinden ve engellemelerden vazgeçilmesi gerektiğini kaydeden Rollas, "Gizli kapılar arkasında hazırlanan TMY'deki değişiklikler kamuoyuna açıklanmalı ve tartışılmalıdır. Demokratik kitle örgütlerine karşı uygulanan baskılara son verilmelidir" dedi.

Açıklama Emekçi Kadınlar Birliği (EKB), Tutuklu Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (TAY-DER), Ege 78'liler Dayanışma Derneği, Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve DEHAP, SDP ve EMEP İzmir il örgütleri de destek verdi. Açıklama sırasında İHD şubesinin önünde yüzlerce çevik kuvvet sivil polisin beklemesi ise dikkat çekti.



"Engelliyiz, haklıyız, kazanacağız!"



Altı Nokta Körler Derneği, "Dünya Beyaz Baston Körler Günü" nedeni ile 15 Ekim günü saat 15:00'de Taksim Meydanı'nda basın açıklaması yaparak ayrımcı uygulamalara karşı mücadele etmeye devam edeceklerini vurguladı.

"Dünya Beyaz Baston Körler Günü" kaza sonucu kör olan bir fotoğrafının, çevredekilerin kendisinin kör olduğunu anlaması ve dikkat çekici olması için bastonunu beyaza boyayarak dolaşmaya başlamasıyla atılır ilk tohumları Londra sokaklarında. Bu deneyim o denli başarılı olur ki, 1931'de Fransız körlerinin örgütü, körlerin bastonunun beyaza boyanmasını ve beyaz baston adıyla simgeleştirilmesini kararlaştırır. Bu uygulama giderek yaygınlaşır ve körlerin kullandığı baston, beyaz baston olarak anılmaya başlar. John Kennedy zamanında 1963'te 15 Ekim günü, "Beyaz Baston Güvenlik Günü" olarak ilan edilir. Hatta Beyaz Baston Yasası çıkarılarak beyaz baston kullanımının hem kullanıcılar hem de muhatapları tarafından uyulması gereken kuralları saptanır. Sonunda 1969 yılında Sri Lanka'nın başkenti Colombo'da toplanan Dünya Körler Fe-

derasyonu 15 Ekim gününü, tüm dünyanın körleri için Beyaz Baston Körler günü olarak kabul eder.

15 Ekim, Dünya Beyaz Baston Körler Günü'nün 39.'sunun tüm dünya da kutlandığı gün. Dünya Beyaz Baston Körler Günü 15 Ekim'de Altı Nokta Körler Derneği İstanbul Şubesi tarafından Taksim Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla kutlandı. Taksim Meydanı'nda toplanan dernek üyeleri adına burada konuşmada bulunun Altı Nokta Körler Derneği İstanbul Şube Başkanı **Murat Demirok**, beyaz bastonun görme engelliler için özgürlük ve bağımsızlık anlamına geldiğini dile getirdi. Demirok, "Beyaz bastonun anlamı görmeyenler için böyle ancak, hayatın her alanında özgürlük sağlamıyor. 1 Temmuz 2005 tarihinde yürürlüğe giren Özürlüler Yasası ayrımcılığa son verdiği halde hala ayrımcı uygulamalar devam etmektedir. Kapsamlı bir yasa için uzun süre mücadele ettik ve bu ayrımcılıkların sona ermesi içinde sonuna kadar mücadele edeceğiz" dedi. Taksim'de yapılan basın açıklaması, "Engelliyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganının atılmasıyla son buldu. (H. Merkezi)

"Engelliyiz, haklıyız, kazanacağız!"

16 Eylül Pazar günü saat 19.00'da **Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği** tarafından dernek binasında **4. Dostluk Kupası Ve Dayanışma Şöleni** düzenlendi. Davul zurna eşliğinde başlayan şölende ilk olarak sahneye **Grup Çinko** çıktı. Grubun söylediği Kürtçe ezgilere, kitle halaylar ve alkışlarla eşlik etti. Ardından gecenin açılış konuşmasını Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği Başkanı **Ali Rıza Yıldız** yaptı. Yıldız konuşmasında, yıkımlarla ilgili olarak gelişen son aşamaya ilişkin konuşurken, bu konuyla ilgili görüşmelerin sürdüğü üzerine vurgu yaptı. Konuşmanın ardından sahneyi sevilen parçalarıyla **Özcan Türe** aldı. Türe'nin hemen sonrasında sahne alan Engin Aydın söylediği halk türküleriyle geceyi renklendirirken, saat 21.00'de 4. Dostluk ve

Dayanışma Kupası töreni yapıldı. Törenin ardından **Partizan** ve **İşçi-Köylü Gazetesi** okurları, **ESP**, **BDSP**, **DHP**, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**, **DEHAP**, **EMEP** gibi kurumların geceye gönderdikleri mesajlar okundu. Dursun Beydilli'nin sahne almasıyla birlikte gece içinde düzenlenen bir çekiliş yapıldı. Çekiliş sonunda **Umut Yayımcılık**'ın kitapları dağıtıldı. Ardından **Dursun Beydilli**'nin söylediği ezgilerle katılımcı kitle coşkun bir şekilde uzun süre halay çekti. Dursun Beydilli'nin sunuculuğunu yaptığı çekilişin ikinci ve son bölümünde ise dernek tarafından bir kişiye saz hediye edildi. Son olarak **Hasan Karayol**'un sahne almasıyla gecenin son türküleri söylendi ve davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla gece bitti.

(Kartal)

F Tipi'nde traji-komik uygulamalar bitmiyor "YASAĞA BAHANE SORULMAZ!"

"Biskitvilerin bölünmezliği" olayının bir benzeri de Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde yaşandı.

Hapishanelerde uyguladığı politikalar ile tutsakların irade ve kimliklerini kırmayı amaçlayan devlet, tek tip elbiseden, hazır ol komutuyla sayım vermeye kadar bir dizi pratiği yaşama geçirmeye çalışıyor.

En son Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde yaşanan "Amaç dışında kullanılan biskitvilerden" sonra şimdi de Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde benzer uygulamalar boy gösteriyor.

31 Ağustos 2005 tarihinde ziyaretçisi aracılığıyla hücrelerinde beslediği muhabbet kuşlarından tekini MKP davasından Şükrü Duman'a göndermek isteyen MKP davası tutsağı Erdal Süsem; idarenin en komik bahanesiyle karşılaştı.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi idaresi; kuşun değişimini "Örgüt üyeleri arasında siyasi temas sağlayabilir" bahanesiyle engelledi.

Bu olay tutsakların İHD İstanbul şubesine yazdığı mektupla ortaya çıktı.

Konu üzerine basına açıklama yapan Eren Keskin; özellikle son 2-3 aydır hapishanelerden gelen başvurulara bu tarz traji-komik olayların arttığını; yaşanan hak ihlallerinin boyutlandığını açıkladı.

Erdal Süsem'in ailesinin de "kuş yasağını" kendisine aktardığını bildiren Eren Keskin; "Siyasi tutukluların gönderdikleri mektuplarda asılsız bir şeyler yazmaları gibi bir durum genelde söz konusu olamaz. Son zamanlarda cezaevlerinde trajikomik olaylara ilişkin olarak derneğimizde birçok başvuru bulunuyor. Cezaevlerinde insanın hayvan sevgisine dahi tahammül yok. Tecrit uygulamasında olan insanlara bu tür uygulamalarla daha ağır bir tecrit uygulanıyor" dedi. (H. Merkezi)



Muhabbet kuşlarının değişimi "örgüt üyeleri arasında siyasi temas" sağlayabilir iddiasıyla engellendi.

Gündem gazetesi dağıtımcısı askerler tarafından dövüldü!

Ülkede Özgür Gündem gazetesi dağıtımcısı M. Ali Çelik, Habur Sınır Kapısı'nda gazete dağıtımını yaptığı sırada askerlerin kendisini dövdüğünü ve tehdit ettiğini söyleyerek sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

77 315 119 plakalı askeri aracın önünü kestiğini söyleyen Çelik, araçta bulunan askerler tarafından dövülerek ölümle tehdit edildiğini

söyledi. İnsan Hakları Derneği (İHD) Mardin Şubesi'ne başvuran Çelik, sorumlular hakkında Kızıltepe Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Yasal bir gazetenin dağıtımcısı olmasına rağmen şiddete maruz kaldığını belirten Çelik, "Bana kötü muamelede bulunma haklarının olmadığını söylememe rağmen, beni dövmeye devam ettiler. Bir yandan

beni dövüyor, diğer yandan da 'Seninle hesaplaşacağız, sen daha bizi tanıyorsun, seninle alayda görüşürüz' diye tehditlerde bulundular. Daha sonra beni araçlarına götürerek hiçbir gerekçe göstermeden beklettiler. 20 dakika bekletildikten sonra kamyon şoförleri olaya tepki gösterdi ve ben şoförlerin tepkisi üzerine serbest bırakıldım" dedi. (H. Merkezi)

Altunbaş davasında işkence "itirafı"

1991 yılında gözaltına alınarak işkenceye katledilen Hacettepe Üniversitesi öğrencisi Birtan Altunbaş'ın mahkemesi sürüyor.

Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın son duruşmasına Altunbaş'ın avukatları ile sanıklardan Hasan Cavit Orhan ve İbrahim Dedeoğlu sanık avukatları katıldı. Duruşmada söz alan Altunbaş'ın avukatı Oya Aydın, 8 yıldır süren yargılamada bütün delillerin toplandığını, bazı sanıkların bulunamaması ve sanıkların işkence suçunun kesine yakın hüküm içermesi nedeniyle sanıkların tutuklanmasını ve cezalarda indirim yapılmamasını istedi. Aradan geçen 8 yıl içerisinde Ağır Ceza Mahkemesi'nce "ceza" alan işkencelerin cezaları Yargıtay tarafından bozulmuştu. Bir türlü sonuçlandırılmayan davada son olarak sanıklar Altunbaş'a işkence yap-



tıklarını kabul ederek mahkemeye bir dilekçe verdiler. "Vicdan azabından kurtulmak için içten itiraf ve açıklama" şeklinde dilekçe yazan işkencecilerin bu tavrı mahkeme heyetini etkilemiş olacak ki, dilekçenin incelenmesi için mahkeme 10 Kasım 2005'e ertelendi. Açık bir

şekilde zamanaşımına doğru giden davada, AB ile demokratikleştiği iddia edilen Türkiye'nin "adalet" kurumunun demokratikliği gözler önüne seriliyor. İşkenceye katledilen bir genç için demokrasi işlemez iken işkenceciler için geçerli olabiliyor.

(Ankara)

Necdet Adalı anıldı

12 Eylül faşist cuntasının ilk idamı Necdet Adalı yapılan eylemliliklerle anıldı.

Sosyalist Demokrasi Partisi Ankara İl Örgütü, 8 Ekim günü Yüksel Caddesi'nde bir araya gelerek Adalı'yı andı. Yapılan açıklamada AB'nin demokratikleşme olduğunu iddia edenlerin 12 Eylül karanlığına bakmalarını gerektiği belirtildi. Adalı için İzmir'de de bir eylem gerçekleştirildi. (Ankara)

TMÜ'ye karşı ESP'den zincirleme eylemi

Terörle Mücadele Yasası'na karşı ESP'liler 15 Eylül günü Taksim'de eylem gerçekleştirdiler. TMY'nin geri çekilmesi talebiyle kendilerini lambalara zincirleyen ESP'liler, yolu trafiğe kapattılar. Trafik lambalarına kendilerini zincirleyen ESP'lilere saldıran polis, dört kişiyi yaka paça gözaltına aldı. "TMY kaldırılсын", "Söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü istiyoruz" sloganlarını atan Çırac Bingöl, İbrahim Horata, Halis Hacıoğlu ve İbrahim Uçar adlı ESP'liler gözaltına alınarak Taksim Karakolu'na götürüldüler. (H. Merkezi)

Erzurum'da siyasi tutsaklara baskı

Kars Barosu avukatlarından Fahrettin Kaya, son günlerde Erzurum H ve E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan siyasi tutuklulara yönelik baskıların arttığını belirterek, "Müvekkillerimin bana verdiği bilgilere göre; siyasi tutuklulara görüş yasağı getirilmiş. Kendilerine dergi ve gazeteler verilmiyor, ayrıca spor aktivitelerinden yaralandırılmıyorlar" dedi. Hapishanede bulunan müvekkilleriyle sağlıklı görüştürülmediğine dikkat çeken Av. Kaya, "Görüşmeler gardiyanların gözetiminde yapılıyor. Bu da hukuka aykırılık teşkil ediyor" diye konuştu.

Kürtçe konuştu, ceza aldı!

DEHAP Urfa İl Yöneticisi Reşit Yardımcı, DEHAP İl Kongresi'nde Kürtçe konuşma yaptığı için, 2821 sayılı Siyasi Partiler Yasası'na muhalefet suçundan 6 ay hapis ve 1 milyar 640 milyon para cezasına çarptırıldı.

Yardımcı'nın daha önce aynı maddeden ceza almamış olması nedeniyle cezası ertelendi.

AB görüşmelerinde devlet yetkililerinin sıklıkla dile getirdiği "Kürtlere kültürel hakları tanımıyor" söylemlerine rağmen, uygulamalar faşizmin Kürt ulusuna olan tahammülsüzlüğünü ortaya koyuyor. Ceza alan Yardımcı, şunları ifade etti:

"Bu ülkede 20 milyon Kürt yaşıyor. Bunların kendi anadiliyle konuşması ve kendini ifade etmesi en doğal ve insanı haklarıdır. Ben de kendi anadilimle kendimi ifade etmek istedim. Daha iki cümle Kürtçe konuşmadan engellendim ve Kürtçe konuşmayı kestim. Ona rağmen bu cezaya çarptırıldım."

Daha önceki kongrelerinde Alman parlamenter Feleknaz Uca'nın konuşmasını Türkçe bilmediği için Kürtçe yaptığını ancak uyarı üzerine konuşmasını Almanca olarak bitirdiğini belirten Yardımcı, "Yani bu ceza sadece Kürtçe için geçerli bir cezadır, diğer dilleri hiç etkilemiyor" diyerek devletin ikiyüzlü ve asimilasyoncu yüzünü ortaya koydu.

TÜYAP'ta F Tipi Protestosu

TÜYAP Fuar ve Kongre Merkezi'nde eylem yaparak F tipi hapishaneleri protesto eden 5 kişi polis tarafından gözaltına alındı.

Beylikdüzü'ndeki TÜYAP Fuar ve Kongre Merkezi'nde 24. İstanbul Kitap Fuarı'nın son günü olan 16 Ekim'de, Devrimci İşçi Konfederasyonu (DİK) üyesi bir grup eylem yaptı. Adam Yayıncılık standı önünde "Ölüm oruçları sürüyor" yazılı pankart açan grup, "Yaşamın ölüm orucu eylemimiz", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" sloganları attı. Ölüm oruçlarıyla ilgili olarak bildiri dağıtıldı. Grup adına yapılan açıklamada, "İşçi sınıfının kurtuluş davasında tutsak düşmüş öncü devrim savaşçıları sahiplenmek amacıyla buradayız" denildi. Açıklamanın sona ermesinin ardından polis, 5 kişiyi de yaka paça gözaltına aldı.

Teori ve pratik bütün olarak ele alınmadan BAŞARILI OLMAK MÜMKÜN OLMUZ!

Emperyalizm ve uşaklarının emekçi yığınları açlığa, yoksulluğa, sefaletle sü-rüklediği, daha fazla kâr etmek için bütün yolları deneyerek, emekçilere nerede ise yaşam hakkı tanımadığı bir dönemden geçiyoruz. Tüm bunlara karşı mücadele etmek hepimiz açısından önemli. Ama bu mücadelede tek tek bireylerle değil, geniş emekçi yığınlarının baş çelişkileriyle ilgili kafa yorup emek harcamalıyız. Aksi bir yaklaşım bizi dar pratiğe, kendiliğindencilige, hatta ve hatta marjinalleşmeye kadar götürür. Bunun tam aksini yani doğru olanı, ezilen emekçi yığınların baş çelişkisini doğru tespit edip bu tespite denk düşen pratikleri sergilemek, yılmadan, usanmadan çaba harcamak ve harekete geçmek bizi başarıya götürür. Burada da pratik adımlar çok önemlidir. Ancak pratiğe geçerek savunduğumuz davanın yaşam bulmasını sağlayabiliriz.

Bunu örneklendirerek genişletmeye çalışalım; biz düşüncelerimizin ne kadar doğru olduğunu iddia edersek edelim, bir şeyin ne kadar doğru söylersek söyleyelim, pratik yaşam içerisinde söylediğimiz şeylerin karşılığı yoksa ya da doğruluğunu pratik olarak kanıtlayıp, tarihi misyonunu yerine getiremiyorsa bunun emekçi halk kitleleri açısından hiçbir hükmü olmaz. Örneğin bir şiir dahi yazamayan ama şair olduğunu söyleyen birini düşünün. Ya da boya fırçasını eline alamayan bir "usta" düşünün. Bunlara kim şair ya da kim boyacı der? Çünkü yukarıda da anlatmaya çalıştığımız gibi pratiğin, hareketin olmadığı yerde güven olmaz ya da orası ona yaşam hakkı tanımaz. Kısacası insanlar sevdiği, benimsediği, inandığı şeyler için uğraşır, çaba harcar, fedakârlık yapar ve savaşır.

Sınıf savaşımının herhangi bir alanında yer alan bireyler olarak bizlerin de mücadelesinde yer alışımızın nedeni yukarıda belirttiğimiz nedenler değil mi?

Yani mücadele etmemizin, bedel ödeyip, bedel ödetmemizin nedeni inandığımız davanın doğruluğu değil mi? O zaman burada sorgulanması gereken şeyler halkın neden mücadeleye uzak olduğudur, hem de zulmün, baskının, işkencenin, açlığın, sefaletin vb. bu kadar yoğun olduğu bir dönemde. Bu durum tek başına faşist TC devletinin baskılarıyla açıklanamaz. Öyle olmuş olsaydı daha önceki direnişler, isyanlar nasıl açıklanır? Örneğin 38 isyanının ardından Dersim'de gerçekleştirilen kanlı katliamlar ve yine mücadelenin en yoğun olarak bilinen, tanınan Dersim topraklarında, mücadele bu kadar çetin ve güçlü olmazdı. Yine düşmanın onca baskı, katliam, işkencesine rağmen o topraklarda Dersim halkı Proletarya Partisi'ne kapısını açıyor, halkın dışında hiçbir çıkar gözetmeksizin oğullarını, kızlarını kavganın sofrasına cömertçe sunuyorlarsa bu davaya inandığından, mücadele etmekten başka hiçbir çaremizin olmadığını bildiğindedir.

Çünkü kendi deyimleriyle Dersim halkı bu davaya ve davanın çocuklarına inanıyor, güveniyor, seviyor ve saygı duyuyor.

Ya da Türkiye Kürdistanı'nın birçok yerinde devam eden saldırılar ve bunun karşısında örgütlenen direnişler de ortadadır. Buradaki durum açısından da eksik olan bizim bu süreci yeterince kavrayamamamızdır. Esas neden bizim komünist önder İbrahim Kaypakaya yoldaş tarafından formüle edilen Ulusların Kendi Kaderini

Tayin Hakkı'nı yeterince kavrayamamamız ya da kavradığımız halde yeterince bilince çıkaramamamızdır. Demek ki mücadelenin istenilen seviyede olmayışının nedeni olarak faşist baskıları, işkenceleri, katliamları gerekçe olarak görmek ya da göstermek düşmanın ekmeğine yağ sürmek olur. **Yaşadığımız süreci, koşulları değerlendirirken düşünce sistematiğimizi koşullara göre değerlendirip, koşulların bize dayattığı şekilde düşünmek ve harekete geçmek koşulları zorlamak, alternatif olamamak koşulların esiri olmak değil midir?**

Yani işin özü koşulların bize neyi nasıl dayattığı değil, bizlere dayatılan yılgınlık, teslimiyetçilik, siyasetten uzaklaşma vb. karşı duruşumuzdur. Burada önemli olan kimin bize nasıl saldırdığı değil, bizim bu saldırılara karşı gerek teorik gerekse de pratik olarak kendimizi nasıl savunduğumuzdur. Zindanlardaki tutsakları düşünelim mesela. Düşmanın "elinde esir olmalarına", geliştirilen her türlü saldırılara, yapılan bin bir çeşit işkencelere rağmen hala direniyor olmaları ya da çok zor şartlara rağmen gerillanın yılmadan usanmadan savaşmaya devam etmesi bireylerin özel yeteneklerinden değil, beslendiği, gıdasını aldığı siyasetin ideolojik sağlamlığından bilimsel doğruluğundandır. İşin özünü sorgulamak ve yanlış olanı açığa çıkarıp mahkûm etmektir. Sorun siyasetimizde değil, asıl sorun siyaseti doğru kavrayıp kitlelere yeterince ulaşamayan faaliyetçilerde yani bizlerde. Buna örnek verecek olursak kitlelere güvenmek, kitlelerin içerisinde kaybolmak, kitlelerin sorunlarına doğru ve zamanında müdahale etmek, kitleleri kendi sorunları etrafında birleştirip mücadeleye

seferber etmek ve daha da önemlisi seferber olan kitleleri **Marksist-Leninist-Maoist** bilimin yol gösterici ışığında **Demokratik Halk Devrimi** sürecine dâhil etmek, bunlar kuşkusuz savunulması gereken doğrularımızdır.

Ancak yukarıda belirtmeye çalıştığımız gibi tek başına doğru şeyleri söylemek ve savunmak pratik olmaksızın hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bu nedenle savunduğumuz, doğruluğuna inandığımız, uğruna ölümü göze aldığımız görüşlerimizi tabii ki daha ısrarla, daha kararlı, daha cesur savunmalı ve pratik adımlarla harekete geçmeli, demokratik halk iktidarı sürecini daha da hızlandırmalıyız.

İşte o zaman Proletarya Partisi önderliğinde savaşacak olan ezilen emekçi halkımızın nelere kadir olacağını daha net görürüz. Bu nedenle zaman şimdi bulunduğumuz yerden fırlayıp harekete geçme zamanıdır. Zaman mücadeleye dört elle sarılıp yakınmacı anlayışları mahkûm edip çitayı daha da yükseltme zamanıdır. Zaman kötünün tarihin çöplüğünde yok olmaya, iyinin devrimlerle yaşamaya gebe olduğunu gösterme zamanıdır. Zaman elimizde bulunan Marksist-Leninist-Maoist silahın mitralyöz, mavzer gibi işleminin, düşmana darbeler üstüne darbe indirmenin zamanıdır. Zaman Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin yol gösterici ışığında Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirip ezilen tüm emekçi halkları özgürleştirmek ve Proletarya Partisi'nin kırmızı bayrağı altında birleştirip sınırsız ve sınıfsız bir dünyaya doğru yola çıkıp ezilen bütün insanlığı özgürleştirme zamanıdır.

Gazi'den YDG okuru Serhıldan

Eğitim emekçilerinden kadro isyanı

Devletin öğretmen alımları politikası, Eğitim-Sen Bursa Şubesi, eğitim fakültesi öğrencileri ve mezunları tarafından protesto edildi.

9 Ekim günü Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu önünde toplanan eğitim emekçileri sloganlar ve taşıdıkları dövizler eşliğinde Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yürüdüler. Kitle "Sözleşmeli köle olmayacağız", "KPSS kaldırılmalı, öğretmen açığı kapatılmalı", "Öğretmen olacaktık, yarı yolda kaldık" yazılı dövizler taşıdı. Eylemde konuşan Eğitim-Sen Şube Başkanı Kemal Yıldız, "hükümetin asıl hedefi bu uygulamayla 'yedek işgücü' yaratıp ücretleri düşürmek, herhangi bir krizde, yasal engel olmaksızın iste-

diği kadar kamu emekçisini koymaktır ve örgütlü mücadeleyi bitirmek amaçladır" dedi.

"KADRO HAKKIMIZI İSTİYORUZ"

Eğitim Fakültesi mezunları adına konuşan Şükran Kahraman, "eğitimci

açığı ücretli öğretmenler, sözleşmeli öğretmenler ve emekli öğretmenlerle kapatılmaya çalışılıyor. Ücretli öğretmenler 250-300 YTL gibi rakamlarla çalıştırılıyor. Adeta kullanılıyor" diyerek ücretli öğretmenlik, sözleşmeli öğretmenlik ve emekli öğretmenlerin çalıştırılmasına karşı olduklarını ve kadrolu olarak öğretmen haklarını istediklerini belirtti.

Son dönemde işbaşı yapan öğretmenlerden de 20 bininin sözleşmeli olduğuna işaret eden Eğitim-Sen Genel Mali Sekreteri **Adnan Gölpinar** ise önümüzdeki günlerde İstanbul'dan Ankara'ya "Eğitim yürüyüşü" başlatacaklarını, yaşanan bu olumsuz uygulamalara dur demek gerektiğini belirtti. (Bursa)



Mühendisler; İnsanca yaşam istiyoruz!

TMMOB özgürlükten, emekten, demokrasiden ve barıştan yana bir Türkiye için miting düzenledi

8 Ekim Cumartesi günü sabah saatlerinde tren garında toplanmaya başlayan TMMOB'a bağlı odalar kortejlerini oluşturarak **Sıhhiye Meydanı**'na doğru yürüyüşe geçti. "Demokratik Türkiye insanca yaşam", "Bu ülke bu halk satılık değil", "Nükleer Santral istemiyoruz", "Telekom halkındır satılamaz" pankartları açan kitle, Sıhhiye Meydanı'nda toplandı. Kitleye hitaben ilk konuşmayı yapan TMMOB Başkanı **Mehmet Soğancı**, TMMOB'un 270 bine ulaşan üye sayısının yüzde 25'inin işsiz ya da meslekten işlerde çalıştığına dikkat çekerek IMF, DB gibi kuruluşların çalışanları sefaletle sürüklediğini ifade etti. Soğancı; bütün kamu mallarının satıldığına altını çizerek "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sözleriyle konuşmasını bitirdi. Mitingde Hilmi Yarayıcı da türkülerle kitleyi coşturdu.

(Ankara)

Eğitim emekçileri 5 Ekim'de mücadele çağrısı yaptı

Öğretmenlerin toplumsal statülerine ilişkin ILO ile UNESCO'nun 5 Ekim 1966'da kabul ettiği ortak belgeden sonra her yıl 5 Ekim, Dünya Öğretmenler Günü olarak kutlanıyor. 145 paragraftan oluşan bu belge, öğretmenlik mesleğinde işe alınma, işe alınmadan seçme ve formasyon, mesleğe hazırlık, değişik düzeydeki öğretmenlerin meslek sorunları, istihdam güvenliği, öğretmenin hak ve sorumlulukları, disiplin işlemleri ve mesleki bağımsızlıkları gibi konuların bütününe kapsamaktadır.

Daha nitelikli, kamusal, bilimsel ve demokratik eğitim mücadelesinin bir simgesi olarak her yıl çeşitli etkinliklerle kutlanan 5 Ekim Dünya Öğretmenler günü Eğitim-Sen'in örgütlülüğünde ülkenin birçok ilinde de kutlandı. Öğretmenlerin yaşadıkları demokratik ve mesleki sorunlara dikkat çekilen etkinliklerde mücadele çağrısı yapıldı.

İSTANBUL

* 5 Ekim Dünya Öğretmenler günü nedeniyle İstanbul Makina Mühendisleri Odası'nda bir açıklama yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, öğretmenlerin yoksulluk sınırının altında yaşadığına dikkat çekerek, hükümetin 6'şar aylık zaman diliminde yapmayı planladığı yüzde 2.5'lik zammın yoksulluğu daha da artıracığını belirtti.

Öğretmenlerin çalışma süresine de değinen Dinçer, Türkiye'deki öğretmenlerin Avrupa'dakilerden daha fazla çalıştıklarını ancak daha az maaş aldıklarını belirtti.

* Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri üyesi bir grup, İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir araya gelerek eğitim ve eğitim emekçilerinin niteliğini olumsuz yönde etkileyen sorunların giderilmesi talebinde bulundu. Eğitim-Sen 3 No'lu

Şube Başkanı Dursun Yıldız, Eğitim Sen İstanbul Şubeleri adına hazırlanan ortak açıklamayı okuyarak; "Eğitim emekçileri özlük hakları ile sosyal haklarını kullanma konusunda büyük sıkıntılar yaşamaktadır" dedi.

Ortalama 800 YTL maaş alan eğitim emekçilerinin bu maaşla ihtiyaçlarının sadece yüzde 40'ını karşılayabildiklerini dile getirirken, AKP hükümeti boyunca 3 bin 351 okul müdürünün, 2 bin 970 okul müdür yardımcısının, 335 il ve ilçe Milli Eğitim Müdürü'nün, 390 il ve ilçe Milli Eğitim Şube Müdürü'nün ve 117 İl Milli Eğitim Müdür Yardımcısının atanmış olduğunu da sözlerine ekledi.

ANKARA

5 Ekim Öğretmenler günü dolayısıyla Abdi İpekçi Parkı'nda düzenlenen konserde konuşan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, öğretmenlerin

ve eğitim emekçilerinin sorunlarının her geçen yıl arttığını söyledi.

Demokratik, bağımsız ve örgütlenmenin önünde engellerin olmadığı Türkiye istemi dile getirilen konserde KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul da bir konuşma yaparak; "Bu ülkeyi aşkla yeniden kurmak için alanlarda mücadele edeceğiz. Bu ülke çok kültürlü, çok kimlikli bir ülkedir. Özgür bağımsız bir Türkiye için mücadele edeceğiz" dedi. Konuşmaların ardından Grup Öteki, Ali Asker ve Volkan Konak şarkılarını seslendirdi.

5 Ekim Öğretmenler günü İstanbul ve Ankara'nın yanı sıra Mardin, Batman, Mersin ve Tunceli'de de eğitim emekçileri tarafından çeşitli etkinliklerle kutlanarak yapılan konuşmalarda eğitim emekçilerinin her geçen gün artan demokratik ve mesleki sorunlarına vurgu yapıldı. (H. Merkezi)

✓ Bayatbademi köylüsü taşocağına isyan etti

Antalya'nın Korkuteli ilçesine bağlı bulunan Bayatbademi köylüsü köylerinin yakınına kurulacak olan Taş ocağını kitlesel bir açıklama ile protesto etti.

Bayatbademi köyü, doğal bir oksijen kaynağı olması nedeniyle solunum yolu rahatsızlığı bulunanların gittikleri turistik bir bölgedir. Köyün 500 metre yakınına Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı ile Orman Bakanlığı'ndan özel izinle taş ocağı yapılmaya başlandı. Taş ocağını kurmaya çalışan firma dozerlerle alanda şantiye

kurmaya başlamış durumda, buna karşın yaklaşık 400 köylü izinin derhal iptal edilmesi için bir eylem yaptı.



Taş ocağının kurulacağı yer çeşitli bitkilerin ve ormanlık arazinin kurulacağı bir bölge, taş ocağı kurulması halinde ise bu bölge talan olacaktır. Sularının kirlenmesine, doğanın katledilmesine, hayatlarının riske atılmasına karşı çıkan köylüler buna izin vermeyeceklerini söylediler. Eylem sırasında jandarma açıklama yapılan alana barikat kurdu. Eylemden sonra köylüler kahvede toplanarak ne yapacaklarına ilişkin konuştular ve bu sorunun bu şekilde burada bitmeyeceğini dile getirdiler. (Mersin)

✓ Şekerpancarı üreticileri kuyruk çilesine isyan ediyor

Ağrı'da şekerpancarı üreticileri, ürünlerini fabrikaya teslim etmek için 2 kilometreye varan kuyruklar oluşturuyor. Gece gündüz fabrikanın önünde beklemek zorunda kalan köylüler, önceki yıllarda elde ettiği ürün oranına göre devlet tarafından konan kotanın kendilerini zor durumda bıraktığını söylüyor.

Ağrı ve çevresindeki şeker pancarı üreticisi ile Iğdır'dan gelen pancar üreticisi havaların soğumasıyla birlikte ürünlerini Ağrı Şeker Fabrikası'na teslim etme telaşına düştü. Binlerce köylü fabrika önünde 2 kilometreyi bulan uzun kuyruklar oluşturuyor. Köylüler yaşanan olumsuz gelişmelerden yetkilileri sorumlu tutuyor.

DIHA'ya yaşadıkları sorunlar ile ilgili bilgi veren Taşlıçay ilçesinden gelen üretici Ali Yıldız, bazen 24 saat kuyrukta beklediğini söyledi. Yıldız, "Bu sabah güneşin

doğuşuyla birlikte fabrika önüne geldim, burada kuyruk epey uzun. Yarın sabah öğlene doğru yükümü boşaltırsam şanslıyım demektir. Her gün bu çileyi çekiyoruz. Birileri bir an önce buna son vermeli. Bu çile sona erdirilmeli. Bu bizim tek geçim kaynağımız" dedi.

M. Ali Özer isimli köylü ise tepkisini "Bu rezaleti dünyanın hiçbir yerindeki çiftçi çekmiyor. Devlet bize ton başına 112 milyon lira para veriyor, çiftçi emek ve işçi parasını çıkarması için en az 200 milyon alması gerekiyor.



Bunların dışında bölgede tek ana merkez olduğu için binlerce çiftçi buraya yığılıyor. Ben 40 kilometre uzaklıktan geliyorum, yolda gelirken polis traktörüne 600 milyon lira para cezası kesti. Benim bütün kazancım zaten bu kadar. Buradan hükümet yetkililerine sesleniyorum, 'AB'ye gireceğiz' diyorsunuz, peki neden bizleri görmüyorsunuz?" dedi.

Nihat Aslan ise, elde edilen kazancın kuyrukta beklemelerine değmediğini kaydetti ve şunları dile getirdi:

"Devlet ton başına 112 milyon lira para veriyor, verdiği bu para zaten bizim emeğimizi karşılamıyor. Bu yetmiyormuş gibi çiftçiye sınırlama kota getiriyor. Bana verilen kota 30 ton, ancak elde ettiğim ürün 60 ton, bunun 30 tonunu devlet almayacağı için ya çöpe atacağım ya da yarı fiyata kotası eksik olan birisine vereceğim, kota çiftçinin belini kırıyor."

(H. Merkezi)

TÜPRAŞ VE PETKİM İŞÇİLERİ İŞ BIRAKTI

TÜPRAŞ Aliğa Tesisleri'nde çalışan işçiler ile PETKİM işçileri 11 Eylül tarihinde iş bırakma eylemi yaparak özelleştirme politikalarını protesto etti.

Petrol-İş Sendikası Merkez Yöneticileri ve TÜPRAŞ işçileri TBMM CHP Grup toplantısına katılmak üzere Ankara'ya giderken, Petrol-İş Aliğa, Kırıkkale, Kocaeli, Batman Rafinerileri'nde çalışanlar ve PETKİM işçileri iş bırakma eylemleri yaptılar.

Aliğa'da sabah işe gelen TÜPRAŞ ve PETKİM işçileri, iş başı yapmayarak özelleştirme politikalarını protesto ettiler. PETKİM (A) kapısı önünde toplanan işçilere hitaben konuşma yapan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül, TÜPRAŞ'ın Koç Grubu'na satılmasına bazı çevrelerin yerli sermayeye gitti diye ses çıkarmayıp onayladıklarını belirterek, "Biz soruyoruz Koç Holding'in neresi yerli. Shell ile yapılan ortaklık niye o zaman? Shell'deki pay yüzde 10'da kalır mı sizce? İMKB'de Mart ayında satılan 14.76'lık hissenin nasıl satıldığını hepimiz biliyoruz. Sami Ofer denilen işadamına 1.2 milyar dolar para kazandırdılar. Yapılan bu yanlışlıkların her zaman karşısında olmaya devam edeceğiz. Petrol-İş olarak tek başımıza kalsak dahi sonuna kadar mücadele edeceğiz" dedi.

Basın açıklamasının ardından PETKİM işçileri saat 10:00'da işbaşı yaptılar. TÜPRAŞ çalışanları ise eylemlerini saat 12:00'ye kadar devam ettiler. Eylem süresince tüm TÜPRAŞ'lardan dolun, sevkıyat ve satış işlemleri durduruldu. (İzmir)



“Hiç kimse benimle etik tartışacak ahlaki yetkiye sahip değildir”

Brezilya Devlet Başkanı Lula da Silva (Temmuz 2005)

Yolsuzluk Brezilya’da Lula yönetimini mahvetti. 2005’te Mayıs-Temmuz arası süreçte hemen hemen her gün, Lula’nın “İşçi Partisi”nin (PT) her parçasının rüşvet, yolsuzluk, oy satın alma, kamu malını çalma, yasa dışı seçim finansmanına göz yumma ve benzeri yüz kızartıcı işlere karışmış olduğunu gösteren haberler patlak verdi. Lula’nın en yakın ve en önemli bütün danışmanları, kongre liderleri ve parti şefleri seçim kampanyalarını finanse etmek, kampanyalar için paralı eylemciler tutmak ve geleceklerini güvenceye almak amacıyla **yasa-dışı** büyük çaplı para transferlerine karıştıkları suçlamasıyla istifaya zorlandı ve meclis kovuşturmasına alındı. Şimdiye kadar haklarında sahtekarlık soruşturması açılmayan yegane yetkililer Lula’nın kendisiyle rejimin neo-liberal politikalarını yöneten milyoner bakanları. Onlar arasında bile, Merkez Bankası Başkanı Mireiles, Boston Bankası’nın müdürlüğü sırasındaki icraatları yüzünden ve vergi kaçakçılığında soruşturmaya uğruyor. İşçi Partisi’nin fırsat bu fırsat mantığıyla hareket eden türedi, çıkarıcı siyasetçilerinin aksine, borsa spekülasyonları ya da işçi ve köylüleri sömürmek yoluyla yeterli dünyalık biriktirmiş bulunan milyoner bakanlar devlet hazinesini soyma işine bulaşma gereğini duymamışa benziyor.

PT’nin tüm dokularına bulaşan bu kapsamlı yozlaşmanın siyasi nedenleri nedir? **Çeyrek yüzyıl önce toplumsal mücadeleler ve hareketlere dayalı olarak hayata atılan sağlıklı, demokratik, katılımcı bir parti, nasıl oldu da mali spekülatörler, rantçılar ve büyük toprak sahipleri tarafından desteklenen, aç gözlü türedi profesyonellerce yönetilen yozlaşmış bir seçkinler partisine dönüştü?**

Lula için ağlamayın: Çürüyen bir işçi yönetiminin siyaseti

*James Petras**

Bu sorunun yanıtı yakın geçmişte yatıyor. PT, 1990’ların başında militanlarını tasfiye ederek bir “**hareket partisi**” olmaktan çıkıp seçimleri esas alan bir kitle partisi haline geldi. Buna paralel olarak, daha önce halk meclislerinin elinde olan karar alma mekanizmaları parlamenter ve bürokratik yetkililere devredildi. Parti, profesyonel seçim danışmanlarına, ücretli kampanya uzmanlarına bel bağladı, bunun sonucunda medyaya olan bağımlılığı arttı. Seçim politikalarının ve medya kampanyalarının önem kazanması, seçim kampanyalarına gönlü kırılan, morali bozulan inancılı militanların giderek daha az ilgi göstermeye başlamasıyla da birleşince, daha büyük mali kaynak gerektirmeye başladı. Bu ihtiyaç karşısında parti ve kongredeki temsilcileri özel sektördeki müteahhitlerle ilişkilerini sıklaştırdılar ve kamu ihaleleri karşısında bu müteahhitlerden kaynak sağladılar. Lula’nın devlet başkanlığına gelmesiyle, binlerce PT siyasetçisinin makam mevki sahibi olup kendi özel finans kaynaklarını yaratmaya başlamasıyla, bu uygulamalar katlanarak çoğaldı. Lula, kongredeki sağcı partilerin desteğini sağlamak amacıyla, halkçı toplumsal hareketlerin, sendikaların ve özellikle kamu kesimindeki sendikaların zarar görmesi pahasına neo-liberal bir siyasi program belirleyip, kilit önemdeki ekonomik görevlere büyük işadamlarıyla bankerleri getirdi.

Lula’nın Kongre’deki sağcı temsilcilerin desteğini kazanmakta karşılaştığı siyasi sorun iki yönlüydü: Siyasi makamların çoğu, seçim zaferlerini bir an önce paraya çevirmek için sabırsızlanan PT yetkilileriyle doldurulmuştu, bu yüzden, Lula sağcıları siyasi arpalıklarla ödüllendirerek tavlayamıyordu; ikincisi, sağcılar her ne kadar Lula’nın izlediği siyaseti bütünüyle onaylasalar da, önünde sonunda siyasi rakipleriydi ve iş dünyasının desteğini kazanmak için onunla rekabet ediyorlardı. Böylece, Lula’nın yakın çevresi çareyi oylarını garantilemek amacıyla, sağcı kongre üyelerini rüşvete bağlamakta buldu. Tarife belirlendi. Her kongre üyesi hükümetin tasarılarını onaylamak üzere ayda 12 bin dolar alıyordu. Bu rüşvetler, hükümetle ilişkili bir halkla ilişkiler şirketi aracılığıyla “**hak sa-**



hiplerine” ulaşıyordu.

Sınai-tarımı (tarımsal kredilerin yüzde 90’ı bu alana tahsis edildi), mali sermayeyi (30 ayda faiz ve anapara cinsinden borç taksiti şeklinde 90 milyar dolar ödendi - borç ödemeleri için bir ayda harcanan para, eğitim, sağlık ve toprak reformu için bir yılda harcanandan fazlaydı), madencilik ve petrol sektörünü geliştirmeye öncelik veren bir programı benimsemekle PT ideolojik bakımdan artık bir sol parti olmaktan çıkmıştı. Partiyi bir arada tutan şey artık “**devlet malı deniz**” ya da “**bal tutan parmağını yalar**” anlayışında ifadesini bulan yolsuzluk, işbirliği, cebini doldurma ve klientalizm/kayırmacılık fırsatlarıydı. Siyasi iktidar ve neo-liberal “**bireysel zenginleşme**” değerleri, etkili konumlara yönelmenin ardındaki baskın itici güç haline gelmişti.

İşçi Partisi yönetimine (**Sosyal Demokrat Parti ve Liberal Cephe Partisinden yönelen**) sağcı muhalefet, programatik farklılıklar üzerinden yürütülüyor. Muhalefet partileri, Lula’nın kendi hükümetine çektiği iş dünyasının, **Uluslararası Para Fonu (IMF)**, **Dünya Bankası** ve diğer uluslararası mali kuruluşların desteğini tekrar ele geçirmek için PT’ye muhalefet ediyorlar.

Bu durumda, Lula hükümetinin düştüğü durum için gözyaşı dökülen kentli mülksüzler ya da kır yoksulları değil. “**Lula için ağlayan**” başlıca gruplar Lula iktidarı sırasında milyarlar kazanmış olan bankerler, yabancı yatırımcılar, milyonerler ve

spekülatörlerdir. Uluslararası sermayenin sözcüsü Financial Times ve Wall Street Journal gazeteleri, patlayan yolsuzluk soruşturmalarının Lula’nın gerici neo-liberal programının kalan kısmını tamamlamasını engelleyeceği olasılığında büyük rahatsızlık duyuyorlar. Financial Times’in ifadesiyle (22 Temmuz 2005, s. 11) “**Yolsuzluk skandalı, muhtemelen Bay Lula de Silva’ya Wall Street çevrelerinde o denli saygınlık kazandıran reformların devam ettirilememesine yol açacak gibi gözüküyor. Skandal hükümeti gün be gün daha da felce uğrattırıyor ve kamu-özel sektör finansman mevzuatının değiştirilmesi Merkez Bankası’nın daha geniş özerkliğe kavuşturulması gibi reform tasarılarını uygulanamaz hale getiriyor**”.

Yolsuzluk soruşturmaları ve Kongre’nin “**felce uğraması**” sayesinde, Lula, kamu hizmetleri ile altyapıdan geriye kalanları özelleştirme ve Merkez Bankası’nı para babalarına teslim etme (kamudan daha fazla özerklik kazanması özel sektörle daha fazla bütünleşmesi anlamına geliyor) planlarını gerçekleştiriyor. “**İşçi**” Partisini sarsan yolsuzluk skandalı sayesinde özelleştirme kapsamındaki işletmelerin çalışanları işlerini, ücretlerini ve emekliliklerini kurtardılar.

Lula, neo-liberal politikaları uğruna geleneksel müttefiklerini kaybetmiş daha da sağa kayıp, İşçi Partili bakanların yerini sağ partilerden -Muhafazakar Parti ve Brezilya Demokratik Muhalefet Partisi- isimlerle değiştirmiş bulunuyor.

Wall Street, the City** ve IMF nezdinde sahip olduğu destekten dolayı Lula'ya karşı bir darbe tehlikesi kesinlikle yoktur. Eskilerin dediği gibi, “**Askeri darbeler asla IMF'ye karşı olmaz**”. Lula yönetiminin ani çöküşünden en büyük zarara uğrayan **Topraksız Kır İşçileri Hareketi (MST)** oldu. Hareket, çok sayıda köylü eylemcinin katledilmesine, on binlerce topraksız köylünün el koyup beraberce işlettikleri kolektif arazilerinden zorla çıkarılmasına ve Lula'nın toprak reformu hakkında verdiği bütün sözlerden dönmesine rağmen, hükümeti desteklemeye devam etmişti. Yolsuzluk skandalının en civcivli döneminde, Lula'nın büyük toprak sahiplerinin ve rantiyelerin sağ partileriyle genişleyen ittifakını daha açıkça ortaya koyduğu günlerde bile MST sendika bürokratlarıyla el ele hükümet yanlısı gösteriler düzenledi. MST'nin Lula yanlısı politikaları topraksız köylülerin mücadelesini ciddi biçimde zayıflatmakla kalmayıp, muhalefeti bölerek **Sosyal Demokrat** ve **Liberal Cephe** partilerinin temsil ettiği “**eski sağ**”ın yeniden güç kazanmasına neden oldu. Bazı spekülörlerin Brezilya Borsası'ndaki faaliyetlerini azaltmasına rağmen, büyük yatırım grupları hala, yüzde 18-25 arasında faizlerle dünyada en yüksek faizi getiren yüksek getirili Brezilya kağıtlarından tatlı kârlar sağlamaya devam etmekte.

Ne var ki, 2004 yılında **Brezilya** ekonomisinin yüzde 5 büyümesine yol açan spekülâtif köpük dağılma noktasına gelmiş bulunuyor. Ülkenin ekonomik büyüme hızının bu yıl yüzde 2'de kalması bekleniyor. Serbest piyasa politikaları sayesinde ülkenin ucuz Asya sinai mallarıyla dolmasıyla imalat sanayi duraklamaya giriyor. Muhalefet partileri ve basın yolsuzluk skandalını izlemeyi Lula rejiminin en yüksek kademelerine kadar derinleştirse de, büyük şir-

ketler ve bankaları Lula'nın 2006'daki seçimlerden önce iktidardan uzaklaştırılmasından yana değil. Financial Times (25 Temmuz 2005) Brezilya'daki duruma ayırdığı başyazısında, Lula'nın



best piyasa yanlısı politikalarını övmeye devam ederken, bir yandan da kendisine, “**yolsuzluklara göz yummakta ki sorumluluğunu daha fazla kabullenmesi**” ve “**istikrar sağlayıcı bir program çerçevesinde hükümetini yeniden düzenlemesi**” yönünde öğüt veriyor. Öte yandan, meta akışındaki patlamanın soğumaya başlamasıyla Brezilya parasının yüzde 20 oranında aşırı değerlendirildiği bir ortamda, imalat sektöründeki patronlar, büyük bir tekstil şirketine sahip olup, düşük faizleri ve sanayiye devlet desteğini savunan Liberal Partili Başkan Yardımcısı Alencar'ın Lula'nın yerine geçmesini umuyor.

Lula'nın koltuğunu koruyacağı mı yoksa istifa etmek zorunda mı kalacağı, yolsuzluk skandalına ne derece bulaşmış olduğunun ortaya çıkmasından çok, görevden ayrılışının mali piyasalara nasıl etki edeceğine bağlı olarak belirlenecek. Hangisi olursa olsun, yani ister gitsin ister kalsın, büyük yatırım kuruluşlarının uzmanları muhalefetten de, onun öylesine inatla yürüttüğü monetarist -neoliberal- politikalara bağlı kalınmasını isteyecek. Bunun gereği, emekli maaşlarını düşürmek, asgari ücreti dondurmak ve sinai tarım uygulamaları-

nı desteklemek için Kongre'ye rüşvet vermek olsa bile. Böyle bir tablo karşısında, bir zamanların bağımsız ve militan MST'sinin boğazına kadar yolsuzluğa batmış bir hükümeti savunmak için Wall Street ile el ele vermesi büyük bir ironidir. Bankerler hiç olmazsa 100 milyar dolar faiz ve anapara kaldırdılar. **MST'nin elde ettiği tek şey ise otoyolların kenarında naylon çadırlarda yaşayan 200 bin topraksız ailenin saflarına el konmuş kolektif topraklardan kovulan 40 bin köylünün daha katılması oldu.** Bankerin biri bana açıkça, “Lula için ağlama” dedi “**O, onlar için konuştu ama bize ça-ıştı**”.

Lula, ahlaksız Kongre üyelerini satın alma, ikna etme, işbirliğine razı etme gücünü ya da halkı etkileme yeteneğini yitirip de neo-liberal

programları uygulayamaz hale geldiği an, yönetici elit onu kullanılmış bir prezervatif gibi çöpe atacaktır.

* ABD'li sosyolog, araştırmaları özellikle Latin Amerika üzerinde yoğunlaşmaktadır. Yazarın yukarıdaki yazısı **23 Ağustos 2005** tarihinde yayınlandığı **rebellion.org**'dan **sendika.org** için **Ercüment Özkaya** tarafından çevrilmiştir.

** Wall Street, ABD New Yorkta borsanın, bankaların ve diğer finans kurumlarının merkezlerinin bulunduğu bölgenin, the City de bunun İngiltere Londra'daki karşılığının adıdır. Genel anlamda kullanıldığında bu kelimeler, ayrı ayrı, kolektif bir varlık ve güç olarak ABD ya da İngiliz finans çevrelerini, birlikte kullanıldığında da genel olarak Anglosakson mali sermayesini ifade eder. (ç.n)



Sonuç:

Lula rejimi işbaşında olduğu ilk 30 ay içinde Brezilya tarihinde birçok “ilk”e imza attı.

Ondan önce hiçbir iktidar, bu kadar hızlı ve bu kadar fazla sağa kaymamıştı.

Ondan önce hiçbir iktidar partisinin bu kadar çok yöneticisi, bakan, milletvekili ve eylemcisi bu kadar kısa sürede yolsuzluk soruşturmasına uğramamıştı.

Ondan önce hiçbir iktidar, bu kadar kısa sürede, faiz ve anapara ödemesi biçiminde, bu kadar fazla dış borç ödememişti.

Ondan önce hiçbir iktidar, 30 ay içinde bu kadar çok multimilyoner yaratmamıştı.

Ondan önce hiçbir iktidar, bu kadar çok yoksul seçmeni bu kadar kısa süre içinde hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Lula yönetimi kısa sürede pek çok rekor kırdı, ama ne yazık ki bunlardan hiçbiri gurur verici değil.

Köylülerin haykırışı ve işçi-köylü ittifakının doğru kavranışı üzerine

Ekonomik ve yaşamsal taleplerin sorumlu adresi sadece mevcut hükümetlerle sınırlı kalsa da, toplumsal yapının önemli ve etkili gücü olan köylülüğün yaşadığı sorunları görmemek ve çözümü konusunda somut, etkili ve kalıcı politikalar üretmemek, kendiliğindencilğe ve tasfiyeciliğe hizmeti beraberinde getirir. Köyden şehre göçün köylülerin yaşamlarında düzeltici ve iyileştirici bir değişiklik yaratmadığı, onlarca yılın geçmiş pratiğiyle ortada durmaktadır.



On binlerce köylü IMF, Dünya Bankası destekli tarım politikalarını uygulayan AKP hükümetini Manisa'da yapılan "Çiftçinin Haykırışı" mitingiyle uyardı. Bu mitingin, köylülerin uyarı ve protesto amaçlı gerçekleştirdiği ilk miting olmadığını belirtmek gerekir. Bundan önce de farklı tarihlerde kitlesel katılımlı merkezi ve bölgesel düzeylerde gerçekleşen çeşitli mitingler örgütlenmişti. TC'nin değişken resmi verilerine göre 7 milyon köylünün istihdam edildiği, 23 milyon insanın geçimini sağladığı tarım sektöründeki gelişmeler her geçen gün kabul edilemez ve dayanılmaz boyutlara varmaktadır. Köylülerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün kötüye gitmekte ve tepkileri genişleyip, büyüyerek, kitlesel boyut kazanarak artmaktadır.

Ekonomik ve yaşamsal taleplerin sorumlu adresi sadece mevcut hükümetlerle sınırlı kalsa da, toplumsal yapının önemli ve etkili gücü olan köylülüğün yaşadığı sorunları görmemek ve çözümü konusunda somut, etkili ve kalıcı politikalar üretmemek, kendiliğindencilğe ve tasfiyeciliğe hizmeti beraberinde getirir. Köyden şehre göçün köylülerin yaşamlarında düzeltici ve iyileştirici bir değişiklik yaratmadığı, onlarca yılın geçmiş pratiğiyle ortada durmaktadır. Köyden şehre göç eden köylülerin ezici bir çoğunluğu iş, barınma yoksunluğu içinde yaşamsal sorunların ağırlığı altında ezilmektedir. Köylüler, toprak ağalarının, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik beylerinin, zengin köylülerin, tefeci-tüccarların, feodal ve yarı-feodal sömürü kısılcında, sefalet ve cehalete mahkûm edilmektedir. Mazot, gübre, ilaç, tohum fiyatlarının her geçen gün zam artışıyla yükselmesi karşısında köylüler, ürettikleri ürünün maliyetini karşılamakta bile zorlanmaktadır. Ürünlerini tefeci-tüccara ve komprador-feodal devlete yok pahasına satmaya mecbur bırakılan köylüler, mahsulü bazen çürümeye terk

etme pahasına toprakta bırakılmaktadır. Ağır faiz ve borç koşulları altında tefeci-tüccara ve bankalara borçlanan köylüler, ürünlerinin yok pahasına satımıyla yıkım ve sefalet içinde bir yaşama mahkûm edilmektedir.

Köylülerin temel örgütlenmelerinden olan mevcut kooperatif ve birliklerin politik tepkilerinin hedefinde mevcut hükümetler, tepkinin renginde ise Türk bayrağı bulunmaktadır. Örgütlenen tepkiler dönem dönem IMF ve Dünya Bankası'nın tarım politikalarını hedeflese de, bu tepki bilinçli ve politik iktidar perspektifli olmaktan, kendi yaşamsal sorunlarının çözümünden uzaktır. Oysa bugün, köylülüğün yaşadığı ekonomik-politik sorunların temel nedeni, emperyalizme bağımlılık ilişkileri, komprador feodal kölelik sistemidir. Yaşanan sorunların yegâne sorumlusunun sadece mevcut hükümetler ve günümüzdeki temsilcisi AKP'nin olmadığı bir gerçektir. Köylülerin düşünsel dünyalarının darlığı, örgütlenme ve hak alma bilincinin zayıflığına, muhalefet etme bilincinin geriliğine yansımaktadır. Bu yansımayı, gösterdiği tepkinin hükümetle sınırlanan hedefinde, taleplerin niteliğinde görmek mümkündür.

Emperyalizme bağımlılık ilişkileri içindeki feodal (yarıcılık-ortakçılık-kiracılık), yarı-feodal (tefecilik-faizcilik), sömürü politikası devam ettiği sürece; ülkedeki komprador ve toprak ağaları uşakların faşist iktidarları devam ettikçe, yaşanan sorunların kalıcı ve köklü değişiminin gerçekleşmesinin mümkün olamayacağı gerçeği, TC tarihinin 80 yıllık tarihiyle fazlasıyla ispatlanmıştır.

1970'li yılların başlarında toprak reformu sloganıyla ve halkın umudu olarak ortaya çıkarılan, çok yönlü karşı devrimci propagandayla halkın "Karaoğlan"ı haline getirilen ECEVİT ve hükümeti, iş başına geldikten kısa bir süre sonra verdiği vaatlerin hiçbirini

gerçekleştirmedeği gibi; bırakalım halkın umudu olmayı, gerçekleştirilen uygulamalar ve politikalarla, emsallerini aratmayan azılı bir faşist olduğunu fazlasıyla gösterdi. Bu gerçekliği o dönemin küçük burjuva yapıları göremedi.

Toprak Reformu vaadiyle yola çıkan Ecevit hükümeti, ne toprak ağalarının ne zengin köylülerin topraklarını, ne de devlete ait arazileri yoksul ve topraksız köylülere dağıttı. Göstermelik olarak devlete ait en verimsiz toprak parçalarının bir kısmının köylülere dağıtımını, Toprak Reformu olarak yutturulmaya çalışıldı. 1960'lı ve 1970'li yıllardaki köylülerin toprak talepli mücadeleleri, bir yandan toprak ağalarını hedeflerken diğer yandan devletin köylü ve tarım politikasını hedefliyordu. O dönem Ege, Trakya ve Türkiye Kürdistanı'nın bazı yerlerinde toprak işgalleri ve köylülerin direnişleri, miting ve yürüyüşleri sıkça gündeme geliyordu. "Bölge köylüleri, demokratik hakları uğruna birçok miting ve yürüyüş düzenlemiş, haykırdığı devrimci sloganlarla egemen sınıfların yüreğine korku salmıştır." (İ. Kaypakaya Seçme Eserler.)

Bugün toprak talepli işgal ve direnişler, miting ve yürüyüşler düne göre görece olarak geriye çekilmiş, (Diyarbakır'ın Bismil ilçesindeki Sinan köylülerinin direnişi hariç) ağırlıklı olarak emperyalizmin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere uyguladığı tarım politikaları sonucu borçlanma ve ürünlerini istedikleri fiyata satamama, pazarlamama, yoksullaşma sorunu ön plana çıkmıştır. Bugün yaşanan sorunların belli ölçüde farklılaşarak biçim değiştirmesi, köylülüğün yıllardır çözüm bekleyen temel sorunlarının ortadan kalktığı ve temel çelişkilerin çözüldüğü şeklinde anlaşılmalıdır. Bugün köylülüğün temel sorunlarında belli farklılaşma yaşansa da, esasa ve öze ilişkin yaşanan temel çelişkiler kendisini toplumsal yaşamın temel dokusunda

göstermektedir.

"Köylülerin sosyal yaşamları değişim göstermiştir. Meseleye salt toprak sorunu olarak bakılamaz. Tarıma dayanan çelişkiler gücünü korumaktadır. Savaşla birlikte değişimler olmuştur. Bu değişimlerin incelenmesi gerekir. Türkiye'de sanayi iç dinamiğiyle gelişmemiştir. Köylülerden göç edenlerin ezici çoğunluğunun şehirlerde fabrika işçisi olarak yaşamadığı biliniyor." (7. Konferans Kararlarından)

Türkiye Devrimci Hareketi'nin geçmiş tarihinden bu yana köylülüğe ve sorunlarına yanılıgılı ve eksik bakış açısından dolayı buna uygun politikalar geliştirilememiştir. Görev ve sorumlulukları belirlenip örgütlenme çalışmalarına gereken önem verilmemiştir. Keza sınıf bilinçli proleterler birçok konuya ilişkin doğru ve bilimsel bir bakış açısına sahip olduğu gibi, bu soruna ilişkin de öngörülü devrimci bakış açısına sahiptirler. Ancak köylülüğün yaşadığı çelişkilerin çözümünün, Demokratik Halk Devrimi'nin özü ve devrimin bir savaş sorunu olduğu ülkemizde; yürütülecek gerilla savaşının köylü karakterli olduğu belirlenmesine rağmen, bu belirleme ve tespitlere uygun güncelleme ve somuta ilişkin politikalar yeterince üretmemiş ve örgütlenmelerini geliştirip, tezlerini derinleştirememiştir. Bu gerçeğin altını hiçbir kaygıya kapılmadan çizmeliyiz.

Devrimci hareketin bu temel zaafı günümüze dek sürüp, devam etmektedir. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısına yanılıgılı bakış açısı, köylülerin ülke devrimindeki temel güç olduğu gerçekliğini kavrayışsızlığına da yansımıştır. Bu kavrayışsızlık ve gerilik, köylülük sorununa karşı görev ve sorumlulukların, kalıcı öz örgütlenmelerin oluşturulmasını ve nitelikli bir devrimci köylü hareketinin yaratılmasını engellemiş, köylülüğü adeta kendi kaderiyle baş başa bırakmıştır. İhmal edilen ve yerine getirilmeyen görevler so-

nucu, TDH sınıf savaşımını geliştirici, ilerletici önemli fırsatları kaçırmıştır. Bu politik kavrayışsızlık örgütsel tıkanmaya yol açmış, yaşadığı politik ve örgütsel sorunların büyümesine, giderek marjinal bir hal alarak, darlaşmaya, deyim yerindeyse politik ve örgütsel çirkinliğe neden olmuştur. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısını kapitalist (ileri-orta-geri fark etmez) değerlendiren ya da kapitalist üretim ilişkilerinin hakim üretim ilişkileri haline geldiğini savunan bil cümle oportünist ve revizyonist hareketler ülke nüfusunun çok önemli bir bileşenini, devrimdeki rolünü ve gücünü görmezlikten gelmiştir. Proleter sınıf bakış açısından uzak, küçük burjuva perspektifli bakış açısı, ülkede komprador kapitalist üretim ilişkilerinin hâkimiyetini savunarak, **Demokratik Halk Devrimi**'nin özünü ve niteliğini kavrayamamış, temel çelişkileri hangi temel örgütlenme ve mücadele biçimiyle çözeceğini doğru tespit edemediği gibi, işçi-köylü temel ittifakın önemli bileşeni olan köylülüğün devrimdeki rolünü görememiştir. **Küçük burjuva bakış açısına uygun tespit ve değerlendirmeler, işçi-köylü temel ittifakının pratikte yadsınmasını, gerçekleşmesinin mümkün olamayacağını da beraberinde getirmiştir.** 25 milyona (bu sayının değişken olma durumu var) yakın bir kesimin devrimdeki rolü ve gücü görmezlikten gelinmiş, bu önemli devrim gücüne sırt çevrilmiş, deyim yerindeyse bu güç kendi kaderiyle örgütsüzlüğe ve komprador-feodal devletin azgın sömürü ve baskı politikasına terk edilmiştir. Yaman "işçici", en keskin "**kitleci**" kesilen birçok küçük burjuva eksensiz bakış açısı sahibi yapılar, ne işçi sınıfı içinde güçlü bir örgütlenme yaratmışlardır, ne de köylülüğü örgütlenme gibi görev ve sorumluluk bilinciyle hareket etmişlerdir.

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'NİN NİTELİĞİ

Ülkemizin ekonomik-politik ve kültürel gelişimi, eşitsiz ve dengesiz bir yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olmasındadır. Birden fazla emperyalist devletin sömürü ve hegemonyası altında emperyalizme bağımlı yarı-sömürge bir ülke konumundadır. Emperyalizmin sömürü ve talan politikaları doğrultusunda şekillendirilen TC ekonomisi, kendi öz dinamikleri üzerinden yükselmemiştir. **Ülkemizdeki egemen sermaye emperyalizme bağımlı sanayi sermayesi değil, tefeci, asalak, rantiyeye sermayesidir.** Egemen üretim ilişkileri komprador-feodal üretim ilişkileridir. Emperyalizm kendi varlığını kapitalizm öncesi sömürü biçimlerini koruyarak ve devam ettirerek sürdürür. Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal statüye ve çok uluslu bir toplumsal yapıya sahiptir. Bu gerçeklikten kaynaklı ülkemiz, bağımsızlık ve özgürlük sorunu, toprak ve demokrasi sorunu, ulusal ve azınlıklar sorunu, kadın ve kültür sorunuyla kısaca, tasfiye edilmemiş bir feodalizm ve emperyalizme bağımlılık

sorunuyla karşı karşıyadır. **Bundandır ki ülkemizdeki başta temel çelişme olma üzere başlıca çelişmeleri ve çözümleri ve ilk müdahaleyi bekleyen baş çelişme doğru tespit edilip, doğru kavranmak zorundadır.**

Sınıflı bütün toplumlarda o toplumun yapısını belirleyen temel çelişme üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmedir. **Bu çelişme çözülmekçe mevcut toplumsal yapıda köklü değişim ve dönüşüm sağlanamaz ve toplum ileri bir aşamaya sıçrayamaz.** Yani toplumsal dokuda niteliksel bir değişim gerçekleşemez. Temel çelişmenin çözümünü devrimle gerçekleştirme düşüncesine sahip olanlar devrimciler iken, bu temel çelişmeyi görüp, değişimi devrimde değil de reformlarda görenler reformistlerdir. Bu temel ayrım önemli bir sınıfsal ve ideolojik ayrımdır.

Ülkemizde toplumsal gelişim dinamizmini sağlayacak olan temel çelişme, çözümü kaçınılmaz hale gelmiş eski üretim ilişkilerini temsil eden emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm ile üretici güçlerin hızla gelişmesinden yana olan **proletarya, köylülük, kent küçük burjuvazisi ve milli burjuvazi** arasındaki çelişmedir.

Bir toplumdaki temel çelişme, o toplumdaki, toplumsal devrimin niteliğini ve karşıdevrim ile devrim güçlerinin sınıfsal içeriğini belirler. Temel çelişme devrimle karşıdevrim güçleri arasında konumlanışı belirler. Türkiye'de temel çelişmenin bu şekilde oluşması toplumsal devrimin henüz **Burjuva Demokratik Devrim** aşamasında olduğunu gösterir. Ülkemiz henüz **Burjuva Demokratik Devrimi**'ni gerçekleştirmemiş, emperyalizme bağımlı feodalizmi tasfiye edememiş, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplumsal yapıya sahiptir. Ülkemizin çok uluslu bir yapıya sahip olması, ülke pazarına sahip olan egemen sınıf olarak Türk hâkim sınıflarının olması, pazar çıkarları uğruna Kürt ulusunun azgın bir ulusal baskı altına almıştır. Dolayısıyla ülkemizde Kürt ulusal sorunu aynı zamanda çözülmemiş bir demokrasi ve demokratik devrim sorunu olarak gündeme gelmektedir.

Ülkemizde yarı-sömürge, yarı-feodal statüden kaynaklı olarak toplumumuzda dört başlıca çelişme mevcuttur: **1) Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, 2) Emperyalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, 3) Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme, 4) Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişme.**

Bu dört başlıca sınıfsal çelişmelerden, baş çelişme feodalizmle halk yığınları arasında olan çelişmedir. Bu çelişmenin çözümü **Demokratik Halk Devrimi** ile gerçekleşecektir. Çünkü feodalizmle halk yığınları arasındaki

çelişme diğer başlıca çelişmeler üzerinde tayin edici bir etki icra etmektedir. Feodalizme indirilecek her darbe, emperyalizmin ülke içindeki ayaklarını kesmek demektir. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin belirli bir keskinlik seviyesine ulaşmasından sonra muhtemeldir ki, emperyalistler uşaklarını koruyabilmek için doğrudan müdahale etmek zorunda kalabilirler. Diğer yandan feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin çözüme doğru gelişmesi burjuvazi-proletarya çelişmesini güçlendirecek ve olgunlaştıracaktır. **Çünkü feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin yıkımına doğru olan bir gelişme kaçınılmaz olarak iki modern sınıf olarak burjuvazi ve proletaryayı güçlendirecek, bu gelişmenin çözümü ise ancak anti-feodal devrimin başarılmasıyla gündeme gelebilecektir.** Ülkemizde feodalizm tasfiye



On binlerce köylü IMF, Dünya Bankası destekli tarım politikalarını uygulayan AKP hükümetini Manisa'da yapılan "Çiftçinin Haykırışı" mitingiyle uyardı.

olup, emperyalizme bağımlılık ilişkileri **Demokratik Halk Devrimi** ile çözülmekçe köylü ve Kürt sorunu çözülmeyecektir.

1970'li yılların başında gerek komünist önder **KAYPAKKAYA** yoldaş ve gerekse de dönemin bazı devrimci önderleri, kırsal alanlarda köylülüğün toprak talepli işgal ve direnişlerinde fiili olarak yer alarak, köylülüğün devrimdeki rolü ve ülke devriminin niteliğinin kavranmasında bilinç sıçraması yaşamışlardır. Devrimci hareket içerisinde ülkenin sosyal ve ekonomik yapısı hakkında en ileri devrimci tezlere, bilimsel ve gerçekçi tespit ve değerlendirmelere sahip olan Kaypakkaya yoldaş köylülüğün devrimdeki rolü, ülke devriminin niteliği, işçi-köylü temel ittifakı sorununa köylülük içinde örgütlenme biçimi ve çalışma tarzı, mücadele biçimi konusunda kapsamlı bir değerlendirme yaparak, önemli tespitlerde bulunmuş ve proleter devrimcilerin köylülük içinde örgütlenme ve çalışmaları konusuna doğru ve bilimsel bakış açısı getirmiştir.

Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlili, devrimin niteliği ve yolu, sınıf

lar mevzilenmesi, ittifaklar sorunu başta olmak üzere köylük bölgede ve köylüler içinde sınıf bilinçli proleterlerin örgütlenme anlayışı ve mücadele biçimleri konusunda birden fazla kapsamlı araştırma inceleme ve değerlendirme yazılarını görebiliriz. Bunlardan başlıcaları; "**Kürecik Bölge Raporu**", "**Bir Köylük Bölgedeki Yönetici Yoldaşa Mektup**", "**DABK Şubat Kararları**" olmak üzere Şafak revizyonistleriyle yürütülen polemiklerin bir kısmında bu konuya ilişkin yazılar görülebilir.

Kaypakkaya yoldaş Kürecik Bölge Raporu'nda köylük bölgelerde yapılacak sınıfsal değerlendirmeler için önemli tahliller yapmakta ve ileride yapılacak devrimci çalışmalar için ciddi devrimci veriler sunmaktadır. Örneğin: "**Önce şunu belirtelim: Bu bölgede sınıflar henüz kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış değildir. Ege'de ve Trakya'da gördüğümüz gibi köylüleri ücretli işgücü yoluyla sömüren zengin köylülere (köy burjuvazisine) pek rastlanmaz. İkinci olarak şunu belirtelim: Bu bölgede, Urfa, Mardin ve Diyarbakır ovasında görüldüğü gibi, köylüleri yarıcılık, ortakçılık, angarya ve benzeri yollarla sömüren toprak ağalığı bulunmamaktadır. Köylüler genel olarak 'özgür' küçük üreticilerdir**" gibi.

Keza 1969 yılında Türk Solu dergisine yazdığı; "**Değirmenköylülerinin Mücadelesine Omuz Verelim**" başlıklı yazısında da kapsamlı bilimsel değerlendirme yapmıştır. Bu makalesi Kaypakkaya yoldaşın giderek olgunlaşan Marksist-Leninist-Maoist devrim ve savaş anlayışına hizmet edecek ve sonrasında pratiğe döküleceği düşüncelerinin ipuçlarını vermektedir. "...İki yanlış eğilim: Köylülerle ilişkilerimizde arkadaşlarımız arasında iki yanlış eğilime şahit olduk. Ve bu eğilimleri eleştirerek hemen düzeltme yoluna girdik.

Birincisi, köylülerin kendine güven duymasını engelleyen, onları pasifizme iteleyeni, 'Biz yaparız siz bekleyin' eğilimi. Kaynağını küçük burjuva bireyciliğinden ve halka yaranma kaygısından alan bu eğilim, kitlelerin gücünün ortaya çıkmasını engellediği, onların ileriye dönük yanlarını göremediği ve kurtuluşlarını başkalarına bıraktığı için tehlikelidir ve hemen düzeltilmesi gerekir.

İkincisi, 'Biz hiçbir şeyiz, siz her şeysiniz', eğilimi. Bunun kaynağı da yine popülizmdir, halk dalkavukluğudur. Kitlelerin geri yönlerini değerlendiremeyen, onların bilinç ve örgütlenme düzeylerini hesaba katmayan, onları her durumlarıyla baş üstünde tutan bu eğilim de bilinçli militanları, halkın kuyruğuna taktığı için en az birinci kadar tehlikelidir. Biz her iki eğilimi de eleştirerek düzelttik ve bunların yerine, 'köylülerle gençlerin beraberliği' ilkesini koyduk.

Gençliğin çalışmasıyla en ileri köylük bölgeler başta olmak üzere, en ileri köylüler içinde örgütlenme çalışmasına başladığında karşılığının kat be kat alınacağı görüldü. Devrime önderlik edecek ve kitleleri örgütleyecek olanın sınıf bilinçli proleterler ve devrimi gerçekleştirecek olanların kitleler olduğu bilinci bir kez daha somutluk kazandı. **Kitleler içinde yürütülecek devrimci çalışmayla faaliyetçilerin kendi hata ve zaaflarından adım adım arınacağı, proleterleşme için devrimci teorinin yeterli olmadığı, devrimci pratiğin değiştirici ve dönüştürücü gücünün yaşamsal ihtiyaç olduğunun kavranması gerektiği bir kez daha pratik tarafından görüldü ve kavrandı.** Küçük burjuva hata ve zaafardan arınmanın, temizlenmenin yerinin kitle içinde devrimci çalışma (aynı zamanda devrimci savaş) olduğu görüldü. Bu çalışma içinde, gizli kalan ortaya çıkmayan küçük burjuva (disiplinsiz, gevşek, rahat, emeğe yabancı, zorluğa karşı dayanıksız, rahatına ve uykusuna düşkün, bireyci, bencil, kolektif yaşama yabancı) zaafaların nasıl da kısa sürede ortaya çıktığı ve ortaya çıkan bu zaafalara karşı değiştirici ve dönüştürücü dinamizm olan devrimci eğitimin ne kadar yaşamsal olduğu ve neden bu küçük burjuva zaafalara karşı mücadele edilmesi gerektiği bilinci netlik ve açıklık kazandı.

Proletarya Partisi önderliğinde veri-



Gerilla savaşının savaşçı ve insan kaynağını yaratacak/kazanacak olan birincil bölgeler, **Proletarya Partisi'nin belli bir etki gücünün olduğu köylük bölgelerdir.**

len ve verilecek olan bölgelerde gerilla savaşını açısından yerel örgütlenmeler önemlidir. Yerel alanların örgütlenmesinin bu tarzdan devrimci çalışmaların örgütlenip geliştirilmesiyle yaratılacağı açıktır. **“Yerel faaliyetimizin esasına kitle çalışmasının oturması gerekir. Bu çalışmanın biçimi ve yöntemi bölgelerin somut şartlarına ve durumuna göre belirlenir. Bu anlamıyla yerel komitemizin kendisini değerlendirenken ortaya koyduğu köylü sendikalarında çalışma vb. hedefleri önemlidir ve önemsenmelidir.”** (7. Konferans Kararlarından.) 7. Konferans kararlarına uygun örgütlenme çalışmasına başladığında başarı elde edileceği, alınan kararların doğruluğunun ispatı görüldü.

Gerilla savaşının geliştirilip güçlendirilmesi dar bir alan faaliyetinden çıkarılıp,

kitlelerin sürekliliği sağlanmış gerilla faaliyetine katılımı açısından köylük bölgelerde örgütlenmeye, kitleler içinde kök salmaya ve bu savaş kitlelerin katılıp/sahiplenip savunduğu bir savaş haline getirmek açısından köylü sendikalarda ve köylük bölgelerde kitlelerin sistemle olan çelişkilerini derinleştirmek amaçlı çalışmalar örgütlenmeli ve yürütülmelidir.

Gençliğin başlattığı köy çalışma adımlarının geliştirilip, güçlendirilerek, daha ileri bir düzeyde örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Bu örgütlenmenin eksik ve yetersiz yanlarının giderilerek, niteliğinin artırılmasına ve süreklilik kazanmasına ihtiyacı olduğu bir gerçektir. Başlatılan bu çalışmalarda süreklilik sağlanmalı, gerilla savaşını ve köylük bölgelerde (yerel) parti inşasını geliştirme, güçlendirme perspektifiyle ele alınmalıdır.

YAŞANAN SORUNLARA YANIT OLACAK ÇALIŞMALAR

Devrimci yapıların yaşadığı sorunların ve sıkıntıların önemli nedenlerinden birinin, devrimci bir tarzda güçlü bir şekilde kitlelere yüzünü dönmek (işçi-köylü) kitleler içinde çalışmamak olduğu görüldü.

D e v r i m e inançta kırılma yaşanan yerin, kitlelere güvensizlik,

kitlelerin devrimde oynayacağı rolün yeterince kavranmaması olduğu gerçeği her kitle çalışmasında ortaya çıkmaktadır. Kitleler içinde çalışma yürüten faaliyetçilerin devrime olan inançlarının güçlendiği, kendilerine olan güvenlerinin arttığı, devrimci coşku ve heyecanın daha ileri düzeyde devrimci bilincin kavranmasına hizmeti getirdiği görüldü. **Kitleler içinde çalışmayan, kitlelerden uzak ve onlardan kopuk olanların karamsar ve kendilerine, kitlelere ve devrime güvensiz oldukları görülmektedir.** Kitleler deyince salt dar bir devrimci sempatan taban ve dar bir kesim anlaşılmalıdır.

Devrimci yapıların (bürokratism, sekterlik, kendiliğindencilik, geçinmecilik, tüketicilik, üretmememe, yenilenememe, statükoculuk, dogmatizm, insan

ve kadro sorunu vb.) yaşadığı yapısal ve örgütsel sorunların aşılmasının ve giderilmesinin adresi, işçiler ve yoksul köylüler içinde partiyi, gerilla savaşını ve kitleleri örgütlemektir. **En ileri devrimci teoriyle donanmak ne kadar vazgeçilmez önemde ise, işçiler ve yoksul köylüler içinde olmak ve onları devrimin temel görevlerini yerine getirmek için örgütlemek, bilinçlendirmek gerektiği bilinci ve çalışması da bir o kadar vazgeçilmez önemdedir.**

Bugün devrimci yapıların yaşadığı sorunlardan biri de, yıpranmış, aşınmış dar bir kesim içinde sınırlı kalmaktır. Bu kesim içinde ne kadrolar, ne savaşçılar, ne de devrimin sorunlarını giderecek çözümler çıkar. Darlaşan, yıpranan, aşınan ve geçmişten günümüze dek sorunların-çatışmaların yaşandığı kesim içinde çıkacak **“ileri unsurlar”** da oldukça yıpranmış ve yorulmuş olarak çıkacaktır. Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın Demokratik Halk Devrimi perspektifli devrimci çalışma yöntemine, önderlik ve parti çizgisine, kitle çizgisine ve çalışma yürüttüğü alanların tespitinin belirlenmesinde izlediği yolu ve bunlara kaynaklık eden proleter bakış açısına yüzümüzü çevirdiğimizde bile küçümsenmeyecek bir kitlenin örgütleneceği çok açık bir şekilde görülecektir. **Yeter ki Kaypakkaya yoldaşa bilinçle, doğru ve cesaretle, samimiyetle bakalım.**

Gerilla savaşının tikanıklığını açacak, farklı alanlarda gerilla savaşının gelişim ve ilerlemesini yaratacak, kadro ve savaşçı sorununu, kitle desteğinin güçlendirilmesi ve genişlemesi sorununu çözecek olan çalışmaların başında gerek gerilla faaliyet alanlarında gerekse gerilla faaliyet alanlarına en yakın bölgelerde, geçmişte **Proletarya Partisi'nin devrimci çalışma yürüttüğü, etki gücünün olduğu köylük bölgelerde köy çalışmalarına başlama ve yürütme perspektifiyle hareket etmek, Halk Savaşının günümüzde almış olduğu biçim olan sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını için vazgeçilmez önemdedir.** Gerilla savaşının savaşçı ve insan kaynağını yaratacak/kazanacak olan birincil bölgeler, **Proletarya Partisi'nin belli bir etki gücünün olduğu köylük bölgelerdir.** Örgütlenmeyi bekleyen hazır bir güç vardır. Bu alanlar başta olmak üzere yoksul köylülüğün en fazla olduğu, geçmiş devrimci mücadelenin etkisinin olduğu, gerilla savaşının kısmen sınırlı süre için kesintili yürütüldüğü bölgelerde köy çalışmalarına başlanmalıdır. **Bu çalışmalar, koşulları varsa yarılegal ve illegal olmak zorundadır. Yarılegal koşullar zorlanmalıdır. Ancak illegal örgütlenme ilkelerinden asla ödün vermeden, onu esas alarak, anlık rahavete kapılıp gevşemeden, kolaycılığa ve rahata düşmeden örgütlenme çalışması yürütülmelidir.** Aceleci, anlık, kısa vadeli dar düşünme tarzıyla değil, sabırlı dikkatli ve ciddi bir çalışmanın yürütülmesi durumunda karşılığının mutlaka alınacağı görülecektir. Bu bölgelerde ilk çalışma yürütecek yoldaşların asgari bir bilgiye sahip olması, gelişmeye açık proleter disiplini taşıyan yoldaşlar olması şarttır. Köylük bölgelerde yürütülecek ilk devrimci çalışmaya sekter, hotzotçu ve disiplinsiz özellikler ta-

şıyan unsurlar yollanmamalıdır. Bugün gerek işçi sınıfı içinde gerekse yoksul köylüler içinde çalışmada yaşanan tikanıklığın bir nedeni de kısa vadeli **“vurursak kitleler gerilla saflarına hemen gelecek”, “kısa bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütürsek kitleler saflarımızda örgütlenecek” gibi küçük burjuva anlayışlar)** düşünme tarzından kaynaklı kısa sürede başarı elde etme anlayışının yaşanmasıdır. Unutulmamalıdır ki, ülkemizde reformist temelde barış hedefli, kısmi kültürel haklar elde etmek amaçlı da olsa yürütülen Kürt ulusal hareketinin sürdürdüğü, askeri olarak yükseltilmiş bir gerilla savaşını çitması var. Bu çitanın süreklilik kazanmış, yükseltilmiş askeri olarak gelişkin bir boyutu var. Düşmana etkili ve güçlü vuruş gücü var. **Düşmanın moral ve motivasyonunu önemli oranda sarsacak, farklı araç ve yöntemleri kullanmada belli bir düzey yakalamış, yükseltilmiş bir gerilla vuruş gücü ve tarzı var.** Bu gerçeklik görülmeden, pratiğe uygulanacak her politik karar ve hamle, beklentileri aza indirecektir. Ancak reformist temelde yürütülen gerilla savaşından farklılığını açık bir şekilde ideolojik, politik, örgütsel olarak ortaya koyan, askeri alanda süreklilik kazanmış, rüştünü ispat etmiş, istikrarlı bir sınıf perspektifli gerilla savaşını başarı elde edebilir ve zafer kazanabilir. Sürekliliği sağlanamayan, kesintiye uğrayan gerilla savaşını, kısa vadede başarı elde etse bile kiteselleşme ve sıçramalı gelişme sağlayamaz. Sınıf bilinçli proleterler, bu tespitleri dikkate almak zorundadır.

İdeolojik duruşuyla sağlamlığını ispatlamış, askeri-politik hedef ve amaçlarıyla kitlelerde devrim ve iktidar bilincini güçlendiren, kitle çizgisine önderlik yapısıyla güven veren, nitelikli, söz ve eylem birliğini et ve tırnak gibi iç içe geçirmeyi ispatlamış devrimci hareket başarı elde edebilir. Başarısını süreklileştirerek, geliştiren devrimci hareket **(kısa vadede değil)** orta vadede başarı kazanabilir, kiteselleşerek etkili bir güç olabilir. Keza bugün PKK'nin politik yönelimini olumsuzlayan onun pratiğini kötü bir şekilde kopya etmek isteyen, PKK endekslisi ve onun destekçisi bir hareket de başarı elde edemeyecektir. T. Kürdistanı'nda sınıfsal temelde yükselen, Kürt ulusal sorununu devrim perspektifiyle çözmek amaçlı hareket eden, Kürt ulusal sorununun yaşadığı politik çıkmazı sabırla ve ikna gücüyle açıklayan, farklılığını açık ve net olarak ortaya koymayı başaran, günümüzün yaşanan çıkmaz politikalarına yanıt ve çözüm gücünü içeren, devrimci hareket gelişme ve ilerleme gösterebilir. Bunun kolay olmayacağı kısa vadede gelişim ve başarı sağlanamayacağı da açıktır. **Ancak sabırlı, uzun soluklu düşünen, ideolojik duruşuyla, politik hedef ve amaçlarıyla güven veren, gerilla savaşını esas almış devrimci hareket gelişimi gösterebilir.**

Kaypakkaya güzergâhında ısrar, ısrar ısrar. Düşünsel ve pratik yaratıcılık ve farklılık, sınıfsal temelde sabırla yürüyen, **“kısa sürede başarı kazanacağım”** yanılışına ve hayaline kilitlenmeden, ancak sabırla yürüyen gerilla savaşını.... İzlenmesi gereken budur. Proletaryanın sabır ve kararlılığı, kalıcı başarısı burada yatmaktadır.

“İnsanlık tarihinin bilinen en önemli, anlamlı bayramlarından biridir Ekim Devrimi. Ekim Devrimi sıradan bir günün kutlanmasına, anılmasına indirgenemez. O, ezilenlerin sınıfsal-tarihsel, maddi ve manevi kölelik zincirlerinden kurtuluşunun gerçekleştiği en büyük ve en görkemli özgürleşme ve insanlaşma bayramıdır. Bu bayram, yeni bir dünya yaratmak için sınıf kınıyla ayağa kalkan proletaryanın, kendi kaderini kendi ellerine alma ve geleceğini belirleme, sömürücü ve egemen sınıfları iktidarlarından alaşağı etme saltanatlarına son verme günüdür. Tarihte ilk kez işçi sınıfı başta olmak üzere emekçiler ve çeşitli

şam bulması ve bilimsel doğruluğunun ispatlanmasıdır. **Ekim Devrimi** ile başta işçi sınıfı olmak üzere emekçiler ve tüm ezilenler ellerindeki kurtuluş silahını somut bir gerçekliğe dönüştürmüştür. Devrim ve örgüt bilimi somut ve gerçek bir kurtuluş silahına dönüşmüştür. Bu kurtuluş silahı bütün dünya proletaryası için evrensel değerde öğrenilmesi ve ülke gerçekliğine uygun tarzda uygulanması gereken sınıf savaşımları öğretisi olmuştur.

Sınıf savaşımları öğretisi **Marksizm, Ekim Devrimi** ile birlikte daha ileri bir aşamaya, **Leninizm** aşamasına sıçramıştır. Bu aynı zamanda sı-

Sömürü ve cehalet ezilenlerin kaderi olmaktadır. Egemenlerin ezilenlere mahkûm ettiği karanlıklarla dolu olan dönem kapanmış, devrim ateşiyle yeni aydınlık dolu bir dünya yaratılmasının ilk güçlü adımı atılmıştır. **Köleci toplumdaki bu yeni sınıflı toplumlar tarihinde yeni bir çığır, yeni bir sayfa açılmıştır.** İşçiler, köylüler, tüm emekçiler ve toplumun tüm ezilenleri için buz kırılmış yol açılmıştır.

Uluslar ve azınlıklar için hapisane ve manevi kölelik olan sömürü ve zulme dayalı kapitalist, yarı-feodal, feodal toplumsal yapılar, zulüm imparatorlukları, devrimle alaşağı edilip, özgürlüğün, eşitliğin ve gelişimin yolu açılmıştır. Ezilen

bağımlı ulusların, sömürge ulusların özgürleşme ve gelişiminin temel ilkesi “**Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı**”, “**Ulusların Tam Hak Eşitliği**” toplumsal devrimle birlikte uygulanarak somutluk ve gerçeklik kazanmıştır. Ulus-

ların ve azınlıkların kurtuluşunun özgürleşmesinin yegâne yolunun devrim olduğu bilinci gerçeklik kazanmıştır. Proletaryanın kendi öz bayrağı altında proletarya enternasyonalizmi sancağı altında kurtuluşun elde edileceği görülmüştür. **Ekim Devrimi** ile birlikte, her türden ulusal burjuva milliyetçi tezler ve ulusal burjuva ideolojilerin, ulusların kurtuluş mücadelesinde etkisi ve gücü alaşağı edilmiştir. Her türden ulusal ideolojinin dar ulus milliyetçiliğini güçlendirdiğini ve bu ideolojinin burjuva ideolojisine hizmet ettiğini, bununla ezilen bağımlı ve sömürge ulusların, boyunduruktan kurtulup, özgürleşemeyeceği bilinci somutluğa ve gerçeğe dönüştü. Ezilen bağımlı ve sömürge uluslar proleter ideolojiyle ve onun devrim öğretisiyle, onu kurtuluşa götüreceği olan öz proleter sınıf örgütünü çatısı altında örgütlenerek, diğer ulustan emekçi kardeşleriyle birleşerek, mücadele edip, her türden millî zulümden ve kölelikten kurtulacağı ve özgürleşeceği bilinci bütün dünya ezilen ve bağımlı uluslarına, sömürge uluslarına yol gösterici bir kılavuz oldu.

İşçiler, köylüler ve tüm emekçilerle birlikte her türlü baskı, zulüm ve cins ayrımcılığının, cinsel baskının mağduru olan gökyüzünün yarısını kucaklayan kadınların gerçek kurtuluşu ve özgürleşmesi proleter ideolojinin yol göstericiliğinde gerçekleşeceği bilinci gerçeklik ve somutluk kazandı. Tarih boyunca “**ezilenlerin ezilene**” olarak, her türden maddi ve manevi köleliğe, baskı ve sömürüye en paslı ve geri zincirlerle tutak edilen kadınlar, tıpkı ezilen uluslar kurtulmadan ezen ulusun kurtulamayacağı gibi, kendileri kurtulmadan toplumun kurtulamayacağını, bunun mümkün olabilmesinin yegâne yolunun proleter sınıf çatısı altında toplumun diğer ezilen ve sömürülenleriyle birlikte kurtuluşu elde edebilecekleri görüldü. **Ekim devrimi** ile birlikte dünyadaki tüm emekçi kadınlar kurtuluş ve özgürleşme silahına sahip oldular.

“**Milyonlarca emekçi yığınını, onların üstün çoğunluğunu ezmeseydi, sindirmeseydi; onları yokluk ve bilgisizlik içinde tutmasaydı; kapitalizm, kapitalizm olmazdı.**” Lenin.

Kapitalizm, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal toplumlarda yoksulluk kadar cehaletin, maddi kölelik kadar manevi ve ruhsal köleliğe mahkûm edilen karanlığın en koyu yaşama, bilgiden toplumsal gelişim düzeyinin kazandırdığı düşünsel kültürel nimetlerinden yoksun yaşamaya zorlanan emekçiler ve ezilenler **Ekim Devrimi** ile birlikte maddi kölelikten kurtuldukları gibi manevi kölelikten de kurtuldu. Eğitim, bilim ve sanatın bütün nimetlerinden faydalanan ve toplumdaki tüm maddi eşitsizlik gibi manevi eşitsizlik zincirini kıran emekçiler, ezilen kadınlar, ezilen uluslar, özgürce gelişim olanaklarına, fırsat eşitliğine sahip oldular. Eğitimin, bi-

limin, sanatın önündeki tüm engeller ve çitler kaldırılarak, yarattığı kazandırdığı tüm imkan ve olanaklardan en fazla ve en başta faydalananlar emekçiler oldu. **Ekim Devrimi** ile sosyalizmin yarattığı ve kazandırdığı tüm maddi ve manevi nimetlerden, sosyal olanaklardan eşit ve adil bir şekilde en başta ve en fazla emekçiler faydalandı. Toplumun gerçek efendileri, emeğin yaratıcıları, savunucuları oldu. Saygınlık, öz güven, insanlığın emek üzerine kurulu olan onurunu elde eden, Sovyet emekçileri oldu. Ülkesel, ulusal, toplumsal, sınıfsal, cinsel eşitsizlik ve dengesizlikler adım adım ortadan kaldırılarak, Sovyet yurttaşları eşit, özgür ve emeğin gerçek sahibi, onurlu, saygın insanlar durumuna geldiler.

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA SOSYALİZMDE SINIFLAR VE SINIF MÜCADELESİ

Üretim araçlarının toplumsallaşması, üretim ilişkileri önündeki her türden engelleyici gücün ortadan kaldırılması sonucu üretimin gelişimi, bölüşümü ve paylaşımına sosyalist “**herkesten yeteneğine ve herkese emeğine göre**” hukukunun egemen hale gelmesi sınıf ve sınıflar mücadelesini yeni biçimde yeni mecrada yürütülmesini beraberinde getirdi. Sosyalizmde, sınıflar ve sınıf mücadelesi ortadan kalkmamış tam tersine daha sert ve acımasız, daha örtülü bir şekilde devam etmiştir. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesiyle toplumsal değişim ve dönüşüm süreci bitmedi, sosyalizmden komünizme geçiş süreci tamamlanmadı. Sınıf bilinçli proletaryanın sınıf savaşımının sadece eski biçimde sürüp devam eden tarzda olanları üzerinde değil, yeni biçimler olarak sürüp devam eden tarzda olanlar üzerinde yoğunlaşması, daha dikkatli, bilinçli ve uyanık olması gerektiği ortaya çıktı. Sovyetlerde esas olarak sosyalist sistemin kurulması, üretim araçları mülkiyetinde dönüşüm esas olarak sağlanmıştı. Ancak ideolojik ve politik alanda burjuva ve küçük burjuva ideolojisine karşı mücadele bütün şiddetle sürmekteydi.

Kavranması gereken halka; sosyalist toplum uzun bir tarihi süreci kapsadığı, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesinin devam ettiği, henüz kimin kazanacağı belli olmayan, kapitalist yol ile sosyalist yol arasında mücadelenin bütün şiddetle devam ettiği, geri dönüş tehlikesinin var olduğu bir süreç olduğudur. Sosyalizmin ekonomik-politik-örgütsel-kültürel toplumsal gerçekliğinden kaynaklı proletarya diktatörlüğü, gevşetilmeden devam etmelidir. Çünkü **proletarya diktatörlüğü** altında sınıflar varlığını sürdürmektedir ve sınıf mücadelesi devam etmektedir. Henüz kimin kazanacağını bütünüyle netlik kazanmadığı bir süreç olan sosyalizmde, proletarya diktatörlüğünün kesintisiz bir şekilde sürdürülmesi gerektiği gerçekliği somut olarak varlığını korumaktadır.

Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm’idir. Sınıf savaşımı öğretisi olan Marksizm, Çin Devrimi’yle birlikte Mao’nun usta elinde geliştirilip, Proletarya Diktatörlüğü altında burjuvaziye karşı devrimlerin kesintisiz sürdürülmesi olarak, ayrıca sınıf savaşımı öğretisinin felsefi yönüyle zenginleştirilmesiyle, ekonomi-politiğe sunduğu nitel katkılarla ve bilimsel sosyalizme **Halk Savaşı** tezleriyle sunduğu katkıyla yeni bir nitel sıçramaya kavuştu. **Ekim Devrimi**’nden sonra Proletarya Diktatörlüğü’nü yaşatmanın, sosyalizmi ilerletmenin, iktidarı almaktan daha zor olduğu, asıl zorluğun burjuvaziden iktidarı aldıktan sonra başladığı, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasının burjuvazinin ve burjuva alışkanlıklarının tümüyle ortadan kalktığı anlamına gelmediği, küçük meta üretiminin var olduğu sürece burjuvazinin her zaman ortaya çıkacağı, bu anlamıyla sınıflar ve sınıf mücadelesinin süreceği gerçekliği, sosyalizm hakkında ki bilgilerimizin zenginleşmesine hizmet etmiştir.

Ekim Devrimi yeni devrimlerin ilham kaynağıdır!



Ekim Devrimi, proleter sınıf savaşımı öğretisinin, yani devrimci Marksizmin, pratikte yaşam bulması ve bilimsel doğruluğunun ispatlanmasıdır.

milliyetlerden tüm ezilenler, devrimci Marksizmin bilimini kuşanarak, sınıf savaşımı öğretisiyle silahlanarak, ortak kurtuluşlarını birlikte gerçekleştirmişlerdir. Ekim Devrimi, proletaryanın, çeşitli milliyetlerden tüm halkların, örgütlenme, dayanışma, savaşıma ve kazanma günüdür, kardeşlik bayramıdır, halk yığınlarının özgürlük, mutluluk bayramıdır.”

Sınıflı toplumlar tarihinde Ekim Devrimi ile ilk kez ezilen sınıf, egemen sınıfın yarattığı devlet aygıtını parçalayıp, yok ederek, sömürü ve baskıyı ortadan kaldırıp kendi öz iktidarını gerçekleştirmiştir. **Ekim Devrimi**, o güne dek ezilenlerin daha önce giriştiği ve başarısızlıkla sonuçlandığı birçok devrim mücadelelerini ve deneyimlerini özümseyerek, başarıya ulaştırmıştır.

Ekim Devrimi, proleter sınıf savaşımı öğretisinin, yani devrimci Marksizmin, pratikte ya-

nıflı toplumların egemen olduğu yeni bir çağın yani “**Emperyalizm Ve Proleter Devrimleri Çağı**”nın başlangıcı olmuştur. Yerkürede ikili sistemin, sosyalizm ve kapitalizmin ve ikili iktidar biçiminin, burjuva ve proleter iktidarın birlikte ve karşı karşıya var olmasının ve süregelen çatışmanın da başlangıcı olmuştur. **Sınıflar mücadelesinin boyutu ve kapsamı ulusal ve dar sınırları aşarak evrensel mecrada var olmaya, bazen örtülü bazen açık bir şekilde aralıksız olarak devam etmeye başladı.** Daha önce alternatif, muhalif düşünce olarak ortaya çıkan proletarya ideolojisi, devrimci Marksizm, iktidar olarak savaşımını burjuva ideolojisine karşı sürdürmeye başladı. Proletarya ideolojisi ve onun savaşım aygıtları daha örgütlü, sistemli ve güçlü bir şekilde burjuva ideolojisinin karşısında savaşmaya başladı.

Proletarya Diktatörlüğü tezi Ekim Devrimi ile sınıf savaşımının yeni biçimler altında sürdürülmesi ve yenilen ama yok olmayan, ortadan kalkmayan, direnmekten vazgeçmeyen burjuvaziye karşı savaşımı somutluk kazanması ve bilimsel bir gerçek olarak ispatlanmasıdır. Bu tez uluslararası proletaryanın sınıf savaşımı öğretisinde Ekim Devrimi ile somutluk kazanarak muazzam bir silaha dönüştü. Sınıf savaşımı öğretisi Leninizm bilimi, proletaryanın elinde Maoizm olarak felsefi (çelişki yasasını ele alışıyla diyalektiğe sunduğu katkı), bilimsel sosyalizm (Halk Savaşı gibi bütünlüklü ve gelişkin bir devrim yolunu proletaryanın silahı haline getirmesi), ekonomi-politik (sosyalizmde geriye dönüşlere yanıt olunması, bürokrat ve komprador kapitalizm belirlemeleri, sosyalizmin ekonomi-politiğini gerçek anlamda tesis etmesi vb.) konularında ilerleme ve gelişim sağlayıp bir sıçrama yaratmıştır.

EKİM DEVRİMİ'NİN PROLETARYANIN SINIF ÖRGÜTÜNE KAZANDIRDIKLARI

Ekim Devrimi'nin öğretileri, başta işçi sınıfı olmak üzere, köylülüğe ve farklı uluslardan emekçilere yönelik sadece sosyalizmin inşasıyla gerçekleştirilen kazanımlara indirgenemez. Ekim Devrimi'nin pratik somut ve gerçek kazanımları olduğu kadar, evrensel değerlerde teorik, ideolojik boyutları da vardır. Sovyet halkları

Ekim Devrimi'nin somut kazanımlarından, yarıttığı toplumsal ve insani değerlerinden ne kadar yararlandıysa, aynı şekilde enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları, onun sınıf savaşımı öğretisinden, onun örgüt yaratma bilgi ve tecrübesinden büyük kazanımlar elde etti.

Ekim Devrimi ile birlikte Marksizm, teorik ve ideolojik evrensel boyutuyla somutluk ve pratik bir değer olarak kazanım yaratmadı. Aynı zamanda örgüt biliminde somut ve yol gösterici bir kılavuza da sahip oldu.

II. Enternasyonal dönemlerinin elinde bir barış aleti olan parti, kısmi reformlar için mücadele etmeyi hedefleyen bir parti anlayışı, Ekim Devrimi ile birlikte devrimleri gerçekleştirmeyi hedefleyen, iktidarı ele geçirme aygıtı, bir savaş partisi olduğu anlayışı somutluk kazandı. Usta teoriyken, büyük taktisyen, proletaryanın ve ezilen dünya haklarının büyük öğretmeni, şaşmaz yol göstericisi Lenin yoldaş, Bolşevik tipte bir savaş aygıtı yaratarak da proletaryaya çok değerli bir silah kazandı. Lenin yoldaşın ve Bolşeviklerin elinde parti, bir savaş aletine dönüştü.

EKİM DEVRİMİ ile birlikte proletarya yeni tipte devrimci tarzda bir partiye, politik iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan profesyonel kadro ve militanlardan oluşmuş savaşçı bir parti silahına sahip oldu.

EKİM DEVRİMİ, iktidar uğruna savaşımı amaçlayan proletaryayı ve yedek güçlerini hazırlayan örgütleyen, işçi-köylü ittifakına uygun ola-

rak örgütlemeyi gerçekleştiren parti yarattı.

EKİM DEVRİMİ, proletaryanın en büyük silahının devrimci partisi olduğu, parti olmadan devrimin zaferinin mümkün olamayacağı, proletarya diktatörlüğünün zaferinin olanaksız olduğunu öğretti. Proletaryayı partiden yoksun bırakmanın onu devrimci öncüsünden yoksun bırakmak ve devrim davasını yıkmak olduğunu öğretti.

EKİM DEVRİMİ, sınıf savaşımı öğretisine, en ileri teoriye sahip olunmadan işçi sınıfının önder ve öncü gücü rolünü oynayamayacağını, devrimi örgütleyemeyeceğini öğretti. Parti proletaryanın devrimci ordusunun kurmaydır. Sürekliği sağlanmış bir önderler örgütü yaratmadan kurmay rolünü oynayamaz. Partinin örgütlenmesi komünist önderliğin örgütlenmesidir. İrade ve eylem birliğinin, disiplini ve özgürlük, demokrasi ve merkezîyetçilik ilkelerinin sıkı sıkıya birleştirilmesidir. Proletarya Partisi sınıfın ve tüm emekçilerin öncüsü ise bu sınıfın en iyi temsilcilerini kendi saflarında örgütlemesi gerekir.

Parti kitlelerle kopmaz güçlü politik bağlarla bağlanıp, onlara güven vermeyi başararak, onları örgütleyip, savaşabilir. Lenin'in dediği gibi; "Ezilenlerin en geniş yığınlarıyla -esas olarak proletaryayla, ama aynı zamanda proleter olmayan ezilen yığınlarla da- bağları kurmayı, onlara yakınlaşmayı ve bir ölçüde kaynaşmayı başara-bilen bir parti, yenilmez olur."

Ekim Devrimi'nin 88. yıldönümünde sınıf savaşımı öğretisinin evrensel ve güncel öneminden hiçbir şey kaybetmeden devam ettiği gerçekliği, örgütlenen ve sürdürülen devrimci savaşımın halk savaşlarıyla somutluk kazanmaktadır. Bugün, Ekim Devrimi'nin yaratıcıları, yol göstericileri, devrimci teorinin usta ve şaşmaz uygulayıcıları başta Lenin, Stalin yoldaşlar olmak üzere, yaşamlarını devrime ve yüce komünizm ideallerine armağan eden onlarca komünist önderi (Sverdlov, Kalinin, S. Şahumyan, S. Spandaryan, Orjonikidze, Azizbegov, Narimanov, Çaparidze, Fiyoletov, Kaganoviç, Molotov, Yaroslaski, Migoyan vb.) sayısız komutan ve savaşçıyı, isimsiz halk kahramanını anmadan, onların Sovyet Devrimi'ne kazandırdığı değerleri, yarattıkları eserleri öğrenmeden, gerçek anlamda Ekim Devrimi'ni anması olamayacağız.

Devrimler tarihinde Ekim Devrimi, son yüzyılın devrimci teori ve pratiğin usta sentezidir. Sınıf savaşımı öğretisini ustaca uygulama, yönetme diyalektikidir. Bu kocaman devrim hazinesinden, devrimci Marksizm havuzundan öğrenebilecek, ülke devrimimize uygulayacak, evrensel değerlerde tezler olduğu görülecektir.

"Ekim devrimi proleter öğretinin pratikte yaşam bularak doğrulanmasıdır. Ekim devrimi, tüm ülkelerin devrimci hareketinin deneyimlerinin genelleştirilmesidir. Ekim devrimini bütün dünya proletaryası öğrenilmesi gereken bir taktik sorun olarak görmek gerekir."

PUSULA

NESNEL ZEMİNE DAYANMAYAN BİÇİMLER, DÜŞMANA HİZMET EDER

Devrimci mücadelenin seyri içinde, onlarca biçim, araç ve yöntem kullanılır. Bu araç ve yöntemlerden her biri sürecin özelliklerine uygun olarak oluşturulur ve sınıf mücadelesinin ileri taşınmasına hizmet eder. Devrimci savaşa önderlik eden sınıf ve onun örgütlü mekanizması olan Komünist Partisi ise, bu tablonun olmazsa olmaz öncelidir. Ve Komünist Partisi'nin doğru ideolojik-siyasal temellere dayalı stratejik biçimleri ve tümüyle birlikte şekillendirilen insan unsuru çok önemlidir. Bu bileşenler mücadele seyri içinde gelişir, güçlenir ve pratiğin en dinamik unsurları haline getirilir. Zaten devrimler tarihine bakıldığında genel seyir böyle olmuştur. Her atılan adımın ulaşılan bilinç her daim yeni arayışları, daha ileri olana yönelimi, daha etkin araçların aranmasını ve yeni yeni savaşım biçimlerini doğurmuştur. Tarihsel koşullar içinde yaşam bulmuş savaşım biçimlerinden bazıları, devrimin başından sonuna esas oluştururken, bazıları belirli dönemlerde devreye girerek tarihsel rolünü oynamıştır. 1949 Çin Devrimi'ne gelinceye kadar, ÇKP'nin esas mücadele biçimi silahlıdır ve diğerleri tali, tamamlayıcı karakterlidir. 1917 Ekim Devrimi'ne bakıldığında, özellikle son 20 yılın içinde birçok mücadele biçimi üzerine kurulu bir devrimi görürüz. Bu da Rusya'nın tarihsel, sosyal, ekonomik gerçekliğidir. Önemli olan devrimci savaşım seyri içindeki değişiklikleri iyi görmek ve uygun olan biçimleri doğru zamanda hayata geçirmektir. Günümüzün, önemli sorunlarından biri de budur.

Ülkemiz, yarı-sömürge yarı-feodal ekonomik-sosyal karakterde, faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ve üç önemli düşman kampının zoruyla yönetilmektedir. Emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm

yıkılması gereken üç düşman kampıdır. Bu da hiç tartışmasız olarak ülkemizde devrimci zorun başından sonuna en şiddetlisini zorunlu kılmaktadır. Bu kamplar ancak ve ancak geniş halk yığınlarının doğru siyasi bir çizgi ve proletaryanın öncü kurmayının yönlendiriciliğinde sürdürülecek olan silahlı mücadeleyle yıkılacaktır. Yani Halk Savaşı.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında haklı savaşların çoğu, ancak geniş halk yığınlarının silahlı mücadeleleri sonucu kazanımlar elde etmiştir. Esas biçim tayin edildikten sonra, tamamlayıcı ve tali biçimler, araçlar da her daim hazır tutulmalıdır. En azından, bir sonraki adımda, ihtiyaç duyulacak araçlar öngörülmelidir. Hangi biçimin ya da aracın ne zaman, nasıl ve nerede oluşturulacağını iyi görmek gerekir.

Legal-illegal, parlamenter-parlamentar dışı, silahlı-yarı silahlı, ekonomik-demokratik talep içerikli bir dizi mücadele biçimi söz konusudur. Her devrim nihai hedefinin ana doğrultusunu bilimsel temellerde saptadıktan sonra, uygun biçimleri de doğru şekilde kullanacaktır.

Devrimler inişli-çıkışlı, dalgalı-dingin, hızlı-yavaş, fırtınalı-sakin süreçlerden geçmiştir. Böylesi dönemlerin elbette objektif ve subjektif nedenlerden dolayı zeminleri vardır. Bu yadsınamaz. Ama kaçınılmaz bir gerçeklik de vardır. Ezmenin, sömürmenin, talanın, baskının olduğu ve her geçen gün katlandığı bu tarihsel seyirde devrimler durdurulamayacaktır. İşte burada subjektif unsurlar belirleyicilik düzeyinde bir role sahiptir. Nesnel gerçekliği sağdan, soldan yorumlayanlar olacak; oportünist, reformist düşüncelerle sarmaş-dolaş olacaklar da çıkacaktır. Zaten tasfiyeci esinti de bunu hedeflemektedir.

Zor her tarihi süreçte olmuştur olacak-

tır. Çünkü sınıflar gerçeği bunun zemini. Paris Komünü'nde Fransız gericiliğine, Sovyet devriminden Rus aristokrasisinin, 1949 Çin Devrimi'nde Çin zorbalarının, Vietnam'da, Küba'da ve günümüzde birçok ülke gericiliğinin yaptıkları üç aşığı beş yukarı ayırdır. Düşman; yıldırım, sindirmek, susturmak, caydırmak, kırılmalık yaratmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Marks, Lenin, Mao, Ho Şi-Minh, Che, Gonzalo, Prachanda ve daha niceleri bu gerçeği yaşayanlar, görenlerdir. Davaya bağlılık, kavgada ısrar, geniş halk yığınlarına olan güven, devrimci yaratıcılıkla, en zorlu süreçlerin üstesinden gelinmiştir. Engeller, zorluklar, zayıflığı, kırılmalığı, uzlaşmayı, teslimiyeti değil, direnişi, savaşı, kararlılığı getirmiştir. Durağanlıklar olur, gerilemeler olur, yenilgiler de alınır. Esas olan, her aşamada ders çıkarmak ve öğrenmesini bilmektir. Komünistler, devrimciler yoluna çıkan engeller karşısında, daha güçlü olmak ve yola devam etmek zorundadır. Her an yeni yeni ihtiyaçları belirleyebilir. Önemli olan doğru aracı, örgütlenmeyi ve öncesi politikayı tayin etmektir.

Ustalar hiçbir mücadele biçiminin reddedilmemesi gerektiğini ifade etmektedirler. "Marksizm her türlü soyut formüle, her türlü dogmatik reçeteye kesinlikle düşmandır ve hareketin gelişmesiyle, kitlelerin bilincinin artmasıyla, iktisadi ve siyasi buhranların keskinleşmesiyle birlikte sürekli olarak yeni ve çeşitli savunma ve saldırı yöntemleri ortaya çıkaran kitle mücadelesinin dikkatle incelenmesini talep eder. Bu yüzden Marksizm hiçbir zaman hiçbir mücadele biçimini reddetmez." (Proleter Devrimin Strateji ve Taktiği 7. defter sy.29)

Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi legal ve illegal biçimleri benimser. Ne salt illegal, ne de sadece legal diye, katı bir tutumda değildir. "Somut şartların somut durumu" ilkesini baz alarak fikir yürütür ve her şeyi verili şartların içinde irdeler, biçimi buna somutlar. Bizim gibi ülkelerde illegal mücadele biçimleri ve örgütleri esastır. Çünkü faşizmin "ideolojisinde" siyasetin-

de, pratiğinde biliyoruz ki yarı gizlilik özelliği geçelim, legal örgütlenmeler, kurumlar bile zaptu-rapt altına alınıyor. Süreklilik sağlamak, güç biriktirmek, hem düşünsel hem de patirik adımlarla yol alabilmek, yok denecek düzeydedir. Ordusu-polisi ile her türden baskıyı, katliamı yapmaktan geri durmamaktadır. Birakalım yasal varlık göstermeyi, düşüncenin bile suç sayıldığı bir zemindeyiz.

Diğer bir yan, sınıf savaşımının temel yasalarıdır. Karşıt sınıf gerçekliği her zaman çatışmalıdır. Güçler dengesi, ittifaklar, dost-düşman sınıflar, sahip olunan savaşma gücü, kullanılan araçlar, savaş yöntemleri-taktikleri... vs her savaşın temel unsurlarıdır. Ama en önemlisi ise düşmanına kendi gücün ve zayıflıkların hakkında mümkün olduğunca bilgi vermemektir. Bir muharebenin kazanılması buna bağlıdır. Düşman ne yapacağını bilen olmamalı, her zaman yaptıklarını görebilme sınırlılığı içinde hapsolmalıdır. Öz olarak gizlilik esastır.

Savaş gerçekliği içinde hayati olan bu düşünce, siyaset alanında daha karmaşık ve zordur.

Proletarya Partisi'nin temel görüşleri sahip olacağımız en önemli ve etkin silahtır. İlegal yapılanma gerçeği, illegal mücadele çizgisi, üzerinde yaşadığımız topraklarda ezilen halk yığınlarını kurtuluşa götürecektir. İlegal biçimlerde ısrar etmek, ilkesel olmak ve devrimci çalışmalarda bulunmak günümüzün temel hareket çizgisidir. İlegal mücadele çerçevesinde kazanılmış küçük bir mevzi, konumlanış ve etkileme sahası, geleceğin en önemli cepheleri olacaktır. Düşmanını iyi tanıdığın ölçüde zaferler kazanırsın. Bu çok önemlidir. Yine diğer önemli bir nokta, düşmanın seni çekmek istediği zeminde onunla savaşa tutuşma. Bunlar savaşta temel yasalardır. Devrimci savaş, devrimci politikaların muharebesidir. Devrim zora dayalıdır, bu yüzden tüm çalışmalar, hazırlıklar, eylemler bu eksenli olmak zorundadır. Burjuvazi elde ettiği hiçbir şeyi kolay kolay paylaşmaz, vermez. Ama devrimci zor, onu alt edecektir.



Filipinler'de silahlı devrim yükseliyor

ABD'nin Filipinler'deki kukla hükümetinin Başkanı Gloria Macapagal Arroyo hükümetine karşı son aylarda giderek yükselen, esas gücünü Filipinler Ulusal Demokratik Cephenin oluşturduğu kitle hareketi sürerken, Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu da devlet güçlerine yönelik taktik saldırılarını yükseltti.

oranla daha da güçlenmektedir" şeklinde sonlandırdı.

SARAY DARBESİNE KARŞI İSYAN VE SİLAHLI SALDIRI

9 Ekim günü yayınladığı bir bildiriyle Filipinler'in özgürlük isteyen halkına seslenen Filipinler Komünist Partisi, Arroyo rejiminin tüm muhalefeti ezmek için tüm ülke çapında açık faşist yasalarını uygulama girişimlerine karşı harekete geçmeye çağırdı. FKP sözcüsü Ka Roger Rosal, Malacang'ın "kirli oyunlarının" Metro Manila'da bir dizi bombalama planladığını ve Arroyo'nun bunu Arroyo karşıtı politik liderlere, faaliyetçilere ve onu eleştirenlere yükleyerek tüm yaşamsal girişimlere el koyacağını ifade etti. Ka Roger, Malacang'ın son manevrasını "ölümcül politik ve sosyo ekonomik krizin çalkantısı içinde can çekişen bir rejimin umutsuz çırpınışları" olarak değerlendirdi. Halktan ve hatta hakim sınıfların önemli kesimlerinden son derece izole olmuş ve ülkeden gitmesini isteyen insanların sayısının sürekli arttığı Arroyo'nun açıktan tiranlığa başvurduğunu ancak rejimin ömrünün çok fazla olmadığını ifade eden Ka Roger, Arroyo karşıtı protesto hareketinin yükseltilmesini istedi.

ABD'nin Filipinler'deki kukla hükümetinin Başkanı Gloria Macapagal Arroyo hükümetine karşı son aylarda giderek yükselen, esas gücünü Filipinler Ulusal Demokratik Cephenin oluşturduğu kitle hareketi sürerken, Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu da devlet güçlerine yönelik taktik saldırılarını yükseltti. Yeni Halk Ordusu'ndan yapılan açıklamaya göre; daha önce haftada 1-2 olan saldırı sayısı günde 1-2'ye çıktı. 20 Eylül-3 Ekim tarihleri arasında Mindanao Adasında askeri hedeflere 24 taktik saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırılarda 9 asker, 4 askeri personel, 4 güvenlik görevlisi ve 1 muhbir öldürülürken, tahmini olarak 13'ü de yaralandı. Bicol Bölgesinde de 24 Eylül-1 Ekim tarihleri arasında 38 askeri eylem gerçekleştirildiği öğrenildi. Bu tarihlerden sonra da Yeni Halk Ordusu'nun saldırıları devam ederken bu saldırılarda çok sayıda silaha da el konulduğu bildirildi.

Askeri cephede durum buyken, Filipinler Komünist Partisi tarafından 6 Ekim gü-

nü yayınlanan bildiriye "Gloria Macapagal Arroyo'nun artan bir şekilde uyguladığı faşist ve diktatörce önlemlerin rejimin yıkılışını haber verdiği" söylenerek, Marcos rejimini izole eden sıkıyönetim yasaları gibi, bu önlemlerin de diktatörlüğe karşı anti-faşist güçleri genişlettiğine, silahlı devrimci ve açık legal kitle hareketlerini yükselttiğine dikkat çekildi. Filipinler Komünist Partisi bildiriye ayrıca "Fakat halk hem Marcos'tan ve hem de Arroyo'dan çok şey öğrendi ve artık aptal yerine konulamayacak, kandırılmayacaklardır. Eğer Marcos ordu üzerindeki daha güçlü hakimiyetiyle uzun süre dayanmadıysa Arroyo çok daha hızlı ve kolayca düşecektir" denildi.

FKP sözcüsü Ka Roger Rosal, Yeni Halk Ordusu'nun taktik saldırılarını yoğunlaştırmaya devam edeceğini ve Arroyo'nun büyüyen faşist yönetimine karşı daha sık ve daha güçlü vuracağını açıkladı. Ka Roger, sözlerini "Halkın silahlı devrimi Arroyo rejimi altında daha da kötüye giden faşizmine

Nepal'de gözaltında ölüm

Nepal'de 2004 yılında Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile bağlantısı olduğu iddiasıyla tutuklanan Haftalık Swabhiman gazetesinin muhabiri Maheshwor Pahari gözaltında yaşamını yitirdi. 2004 yılının Ocak ayından beri sürekli gözaltına alınan 30 yaşındaki Pahari'nin yine gözaltındayken Katmandu'nun 200 km batısındaki Pokhara'daki bir hastanede yaşamını yitirdiği açıklandı. Nepalli Gazeteciler Federasyonu'nun yaptığı açıklamada Pahari'ye bir buçuk ay önce tüberküloz teşhisi konulduğunu ancak hastaneye geçen hafta kabul edildiğini ifade etti. Doktorların Pahari'nin Katmandu'ya tedavi için sevk edilmesi gerektiğini rapor etmesine karşın yetkililerin bunu reddettiği öğrenildi. Nepal'de gözaltı süresi 6 aya kadar uzatılabilmesi gözaltında ölümlerini artırıyor.

Irak işgali Roma'da lanetlendi

ILPS 2. Konferansı'nda işgale karşı Irak halkıyla dayanışma konferansının düzenlenmesi kararı alınmıştı. ILPS Ocak 2005 tarihinde yaptığı bir çağrıyla düşünülen konferansın ilk adımını attı. Avusturya, İsveç ve İtalya'dan anti-emperyalist kurum ve kuruluşlar, 12 Şubat 2005 tarihinde yapılan ortak toplantıda oybirliğiyle Konferansın İtalya'da yapılması kararlaştırılmıştı.

Konferansın açık duyurusu yapılmaya başlandıktan hemen sonra tüm dikkatler bu konferansa çevrildi. Birçok kurum ve kuruluş oluşumu olumlu bulup katılma iradesi belirlerken, emperyalistler de boş durmadı. ABD'li 44 parlamenterin imzasıyla İtalya hükümetine gönderilen mektupla konferansın engellenmesi istendi. Bu mektupla birlikte İtalya hükümeti konferansı düzenleyenler arasında yer alan birçok kişinin evlerini basarak belgelere el koydu, bazıları geçici olarak tutukladı, banka hesaplarına el koydu. O güne kadar hiçbir haber geçmeyen İtalya medyası, sürekli olarak konferansın aleyhine yazılar yazmaya başladı. Daha da ileri giderek konferansı

düzenleyenlerin tutuklanarak anti-terör yasasından yargılanmasını istedi. Kişileri teşhir etti, hedef gösterdi. Tüm bunlar elbette ki rastlantı değildi. Bizzat ABD'ci olan Berlusconi hükümetinin direktifleri sonucu gerçekleşiyordu. İtalya'daki bu gelişmelere karşın, konferansın örgütlenmesi için uluslararası desteğin her gün çoğalması ve konferansa katılım sayısının



artmasıyla birlikte, birçok Arap medyası da konferans hakkında haberler geçmeye başladı.

Konferansa katılmaları için Irak direnişi içinde yer alan temsilcilerin getirilmesi girişimleri başlatıldı. Süreç içinde Abu-Garip cezaevinde işkence gören ve ABD'li kadın askerlerin yaptığı işkencelemlerle dünya kamuoyunda simge haline gelen Hacı Ali'nin de bu konferansa getirilmesi fikri doğdu. Yapılan girişimler sonuç vermeyince Eylül ortalarında İtalya Dışişleri Bakanlığı önünde bir açlık

grevi yapıldı. Eylemi yumuşatma ve etkisini kırmak için İtalya hükümeti vize verebileceği izlenimi doğurduysa da, sonraları ortaya koyduğu tavırla hiç kimsenin vize verilmeyeceği ortaya çıktı. 15 gün süren açlık grevi bu gelişmeler sonrasında son bulurken, kamuoyunda da büyük bir destek oluştu. 300 kurum ve kuruluş açlık grevine destek mesajları göndererek konferansı desteklediklerini açıkladılar. Bu, aynı zamanda İtalya'da anti-emperyalist güçlerin bir araya gelmesini sağladı.

Eylül ayında yapılan genişletilmiş bir toplantıyla bir durum değerlendirmesi yapıldı. Bu toplantıda gelişmeler açıklandı ve olasılıklar üzerinde duruldu. Yapılan tartışmalar sonucu Irak direnişi içinde yer alan temsilcilerin olmadığı bir konferansın çok anlamlı olmayacağı; buna karşın, 1-2 Ekim tarihinde genişletilmiş bir açık toplantı yapılması kararı alındı. 2 Ekim günü genişletilmiş kitleye açık toplantı saat 11.00'da Roma'da yaklaşık 300 kişinin hazır bulunmasıyla başladı. Toplantı İtalya Konferansı Örgütlenme Komitesi adına yapılan konuşmayla açıldı.

Gelişmelerin özetlendiği ve konferansın yarattığı etkinin İtalya kamuoyundaki yeri konusunda bilgiler verildi. Toplantıyı birçok İtalyan basın ve medyasının yanı sıra Arap medyasından da bazı gazeteciler izledi. Katılımcı örgütlerin ve İtalya'dan birçok değişik kişilerin yanı sıra, değişik ülkelerde yaşayan gazeteci, doktor, mühendis Iraklı şahsiyetlerin de toplantıya konuşmacı olarak gelmesi toplantının daha da canlı geçmesini sağladı. Toplantı ortak bir deklarasyon yayınlayarak sona erdi.

Toplantıya; Uluslararası Eylem Merkezi-ABD, Anti-Emperyalist Kamp-Avusturya, AGİF, Serbest Irak Komitesi-Avusturya-Almanya-İsveç-Norveç-Macaristan, İnisiyatif-Duisburg, YKP-ML, Irak'la Dayanışma Komitesi-İsveç, Norveç İşçi Partisi, İsveç Komünist Partisi, Devrimci Komünist Gençlik-İsveç, Kifaya-Mısır, Domik Konsoliti-Marksist Filozof İtalya, Arap ve Filistin Halklarıyla Dayanışma Komitesi-Viyana, Ernesto Grubu-İtalya, ABD Askerlerinin Geri Çekilme Grubu-ABD, MLKP, Irak Yurtseverler Birliği, ATİK, ILPS Hollanda-Yunanistan katıldı.

Doğal afetler de yoksulları vurur..

Deprem kasırğa, tsunami, sel... Kimine göre tanrının insanoğluna cezası, kimine göre doğanın bir oyunu. Rivayetler bir yana tüm felaketlerin bir bilimsel açıklaması olsa da bu açıklamalar, neden bu felaketlerin hep yoksulları vurduğunu, onların yaşamlarını kararttığını açıklamaya yetmiyor. **Katri-**

na'nın geleceğini haber alan New Orleans'ın zengin elit burjuvaları bölgeyi terk ederken, kalan yoksullar kasırgaya teslim oluyor. Güney Asya'nın zenginler için parıltılı, yoksullar için kara ve yoksul bölgelerinde kimisi kişisel kamerasıyla dev dalgaları kaydederken, kimisi de suların çekilmesini "fırsat" bi-

lip karaya vuran balıkları toplamak için kıyıya akın ediyor ve "talihleri" gibi kara sularında yok oluyordu.

8 Ekim Cumartesi günü sabahı da, on yıllardır **Hindistan** ve **Pakistan** arasında bölünmüş ve bağımsızlığı için mücadele veren Keşmir'de 7.6 şiddetinde vuran deprem de yoksul halkı aldı hedefine. Ölenlerin sayısının **50 bine** yaklaştığı bölgede binlerce çocuk enkaz altında kaldı. "**Bütün bir nesil kaybedildi**" şeklindeki açıklamaların yapıldığı deprem bölgesinde böylesi her durumda olduğu gibi tüm yardım ekipleri yoksul halkın yanından geçip birinci dereceden kurtarılması gerekenlerin yanına gidiyordu. **Cammu Keşmir**'de bir yandan Hindistan'da iktidar partisi olan Kongre Partisinin lideri Sonia Gandhi "**acınızı paylaşmaya geldim**" diyerek şov yaparken, hemen 5 kilometre ilerisinde halk yardımların yavaşlığını protesto ediyordu.

Keşmir'de zarar görmeyen ev, depremden etkilenmeyen aile bulunmadığı ve kentin %70'inin yıkıldığı belirtiliyor. Birleşmiş Milletler, depremin ardından 2,5 milyon kişinin evsiz kaldığını açıkladı.

Doğa felaketlerinin dahi emperyalist-kapitalist sisteme bağlanmasını kompro teorisi olarak görüp mahkum edenler, emperyalizmden önce de depremler, seller vardı diyenler bir 8-9 şiddetinde depremlerin yaşandığı **Japonya**'ya bir de 6-7 şiddetindeki depremlerin yaşandığı **Keşmir**'e baksınlar. Chavez'in dediği gibi bu felaketler "doğanın kapitalizme yanıtıdır". Doğal afetler karşısında da, ölümler karşısında da insanlar eşit değil, bağlı bulunduğumuz sınıfa göre ölüyoruz, ona göre yaşadığımız gibi. "**Ölüm bu! Fukara ölümü! Geldim, geliyorum demez! Ya bir kuşluk vakti, ya akşam üstü, yada seher, mahmurlukta, Bakarsın olmuş olacak.**"



Evrensel Bakış

YURTDIŞI ÇALIŞMALARIMIZI DEVRİM PERSPEKTİFİMİZE UYGUN OLARAK ELE ALMALIYIZ

Her faaliyet alanının özgünlükleri olduğu gibi, yurtdışı faaliyetlerinin de özgünlükleri vardır. Bu özgünlükleri görmek, çalışmalarda bu özgünlükleri hesaba katmamak, her şeyden önce somut durumu tanımlama ve bu tanımlama üzerinden pratik faaliyete yönelme eyleminde soruna eksik ve yanlış başlamak demektir.

Yurtdışı faaliyetleri her şeyden önce enternasyonal bir nitelik içermek zorundadır. Diğer halklarla birlikte, başta sendikalar olmak üzere çeşitli platformlarda, sınıf bakış açısına uygun olarak birlikte mücadele etme perspektifine sahip olmak zorundadır. Bu perspektife sahip olmak ülke devrimine hizmet etmeyen bir çalışma içine girmek anlamına gelmez. Bilakis, ülke devrimine sunulacak en büyük katkı, bu bakış açısına uygun bir pratik faaliyet izlemekle mümkündür. Ayrıca göçmen işçiler içinde ülke devrimi perspektifine uygun olarak örgütlenme faaliyetlerini yürütmek, bulunduğumuz ülkenin sınıf mücadelesine sırt dönmek; sınıflarımızın emperyalist-kapitalist sisteme karşı yürüttüğü ekonomik-siyasi mücadele karşısında kayıtsız kalmak anlamına gelmez, gelmemelidir. Bu konuda sergilenen her kayıtsızlık, sınıf mücadelesini ve enternasyonal görevleri kavramadaki yetersizliklerin ürünüdür.

Mevcut istatistiki verilere bakıldığında, ağırlıklı olarak **Batı Avrupa** merkezli olmak üzere yaklaşık üç buçuk milyon Türkiyeli yurtdışında yaşamaktadır. Bugün bu göçmen kitlesinin bir dizi sorunu vardır. Bunların bazılarını şöyle özetlemek mümkündür: Serbest dolaşım hakkı, iş ve ev bulma sorunu, yabancı düşmanlığı ve ırkçı saldırılar. İkinci sınıf vatandaş

olarak görülmeleri, ulusal ve kültürel kimlik sorunları, çocukların ana dilde eğitim görme imkanlarının olmaması vb. temelde sorunları daha da çoğaltmak mümkündür.

Göçmen işçilerin göçmenlikten kaynaklanan sorunları için yürüttükleri mücadelenin yanısıra buldukları ülkelerin sınıf mücadelesine katılmaları, dünyada yaşanan siyasal gelişmelere karşı birlikte tavır belirlemeleri gerekir. Böylesi bir mücadele anlayışı bu anlayışın yön verdiği bir kitle faaliyeti, aynı zamanda enternasyonalist bilincin gelişmesine de hizmet eder.

Tüm bu verilerden hareketle bugün şu gerçeklerin altını çizmek zorundayız: Göçmen işçilerden oluşan yada onlar adına hareket eden tüm dernek ve federasyonlar, yürütecekleri bir kitle faaliyetiyle emekçileri etkileyebilirler ve kendilerini de var olan darlıktan, dernek içine hapsedilmekten kurtarabilirler. Özgün faaliyetler üzerinde kitle çalışmasına yönelmeyen kurumun, bireyler olarak değişen ama sayısal olarak değişmeyen hatta daha da darlaşan bir çevrenin ihtiyacını gidermeye dönük bir mekan işlevini görmekten öteye bir rolü olmaz. Her yeni yüz, yeni soluk, yeni ilişkiler için açığa çıkan bir imkandır. **Bu imkanlara planlı bir temelde doğru bir yöntemle yaklaşırsa sonuç alıcı ürünlerin ortaya çıkarılmasının zemini güçlenir.**

Yine yaşadığımız her ülkede, bulunduğumuz her şehirde bir çekim merkezi olmanın-yaratmanın yolu, yaşanan sorunlara, gelişen olaylara karşı kayıtsız kalmayarak, ortaya asgari düzeyde bir sorumlu yaklaşım koymaktan geçer. Haksızlıklara karşı net bir duruş sergilemeyen, ezilenle-

rin sesi olması bakımından belli bir meşruluk kazanmayan hiçbir kurum ne göçmenleri safına katabilir ne de farklı milliyetlerden işçileri ortak sorunları için harekete geçirme becerisini gösterebilir.

Yani bunlar başarılmadıktan sonra adına kitle derneği denilen kurumun sınıf mücadelesine sunacağı katkı düzeyi üyelerinin ve taraftarlarının gücüyle sınırlı kalır. Böylesi bir çalışma tarzı, kendini tekrarlamaktan kurtaramaz. Böylesi bir çalışma tarzıyla üretim olmaz, ortaya çıkan sorunların çözümü ve aşılması konusunda yaratıcı eğitici ve geliştirici çözüm perspektifleri sunulamaz. Hal böyle olunca kitle çalışması hedefi tümünden yok olur, taraftar kitlesi daha da sınırlanarak geri düzeyde kendini koruyan bir tarzda devam eder. Demek ki başarısızlıkları başarıya dönüştürmenin yolu, kitle derneklerinin ruhuna uygun olarak yürütülecek bir kitle çalışmasından geçer. Somut sorunlar veya belirlenmiş hedefler üzerinde, dernek dışına çıkarak yapılan her pratik hamle, yeni güçlerle yüzleşmemizi kendi hata ve eksikliklerimizi görmemizi, kitlelerin hakkımızdaki düşüncelerini öğrenme fırsatını bize sunar. Elbet-teki her alandaki darlıklarımızı aşmayı, ideolojik siyasal duruşumuzdan, sorunları çözme gücümüz ve irademizden bağımsız olarak ele alamayız. Eğer kavrayışta bir problem, sorunların çözümünde bir yetersizlik varsa, söylem düzeyindeki en doğru şiarlarımız dahi, yürüyüş tempomuzu düşüren sakatlayan birer pranga haline gelir.

Yurtdışı örgütlülüğümüz emperyalistlerin ezilen dünya halklarına karşı yürüttüğü ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel saldırılarına karşı anti-emperyalist mücadelenin gerekliliğinin propagandasını faaliyet yürüttüğü her ülke halkları içinde yapmayı, bu yönlü pratik adımlar atmaya güncel bir görev olarak algılamalıdır. "Demokrasi ve özgürlük" ülkeleri olarak tanımlanan başta AB'li emperyalistler olmak üzere, tüm emperyalist burjuvaların

sömürge ve yarı-sömürge ülke halklarına uyguladıkları katliam-soygun ve talan politikalarının, buldukları ülkelerin işçilerine ve diğer emekçilerine anlatacak-teşhir edecek propaganda ve ajitasyon araçlarını kullanmada bir zenginlik yaratılmıdır.

Yurtdışı örgütlülüğümüz faaliyet yürüttüğü her ülkenin halklarının verdiği devrimci mücadeleyi desteklemeli, var olan sosyal hakları koruma ve yeni haklar kazanma mücadelesinin yalnız destekçisi değil, aynı zamanda örgütleyicisi olmalıdır. Bu eksende kurulan yerel-bölgesel ve yine somut sorunlar üzerinde oluşturulan kısa dönemli esnek platformlar içinde yer almalıdır. Bu tarzda atılacak her adım, derneklere hapsedilmiş her türlü dar ve ulusal bakış açılarının kırılmasına, sorunların enternasyonalist bir bakış açısıyla ele alınmasına hizmet eder.

Bu düşünceler ışığında uluslararası anti-emperyalist bir kurum olan ILS'nin Batı Avrupa ayağını oluşturmak, kuruma yeni üyelerin kazanılmasına çalışmak, somut sorunlar üzerinde diğer halkların var olan demokratik kurumlarıyla birlikte ortak kampanyalar örgütlemek, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yürütülen ilerici ve devrimci savaşları sahiplenen pratiklere yönelme görevlerimizi asla göz ardı edemeyiz. Bu görevlerin layıkıyla yerine getirilmesi bakımından bulunduğumuz ülkelerdeki işçi ve emekçilerin, aydınların soruna yaklaşımı ve tutumu önemli bir yer tutmaktadır.

Bunların desteğinden yoksun her faaliyet katılım ve propaganda cephesinde yaratacağı etki düzeyi bakımından eksik ve yetersiz kalır. Bu eksiklikleri giderme, yetersizlikleri yeterli hale getirmenin yolu, bu ülke halklarının mücadelesine kayıtsız kalmamaktan geçer. Hakkı mücadelelerine sunulacak her destek, alanlarda ortak hareket etme anlayışının güçlenmesine, birbirlerinin sorunlarını sahiplenmesine hizmet eder.

Muharrem yüreğimizde yaşıyor



2 Kasım 2004'te Dersim Merkez'e bağlı Çiçekli'de çatışmada ölümü kucaklayan Muharrem Yiğitsoy'un anısına....

Bir gün bizim köye benim kızla birlikte iki arkadaş geldi. Biri kız çocuğuydu, diğeri erkek çocuğuydu. Erkek olanın adı **Muharrem**'di. Bizim eve geldiler. Tanışmamız öyle oldu. Oturdular, yemek yedik, sohbet ettik. Bu gelişlerinde iki gün kaldılar. Muharrem bize nasıl çalıştığımızı, geçimimizi nasıl sağladığımızı sordu. Biz de "tarlaya ekin-ürün ekiyoruz, kayısı ağaçları var. Bunlarla geçiniyoruz" dedik. "Sizin bahçelerinizi gezmek istiyorum, nasıl çalıştığınızı merak ediyorum" dedi. Sonra çıktık hep beraber bahçeye gittik. Biz o zamanlar kayısı ağaçlarına ilaçlama yapıyorduk. İlaçlamayı benle eşim yapıyorduk. Muharrem "Ana hele bir ver de ben de deneyeyim. Nasılımış bu işçilik, bir bakalım" dedi. Sonra eli-

ne alıp birkaç kayısı ağacını ilaçlamaya başladı. İlaçlama işinden sonra hep beraber eve geri dönüp çay içtik. İki gün sonra benim kızla beraber gittiler. Daha sonra benim kızdan öğrendim, Muharrem'in **Özgür Gelecek Gazetesi**'nin **Malatya Bürosu**'nda çalıştığını...

Üç-dört ay sonra yaz gelmişti. Sanırım Temmuz ayıydı. Muharrem kayısı zamanı yine geldi köye. Bizimle birlikte kayısı çırpmayı (düşürmeyi) öğrendi. Kayısıları kasalara yükledik. Muharrem'le eşim birlikte motorla kayısıları taşıdılar. Muharrem "kayısının işçiliği zormuş. Ama ben öğrendim. Bundan sonra ben bu işi yaparım" dedi. Daha sonra başka köylerde de kayısı çırpmaya gitti. Köylülerle birlikte kayısı indirip kendi mücadelesine katkıda bulunuyordu. **Bu arada köylülerle ilişkileri de çok iyiydi. Köylülerle çay içip sohbet ediyordu. Gerekeni görüşüyordu onlarla. Köylülere mücadeleyi, nasıl sömürdüklerini anlatıyordu. Çözümü söylüyordu onlara. Köylüler Muharrem'i seviyorlardı.** "Haklısın, sen doğrusun" diyorlardı. Muharrem gidince köylüler bize geliyorlardı. **Onun için "sözleri doğru, dürüst, temiz bir çocuk"** diyorlardı. Zaten bizim köylüler devrimcileri severler. **Köylüler Malatya'ya indiklerinde Özgür Gelecek Bürosu'na, Muharrem'in yanına gidiyorlardı. O'nu çok seviyorlardı. Halkımız Muharrem'i seviyordu.**

Biz Muharrem'le iki buçuk yıl boyunca böyle sürekli görüştüğümüz. Bir pazar günü gelmeseydi, bir dahaki pazar günü mutlaka gelirdi. Her geldiğinde bahçeleri, dağları, tarlaları geziyor, resim çekiyor, kameraya ali-

yordu. Muharrem güvendiği kişilere, çevre köylerde bazı evlere Özgür Gelecek Gazetesi veriyordu. Bize de sürekli gazete getiriyordu.

Bir keresinde geldiğinde bizim evin önündeki çiçeklerin, dağların resimlerini çekti. Daha sonra bunları kartpostal haline getirip satmaya başladı. Oradan gelen gelirle büronun ihtiyaçlarını karşılıyordu. **Muharrem üretkendi, yokluktan bir şeyleri üretmeyi becerirdi. Çalışkandı Muharrem.**

En son bizim köye geldiğinde bizde bir gece kaldı. "Malatya'dan gidiyorum" dedi. Herkese sıkı sıkı, gözleri buğulu bir şekilde sarıldı. "Bir daha görüşemeyebiliriz" dedi. Biz donup kaldık. Alışmıştık Muharrem'e. Gideceğini söyleyince çok üzüldük. Muharrem'e "yine görüşürüz" dedim. "Bir daha görüşemeyiz" deyince bizim de aklımıza gerillaya gidebileceği geldi.

Aradan tam dört yıl geçti. Muharrem'den bir haber alamadık. Sonra birgün gazeteden öğrendik ki; Muharrem şehit olmuş. Çok üzüldük, ama elimizden de birşey gelmedi. Eşimle ben üç-dört gün üzüldüğümüzden dolayı dışarı çıkmadık. Komşular gelip ne olduğunu sordular. Biz de "çok sevdiğimiz bir dostumuzu kaybettik" dedik. Sonra köylüler dostumuzun Muharrem olduğunu öğrenince onlar da çok üzüldüler. Köylüler bizim eve baş sağlığına geldiler. Köyde herkes çok üzüldü.

Muharrem'i çok seviyordum. Muharrem ölmedi, yüreğimizde yaşıyor. Muharrem'in yoldaşları O'nun bayrağını hiç bir zaman yere düşürmesinler.

Türkiye Kürdistanı'ndan Bir Ana

"Sevdanıza kurban olayım"

Havar...

Havar, havar yine yüreğim yangın yeri, bir şahanım yine toprağa düştü, selvi boyu gür sakalıyla sızlanmadan ak alınıyla, yıldızlı beresiyle **Dersim**'de.

Yarı hıçkırık bir türkü yolluyorum peşi sıra Muharremime ve iki kafiye şiir, "Ey oğul yücelmek gerek, hem de senin kadar."

Havar... Havar... Şahin gözlüm, sen de mi gidecektin şu yaralı yüreğimi dağılayarak. Teselli vermeye çalışıyorum kendime "ne de olsa aslan yatağıdır dağlar, yiğitlerin bedeniyle örülür geleceğin duvarları." Ah... Ancak alınla yoldaş baba yüreğiyle en derinden bir öpücük kondurmak istedim, kızıl bayrağı kapatmadan gül yüzüne. Ama olmadı, nice günler sonra öğrendim irkilerek şahadete erdiğini. Ben ki yıllar önce senin gibi bir şahan oğlumu yani senin gibi insanın en güzeli bir oğlumu geleceğin kızıl şöleni için vermişim bu toprağa. Ve Malatya'nın ücra bir köyünde kalan iki oğlu da bu sevda için mahpus ve de yangın yeri yürekli bir baba. Muharrem için ne diyebilirim diye kalemi elime aldığım da şu canına yandıgım yumruk kadar yürek delenir yine. Gözlerim buğulu, içime akıyor yaşlar ve ben bir başıma "sevdanıza kurban olayım" diyorum.

Dostum, sırdaşım güzel insan Akıner

Çağlar'ın ani bir kalp krizi sonucu daha türküsünü bitirmeden toprağa düşüşünü yine günler sonra duymuştum. Kayısıyla uğraşıyordum. Öğle sıcağı günlerden pazardı. Hemen üst başımı değiştirip yola koyuldum. İki saatlik bir yürüyüşten sonra şehre ulaştım. Özgür Gelecek bürosunda ilk kez onunla tanıştım. Adı Muharrem'di, siyah sakalı, o şahin bakışıyla kartalı andırıyordu. Yozgatlı olması bu güzel insanın bir çelişki gibi görünse de o tertemiz alınıyla, çocuk sadeliğiyle ne de güven veriyordu... Beraber Akıner'in evine gittik. Kucağımda Akıner'in küçük oğluyla iki kafiye okuduğumda gözleri dolmuştu, bakışları yaşla doluydu. Ve ondan sonra siper yoldaşlığı harcıyla karışık bir yoldaş, baba-oğul ilişkimiz oldu. Her şehre gidişimde o gür sakalımdan geriye kalan iki yanağına birer Kürtçe öpücük kondurduğumda şehit şahanımı hatırlatırdı. Onun da böyle gür sakalı vardı, ne kadar da çok benzer yanları vardı...

Dostlar, yoldaşlar beni bağışlayın, yoldaş baba yüreği bu, ne mümkün zaptetmek. Şahanım Rüstem'in o güzel gerilla bedenini, uğruna şehit olduğu toprağa verirken son kez alınından ve de ellerinden öpmüştüm. **İbrahim yüceliğindeki bedeni toprağa verirken, alınından ellerinden öptükten sonra kızıl bayrağı ben sarmak istedim tabutuna Muhar-**

remimin. Umarım anası babası, yoldaşları ona layık bir uğurlama yapmışlardır. Eğer onu hala tanınamışlarsa çok yazık. Çünkü en güzel karanfilleri, gülleri ben götüreceğim bir gün Muharrem'in mezarına. Ve onu, o güzel evladı, o sızlanmayan ak alınlı komünisti son kez düğünümüzden sonra kucaklayarak uğurlamıştım. Kızımın düğünüydü. Bir Kürt düğününde halayın başındaydı selvi boyuyla. Düğünümüz basılmıştı "örgüt bayrağı açılmış" gerekçesiyle. Herkes usulca sıvışırken etrafımızdan iki demokrat dostla bir o kalmıştı. Şahine dönüşen bakışıyla tavrımı koyup savurmuştu gelenleri. Başımı kaldırıp hayranlıkla izledim. Ve bir şiirle dindirmeye çalışayım şu acılı yüreği.

"Ey oğul, dağ başlı ölümdü seçtiğimiz/İnancımın ve ruhumun derinliklerindedir/Hem de şu anmış gibi gidişini/Yaşadığım acının derinliğinde/Taptazesinin daha/Şakırdayan silahının tutulan dile/Zamansız ve elvedasız/gidişiniz/Ve ben oğul/Yaşayım bir aykırısı olsam da/Sizinle doluyum an be an/Ve o gün geldiğinde/Kavgada halaylar sizsiz olacak/Ve bu rehberliğinizle akacağı/Kızıl şölenli alanlara"

Ve ben Malatya'nın ücra bir köyünde yoksul bir köylü o güzel devrim neferini yüreğimin, inancımın en büyük ufkuyla selamlıyorum. Ve onun ufkuna gönül vermiş gönüldaşlarımı hasretle kucaklıyorum.

Ali Emmi

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Hasan Yaşar: Dersim Mazgirt İbimahmut köyü doğumludur. Lise yıllarında "Halkın Yolu" ile birlikte hareket etti. 1978'te İzmit'e yerleşti. Burada Proletarya Partisi'nin görüşlerini benimsedi. İzmit-Gebze arasındaki otobanın yapım şantiyesinde puntör olarak çalışmaya başladı. İşçi temsilcisi olarak çalıştığı burada örgütlenme faaliyeti yürüttü. 24 Ekim 1979'da "tren kazasında öldüğü" haberi geldi. İş durduran işçiler saatlerce E-5 yolunu trafiğe kapattılar. Hasan Yaşar, maaşını almaya gittiği muhasebe odasında başına vurulan darbelerle katledilip tren yoluna atılmıştı. Cenazesi alınırken de yol trafiğe kapatılıp yürüyüş yapılarak memleketi Dersim'e uğurlandı.

Yaşar Yiğit: 1963 Erzincan Refahiye Leventler köyü doğumludur. 1977 yılında Proletarya Partisi'nin görüşlerini benimsedi. Sivas Yıldızeli Öğretmen Lisesi'ni bitirdikten sonra ekonomik nedenlerle öğrenimine devam edemedi. Gecekondu direnişlerinde İstanbul Gülsuyu halkının yüreğinde alçakgönüllülüğüyle yer etmişti. 30 Ekim 1980'de yoldaşlarıyla birlikte bomba eğitimi yaptıkları sırada kaza sonucu bombanın elinde patlaması nedeniyle şehit düştü.

Halil İbrahim Kater: Diyarbakır doğumludur. İzmir Buca Lisesi'nde liseli gençlik içerisinde faaliyet yürüttü. İzmir'de Armenak Bakirciyan'ın (Orhan Bakır'ın) kaçırılmasında görev aldı. T. Kürdistanı'nda faaliyet yürüttü. Siverek'teki gerilla biriminin içerisinde yer alıyordu. Bir ev toplantısında Ekim 1980'de dikkatsizlik sonucu bir kaza kurşunuyla hayatını kaybetti.

Necdet Oynargül: 1959 doğumludur. Balkanlardan yaşadığımız coğrafyaya göç etmiş bir ailenin çocuğudur. Asker kod adı ile İstanbul Askeri Komitesi'nde görevlendirilir. Kasım 1980'de MİT'den Ahmet Öztürk'ün cezalandırılmasının ardından düzenlenen bir operasyon sonucu tutsak düşer. Yapılan işkencelerde "ser verip sır vermem" ilkesine uygun tavır takıyan Oynargül, Çağlayan semtinde bir gecekonduya götürülerek kurşunlanarak katledilir. "Çatışmada öldü" denilerek yargısız infaz meşurlaştırılmaya çalışılır.

Tekin Çakmak: Dersim Hozat Tavuklar köyünde 1959'da doğdu. 30 Ekim 1983 tarihinde Hozat Incıga köyü kırsalında çatışmada şehit düştü.

Doğan Erdem: Erzincan Tercan doğumludur. Bektaş kod adlı Doğan Erdem TİKKO'nun komutanlarından. Kasım 1984'te Dersim'de çığ altında kalarak yaşamını yitirdi.

Mehmet Yeşil: 1960 Dersim Ovacık Balıkan köyü doğumludur. Cunta sonrasında aranır duruma düşer. 1986'da girdiği işkencelerden başı dik çıktı. Aynı başı dik tutumu hapishane sonrasında da devam ettirdi. 1993 yılında PKK gerillaları tarafından üç yakınıyla birlikte kaçırıldı. Diğer üç yakını daha sonra kaçmayı başarırken, Mehmet Yeşil 24 Ekim 1993'te devrimci ahlak ve ilkeler hiçe sayılarak işkencede katledildi.

Ercan Eser: 20 Şubat 1973 Dersim Mazgirt doğumludur. Proletarya Partisi'nin sempatizanı olan Eser, 22 Ekim 1998'te İstanbul Kağıthane'de meydana gelen trafik kazası sonucu hayatını kaybetti.

Hüseyin Toraman: 27 Ekim 1991'de gözaltında kaybedildi.

Düzgün Tekin: 21 Ekim 1995'te gözaltında kaybedildi.

Hıdır Aslan: Devrimci-Yol kadrolarından **Hıdır Aslan** 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın mahkeme kararlarıyla **25 Ekim 1984'te** İzmir'de idam edildi.

Serdar Soyergin: THKP/C-HDÖ savaşçısı Serdar Soyergin 25 Ekim 1980'de Adana'da idam edildi.

Aşılamaz denen engelleri aşmanın adıdır



**Acının bağrından
mavi bir çelik gibi
fışkıran öfke
dünyayı değiştirecektir
mutlaka
yani hayat
kendini yeniden yaratacaktır
ona sahip çıkan ellerde ve
bu yüzden öfke
sevda gibidir kimilerinde...
A. Yücel**

Yaşamını kavgaya adayan, bu uğurda toprağa düşen her devrimcinin, her komünistin yaşamı belli benzerlikler içerir. Beş satırla da anlatılabilir koca bir yaşam, peki ne kadar aktarabilir yaşanılanı? **Kısaca anlatılabilen her devrimci yaşam, ayrıntısına inildiğinde nice sevinç, nice keder, nice coşku, nice zorluk kısacası dile getirilmesi zor olan binlerce yaşanmışlıkla doludur.** Bunca yaşanmışlık karşısında dilin ve sözcüklerin yetersiz kalmasından değil midir, toprağa düşenlerin ardından onları anlatmanın zorluğu? Tarihimize iz bırakarak toprağı kucaklayan her yüreğin, binlerce kez hangi duygularla çarptığını düşündüğümüzde, anlatılabilenin yaşanmanın, paylaşılmanın sadece bir kısmı olduğu açığa çıkacaktır. İşte bu yüzden, nasıl bundan yüzlerce yıl önce toprağa düşen **Bedreddin'in, Pir Sultan'ın, Köroğlu'nun** hakkında yazılanlar halen daha bitmiyorsa, devrimci ve komünistlerin devrim uğrunda yaşadıkları ve bu uğurda ölümsüzleştikleri yaşamları hakkında anlatılanlar da hiç bitmeyecektir. İşte ölümsüzlük budur. **Ölümsüzlük, bedensel varlığımız sona erdikten sonra düşüncelerinizin geride kalanlarda yaşamasıdır.** Ölümü yenmek böyledir, bu yüzden değil midir ölümler gülümsemek? **"Görevimizi yaptık"** diyebilmenin rahatlığındandır bu, yoksa dünyayı değiştirmek için atanların yüreğidir en fazla yaşamı sevenler. Doğayı, yaşamı, kavgayı, hele hele deli gibi insanları severken ölümü usulca karşılamaktır devrimcilerin yaptığı, ölümü kutsallaştırmak değildir asla...Tarihimizin bize yüklediğini layıkıyla taşımak ve bayrağı sonrakilere devretmek sırası geldiğinde... İşte devrimciliğin özü budur.

Huriye Çıtak, ülkemiz devrim tarihine bir yapıtaşı daha koyarak ölümsüzleşen komünistlerden biridir. O, kadın olmanın önüne çıkardığı iki katlı engelleri aşarak, yaşamını devrim mü-

cadelesine adanmış ve bu uğurda ölümsüzleşmiştir. 23 kısa yıla neleri sığdırmıştır kimbilir? Bilinen o ki genç yaşındaki yüreğinin devrim için attığıdır durana dek... **Huriye Çıtak; 1968 Çorum Alaca Keşlik köyü doğumludur.** Maddi sıkıntılardan dolayı yatılı okullarda geçen ilköğretimi onda yoksulluğun sıkıntılarını en derininden yaşatırken, İbrahim Kaypakkaya'nın yaşamı ve mücadelesi devrimci düşüncelere sempatiyle bakmasını sağlamıştır. **19 Mayıs Üniversitesi Matematik Bölümünü** kazanmasıyla gençlik içerisinde faaliyet yürütmeye de başlamıştır. Stajyer öğretmenlik yaptığı sırada aklında olan dağların yolunu tutmaktır. Sevdalısıyla birlikte atılacaktır, en büyük sevdanın koynuna. Ancak gerillaya katıldığında heyecanla beklediği sevdalısının yerine gelen, şehit düştüğü haberi olacaktır. Yazının girişinde söylediğimiz gibi, her devrimci yaşam nice sevinçle birlikte nice kederi de barındırmaktadır ayrıntısına inildiğinde... Kendini daha da sıkıca kavgaya adan Huriye Çıtak, en büyük sevda olan kavganın içinde, ölene dek içinde taşıdığı sevdasıyla. Geriladayken, kod adı **Özlem**'dir. Dağların **Özlem'i, 28 Ekim 1991'de Hozat'ın Kurukaymak (Koçeri) köyünde,** köyde bulunan askerin açtığı ateş sonucu şehit düşecektir. "Durun, ateş etmeyin, biziz" derken, köyde bulunanları gerilla zannetmiştir dikkatsizlik sonucu. Geriye çekilen yoldaşlarının ardından, askerler bir kuyu kazarak gömmek istemişlerse de, köylüler onu sahiplenmiş ve elleriyle yıkayarak uğurlamışlardır onu...

Yüreği devrim için atan, ne yaptığıyla birlikte nasıl yaptığını da sorgulayan önder kadrolardan biridir **Tuncay Çarıkçıoğlu. 1962'de Kastamonu'da doğan Tuncay Çarıkçıoğlu, 1982'de İstanbul'da Mühendislik Fakültesi'nde** okurken Proletarya Partisi'nin faaliyetine aktif olarak katılır. 1985'te Partiye yönelik bir operasyonda gözaltına alın-

dığında **düşmana kök söktüren O'dur.** İki yıllık tutsaklıktan sonra, yüreğinin pas tutmaması yine örgütlü faaliyete itecektir onu. Bu kez **Ismail Oral**'la birlikte **TMLGB**'yi fiilen kuran önderler arasında alacaktır yerini. 1989'da gerillaya katılmadan önce, **Kayseri, Sivas ve Çukurova'da** adımlayacaktır yolları, örgütlülük yaratma hedefiyle. Gerillada gözlerinin rahatsız olması onu zorladıysa da geri bırakamamıştır mücadeleden. Dağların **Çetin'i** olarak en zor şartları göğüsleyendir O. **Karadeniz Bölgesi Askeri Komisyon** üyeliğine getirildiğinde, faaliyet yürütürken, **2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesi Arısu köyü Eskici** mezrasında saatler süren bir çatışma sonucu kucaklayacaktır Karadeniz'in bağrını. Bu usulca kucaklayışta, geride kalanlara duyulan güvenin rahatlığı vardır yüzünde...

Hızaralan Şehitleri, olanca gençlikleriyle gülümsüyorlar Karadeniz'den...

Devrimcilik, gidenin yerini daha güçlü doldurabilmektir, daha yukarı taşıyabilmektir bayrağı... Ağır bedeller ödenerek yaratılan değerlere, eklenmesidir yeni bedellerin. Geçmişte yaratılan değerler ne kadar güçlü olursa olsun, içinde bulunulan günde yaşatılmazsa tüketilmeye doğru gidilmesi kaçınılmazdır. Değerlerin söylemde sıkça kullanılıp, pratikte karşılık bulamaması altının boşaltılmasına sebep olur. İşte Partizancı olmak, geçmişte can pahasına yaratılan bu direnişçi çizginin, kavgacı ruhun an be an yeniden yaratılması, her geçen gün tekrar tekrar üretilmesidir. İki yiğit Partizandı onlar, dağ doruklarında silah kuşanmış, azıklarıyla umutlarını, ideallerini kuşanmışlardı. Geçmişten ne aldıklarını biliyorlardı, bugüne ne katacaklarını da, geleceğe ne bırakacaklarını da... Değilmi ki ömür kavgaya adanmış coşkulu bir türküydü, öylesine nefessiz kalıncaya dek haykırılacaktı ormanın derinliklerinde.

Tarih: **1 Kasım 1999.** Yer: **Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızaralan Mevkii.** Bir yanda **TIKKO** gerillaları, diğer yanda TC ordusu. İki sınıfın cenge tuttuğu bir arena şimdi Tokat dağları. **Barış Aslan, 1978 Yozgat Sorgun Karabalı Köyü doğumludur.** 1991'e kadar yaşadığı köyünden sonra Almanya'ya yerleşmiştir. Hamburg'da bir yandan okuyup, bir yandan faaliyet yürütmektedir. Çok geçmez, her türlü göreve hazır olduğunu söyleyecek ve sınıf mücadelesinin denizinde daha derinlere açılmak isteyecektir. 1998 yazında ülkeye gelir ve dağları mesken eyler kendine. **"Vur eskiye yıkılsın, omuz ver yeniye yeşersin"** derken, bunu kendi pratiğinde uygulayandır O.

Cem Ergüldü, Dersimli Kürt bir anne ile Yunanistan göçmeni bir babanın çocuğu olarak 1980 yılında İzmir'de doğmuştur. 1996'da **TMLGB** ile tanıştığında 16 yaşındadır. Bergama köylülerine destek için Eurogold şirketinin İzmir bürosuna bomba konulmasında görev alır. Lise sorumluluğunu yürütür. 1996 Ölüm Orucu'ndan etkilenerek, kavgaya daha sıkı sarılır. Çünkü her devrimci kaybın, daha hızla yerinin doldurulmasının gerektiğini bilmektedir. 1998 yazında özlemini duyduğu dağlara kavuşur. 18 yaşın olanca güzelliği, kavganın en sıcak yerinin güzelliğiyle birleşmiş ve O'nu coşkuyla doldurmuştur.

1 Kasım 1999'da TC askerlerinin attığı pusuda birlikte ölümsüzleşmiştir **Barış ve Cem.** Farklı yerlerden akıp aynı yerde denize dökülen bir ırmak olmuşlardır birlikte. Cem Ergüldü kendisine şehit düşen komünist önder Mehmet Demirdağ'ın bir tişörtü verildiğinde: **"Sadece bunu mu, herşeyi, onların herşeyini üzerimde taşıyacağım"** diyordu, siz merak etmeyin yoldaşlar, size ait ne varsa geride kalanlarda yaşıyor! Hepimiz, birken "biz"leştik çünkü...

Devlet, eğitimi “hayırseverlere” pasladı!



Son birkaç yıldır “Haydi Kızlar Okula”, “Yaşasın Okulumuz”, “Kardelen”, “Baba Beni Okula Gönder”, “Eğitime % 100 Destek” gibi kimi devlet tarafından kimi de çeşitli kurumlarca organize edilen eğitim kampanyaları yenileri de eklenerek sürdürülüyor.

Gerçekleştirilen kampanyalar, gösterilen amacının aksine sadece kalitesiz ve her türlü ayrımcılığı içinde barındıran eğitim sisteminin yaygınlaşmasına hizmet etmektedir.

Bu kampanyaları kimlerin organize ettiğine ve kimlerin desteklediğine bakarak; gizli kalan niyetleri anlamak daha kolay olacaktır.

“Haydi Kızlar Okula” kampanyasını emperyalizmin bir parçası olan UNICEF ile Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), “Eğitime % 100 Destek” kampanyasını MEB, Temel Eğitime Destek Projesi (TEDP), Mesleki Eğitimi Güçlendirme Projesi (MEGP) ve Meslek ve Teknik Eğitimin Modernizasyonu Projesi’ni Avrupa Birliği, Şartlı Nakit Transferini Dünya Bankası, Bin Yıl Kalkınma Hedefleri’ni Birleşmiş Milletler, “Kardelen”i Turkcell, “Yaşasın Okulumuz”u Show TV, “Baba Beni Okula Gönder”i Milliyet gazetesi organize etmiş durumda. Bunları destekleyenlerin de başında Sabancı, Koç, Eczacıbaşı, Rıfat Hisarcıklıoğlu, Sinan Aygün gibi komprador kapitalistler geliyor...

Bir Asimilasyon Aracı Olarak Eğitim

Yukarıda bahsettiğimiz kampanyaların çoğunun hedef bölgesi Türkiye Kürdistanı’dır. TC’nin asimilasyon, Türkleştirme çabaları Kürtler üzerinde esasta başarılı olmadı. Bunun için futbol, uyuşturucu, fuhuş, koruculuk gibi öğelerin yanında eğitimle de bölge halkını kendi kültüründen, isyankâr, özgürlükçü, direngen, savaşçı özelliklerinden arındırmak, kendileri için zararsız, burjuva ideolojisini, burjuva kültürünü benimsemiş insanlar yaratmak için uğraşılıyor. “Ağaç yaşken eğilir”, “en iyi yatırım gençlere yapılan yatırımdır” mantığıyla ana dilde eğitim, yayın yapma, okuma hakkı ve olanakları ellerinden alınmış Kürtler, zorunlu 8 yıllık eğitim, hızlandırılmış eğitim kampanyalarıyla tamamen kendi köklerinden, tarihinden, kültüründen koparılarak egemen ideolojiyle donatılmak, Türkleştirilmek, asimile edilmek isteniyor.

Bölge halkının yoksulluğunun, sefaletinin sebebi olan koşulları devam ettirmek, gerici sınıfları ve bu sınıfların ekonomik ve siyasal sistem üzerindeki hâkimiyetini destekleyen, koruyan devlet, bu gerçekliğine karşın, halkın yoksulluğunu vesile ederek Şartlı Nakit Transferi denilen uygulamayla aileleri, çocuklarını okula göndermeye teşvik ediyor. Bu uygulamada ailelere paranın ödenmesinin tek şartı çocuğun okula devam etmesidir. Ayrıca bu uygulamanın esasta T. Kürdistanı’nda uygulanacak olması da devletin bu asimilasyon amacının bir ispatı. Devlet bakanı Beşir Atalay: “Şartlı

Nakit Transferi çerçevesinde yapılan desteğin % 50’si Güneydoğu illerine gidiyor” diyerek bu amaçlarını bir şekilde ifade etmiş oluyor.

Bunların yanında ücretsiz ders kitapları dağıtımı, özellikle ordu eliyle okul araç gereçlerinin dağıtılması, yatılı ilköğretim okullarının yaygınlaştırılarak sadece ders saatlerinde değil 24 saat çocukları denetleme ve şekillendirme, Ağrı, Batman, Bitlis, Diyarbakır, Hakkâri, Muş, Siirt, Urfa, Şırnak ve Van’da valiler, milli eğitim müdürleri ve öğretmenlerin kapı kapı dolaşıp çocuklarını okula göndermeleri için aileleri ikna etmeye çalışmaları ve benzeri faaliyetler de egemenlerin Türkiye Kürdistanı’ndaki okullaşmayı ne kadar çok önemsediklerini gösteriyor. Yine çok göç alan il olduğu için İstanbul’da da benzeri faaliyetler yürütülüyor. İstanbul Milli Eğitim Müdürü Ömer Balıbey; “Birebir ev ziyaretleri yaparak ikna yolunu seçiyoruz. Maddi yardım yapıyoruz. Direnene 780 milyon para cezası veriliyor” açıklaması da bunun bir kanıtı niteliğinde.

Aslolarak verilmesi gereken en temel hak olan “anadilde eğitim” noktasında en ufak bir adım atmayan devlet, asimilasyonun derinleştirilmesi içinse elinden geleni ardına koymuyor.

Aslında uygulamalar faşist, şovenist, sömürücü sistemlerin karakteristik özelliğidir. Fransa’nın sömürgeleştirdiği Afrika ülkelerinde Fransızca, İngiltere’nin sömürgeleştirdiği Asya ülkelerinde İngilizce bugün hala çok yaygın. İspanyolların işgal ettiği Latin Amerika ülkelerinin neredeyse tamamında bugün İspanyolca konuşuluyor. Bir numaralı emperyalist güç olan ABD de yaygınlaşan İngilizce ile kültürünü tüm dünyaya taşıyor. Dilin halkın birikimini geleceğe taşımadaki rolünü, burjuva devletler, özellikle faşizm ile yönetilen ülkelerde halkın tarihini unutturmak üzere, geçmişi olmayan ya da çarpıtılmış bir halk bilinci yaratmak için kullanmıştır.

Cahil Yetiştirme Aracı Olarak Eğitim

BM’nin 2000 yılında yaptığı “Milyonlarca Ziryesi” toplantısında Türkiye’nin önü-



ne ‘Bin Yıl Kalkınma Hedefleri’ adı altında görevler konmuştu. Bunlardan bazıları şöyle idi: Herkesin temel eğitim almasını sağlamak, 5 yıl olan zorunlu eğitimin 8 yıla çıkarılması, okullaşmanın % 100’e ulaşması, ikili eğitimden tam gün eğitime geçilmesi, okul binalarının ve sınıf sayılarının artırılması, yatılı ilköğretim okullarının yatak kapasitelerinin artırılması vs.

Emperyalistlerin ve onların desteği ve yönlendiriciliğiyle Türk egemenlerinin eğitimi yaygınlaştırma, % 100 okullaşma istemlerinin nedeni tezat gibi görünse de amaç “diplomahı cahiller” ordusu yarat-

maktır.

Egemenler kendi statükolarını, konumlarını korumak için, sömürü çarklarının ke-sintisiz ve istedikleri gibi işlemesi için gençleri eğitim sisteminin tezgâhlarından geçiriyorlar. Onların eğitim sistemi, insanları ezberci, düşünmeyen, üretmeyen, sorgulamayan, eleştirmeyen insanlar daha doğrusu bir tür makineler üretmek içindir. Böylece bu sistem özgürlüğü değil esareti getiriyor öğrencilere. Çünkü ezberleyen, sorgulamayan, düşünmeyen özgür olamaz,özne olamaz. Amaç gençlerin sisteme entegre rasyonudur.

Devletin “düşünme korkularından” dolayı yasalarında cinayet işleyen, hırsızlık yapanlar 3-5 yıl; yolsuzluk, hortumculuk yapanlar, mafya liderleri 3-5 ay (ya da hiç) hapis yatıp çıkarken düşünenler, kitap-dergi yazarlar ve yayımlayanlar, düşüncelerini açıklayanlar ise uzun yıllar hapis yatıyor, işkence görüyor, taciz ediliyorlar.

Hayırseverlik Maskesi Olarak Eğitim

Bir yerde yardım, bağış, hayırseverlik gibi kavramların olması orada adaletsizliğin, eşitsizliğin var olduğunun da bir ispatı ve itirafıdır. Sömürünün olduğu yerde adalatten ve eşitlikten söz edilemez. Egemenler de ezilenlerin kendilerine yönelik tepkilerini engellemek, aynı zamanda kendilerini halk düşmanı değil “halk dostu”, “iyi kalpli”, “yüce gönüllü” gibi göstererek halkı maniple edebilmek, kendilerine yönelebilecek tepkileri etkisizleştirebilmek için çeşitli konularda olduğu gibi eğitimde de bahsettiğimiz kampanyaları başlatıyor ya da destekliyorlar. Bu kampanyaların amacı eğitimdeki adaletsizliği ortadan kaldırmak değil tam aksine varolan adaletsizliği korumak ve adaletsizliğe yönelebilecek tepkileri engellemektir. Şunu çok iyi biliyoruz ki sömürücüler eğer çıkarları yoksa hiç kimseye günahlarını bile vermezler. “Yardım”, halkın gözünde dost görünme, kendilerini sevimli gösterme

böylece sömürücü yüzlerini kamufle etme çabalarının sonucudur. Hatırlayacağımız gibi Sakıp Sabancı öldüğünde burjuva medya sürekli olarak onun “yoksul babası” olduğunu anlatıp durmuştu. Oysa o, “yoksul babası” olduğu için değil halkı ezdiği, sömürdüğü için, fabrikalarında çalıştırdığı emekçilerin emeklerinin karşılığını ödemediği, grevleri MGK kararlarıyla erteleterek, polis-asker zoruyla bastırıldığı, yasalarla emekçilerin haklarını sürekli gasbettiği için zengin oldu. Sonra da bu yoksullaştırdığı insanların az bir kısmının çocuklarını okutmak için eğitime yatırım yapması, onun hayırseverliğini değil

ikiyüzlülüğünü ve hayırsever maskesi takmış bir zalim olduğunu gösteriyor.

Devlet, başlattığı “eğitime destek” kampanyalarıyla anayasasıyla kendisine görev olarak belirlediği ama hiçbir zaman uygulamadığı “parasız, eşit ve zorunlu eğitim” görevini “hayırseverlere” yüklemekte, esasta eğitimde kendi rolünü yok saymaya çalışmaktadır. Oysa ki temel sorumluluk devlete aittir. Özelleştirmelerle eğitimi piyasa ekonomisinin insafına bırakan devlet, çığ gibi büyüyen eğitim sorunlarında vatandaşlarına “duyarlılık” çağrısı yapmakta, bu duyarlılık en fazla % 100 vergi indiri-

rimi yapılan şirketleri ve büyük sermaye sahiplerini etkilemektedir! Kamuoyunda “imajını” iyi göstermenin derdinde olan bu şirketlerin halkın sorunlarıyla ilgilenmek gibi bir derdi yoktur/olamaz da. Onların tek derdi “alınan her ürünle eğitime katkıda bulunuyorsunuz” diyerek, aslında daha çok ürün satmak ve dolayısıyla kâr etmektir. Kuşkusuz bu tür kampanyalara halktan insanlar da olanca iyi niyetiyle destek

vermektedir. Ancak verilen bu desteğin devletin ikiyüzlülük maskesini taşımaya yardımcı olduğu bilinmelidir. Milyonlarca dolarlık askeri harcama yapan devletin sıra eğitime geldiğinde “paramız yok” diyerek velilerden haraç istemesinin hesabı sorulmalıdır.

Eğitimin Önündeki Engel Sömürü Sistemidir

Eğitim-Sen Urfa Şubesi’nin yaptığı açıklamaya göre Urfa’da okul çağında olup da okuyamayan 20 bin tarım işçisi çocuk var. MEB ile ILO’nun yaptığı araştırmaya göre ise Adana’nın Karataş ilçesinde 6 bin tarım işçisi çocuk var. Eğitim Reformu Girişimi’nin verilerine göre Türkiye’de 874 bini kız olmak üzere 1.4 milyon çocuk okula gidemiyor. Yine devlet verilerine göre Türkiye’de 7.5 milyon kişi okuma-yazma dahi bilmiyor. Eğitim-Sen’in yaptığı araştırmaya göre çocuğu devlet okulunda ilköğretim 5. sınıfı okuyan bir ailenin bir yıl içinde 2.83 milyar lira masraf yapması gerekiyor.

Bu birkaç veri bile halk çocuklarının okuyamamasının sorumlusunun devlet olduğunu gösteriyor. İşsizliğin ve sömürünün çok yoğun olduğu ülkemizde bırakalım çocuğunu okula göndermeyi, bir lokma ekmeği zor bulan/ bulamayan aileler, yoksul olduğu için okula değil tarlada çalışmaya gitmek zorunda olan çocuklar var. Devlet gerekli okul ve sınıfları yapmayarak, araç-gereçleri sağlamayarak, bir sınıfa 60-70 öğrenciyi tıkararak, binlerce öğretmen işsizken öğretmen atamaları yapmayarak halk gençliğinin eğitim hakkını elinden alıyor.

Eğitim kampanyaları “Nasıl bir eğitim?” sorusu ile iç içe ele alındığında gerçek olan şu zeminde hareket etmek gerektiği açığa çıkar: Burjuva-feodal tüm gericiğin korunmasını ve egemenliğinin sürmesini teşvik eden tüm unsurlara ve politikalara karşı mücadele birincil koşuldur. Feodal düzenin tüm kalıntılarını yok etme hedefini içermeyen hiçbir kampanya, çalışma, mücadele cehaletin karşısında yer alamaz. Aksi-ne, sadece buna hizmet eder.

Kız çocuklarının okuması amacını ancak bu anlayış çerçevesinde alabilenler gerçek devrimcilerdir, gerçek halk hizmetkârlarıdır. Feodal-burjuva düzenin en gerici odakları tarafından yönlendirilen, sonuçta buna mahkûm olan her türden çalışma bu nedenle gericiliğe hizmet eder.

Eğitimde üvey evlatlar:

Kız çocukları

Son günlerde "AB'ye girme telaşı" ile birlikte okula gönderilmeyen kız çocuklarının etrafında, velileri ikna etme turları yapan devlet yetkililerinin görüntüleri yansıyor boyalı basına. Devlet, yıllarca ne eğitim, ne sağlık ne de herhangi bir hizmet götürmediği köylülerin kapısını çalarak, ama şartlarında hiçbir değişiklik yapmadan, "kuru sözle" ikna olmasını bekliyor köylülerin. Kız çocuklarının ya küçük kardeşlerinin bakıcısı, ya tarlada işçi olarak görüldüğü erken yaşta evlenmekle karşı karşıya buldukları, feodalizmin en koyu haliyle devam ettiği Anadolu köylerinde böylesi bir tavır kuşkusuz onların hayatında birşeyi değiştirmeyecek. Yıllarca bu konuda köylülere yönelik herhangi bir aydınlatma girişimi olmayan, tam tersi köylük bölgelerdeki feodalizmden oldukça hoşnut görünen devlet, şimdi bu durumu "AB'ye girmeye engel" gördüğünden pansuman tedavi yapmaya çalışıyor. Ancak bunun için ne yeterli okul ve öğretmen, ne de ayrılmış yeterli bir bütçe var. Devlet, sorumluluklarını es geçip, kız çocuklarının okutulmasını da "hayırseverlere" paslamış durumda! Oysaki ailelerin çocuklarını okula göndermemesini sağlayan yoksulluğu ya-

ratan da devlet, köylere en ufak bir aydınlatma hizmeti götürmeyen de devlet! Yıllarca unuttuğu köylülüğü, bugün tarımı tasfiye politikalarıyla açlığa mahkûm eden devlet, kız çocuklarını okula getirebilmek için herşeyde olduğu gibi "zor"a başvurabileceğini söylüyor, jandarma ve polisi devreye sokuyor. Ancak birkaç olay dışında buna cesaret edebilmiş değil. Nitekim yıllardır dinsel dogmalarla, feodal yarğularla çoktan ev içine hapsedip görünmez kıldığı kız çocuklarının o evlerden çıkması hiç de kolay değil.

Ticarethane değil okul; ezberci değil bilimsel; şovenist değil anadilde; adaletsiz değil eşit; uyuşturan değil köleleştirilen değil özgürleştirilen bir eğitim sistemi halkın hakkıdır.

Sonuç olarak bizler; hem sonuna kadar eğitim hakkımızı savunmalı, devletin uygulamalarını bu yönlü teşhir etmeli, hem de özgür, bilimsel, eşit bir eğitim sisteminin ancak **Demokratik Halk İktidarı** ile mümkün olacağını bilerek bunun için mücadele etmeliyiz.



Emperyalistlerin Çıkarı İçin Eğitim

Eğitim kampanyaları incelendiğinde en dikkat çekici noktalardan biri de bu kampanyaların çoğunun emperyalist kurumlarca planlanıyor, yönlendiriliyor olmalarıdır. Bu kuruluşlar başta maddi olmak üzere çeşitli şekillerde bu projeleri destekliyorlar. Mesela TEDP, MEGP, MTEMP projelerinin uygulanması için 176.7 milyon Avro ayrılmış durumda ve bunun neredeyse tamamını (165 milyon Avro) AB TC'ye hibe ediyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi emperyalistler ve onların yerli uşakları komprador kapitalistler, eğitimi kendi çıkarları için kullanıyorlar. Genç beyinleri küçük yaştan itibaren yetiştirerek kendi sömürü çarklarının hizmetine sunulmak üzere hazırlıyorlar. İşsizliğin ve genç nüfusun yoğun olduğu Türkiye, emperyalistler

için ucuz ve bol insan gücü anlamına geliyor. Makineleşmenin ve teknolojinin hızla geliştiği günümüzde hem bu araçları kullanacak eğitimli emek gücüne hem de yeni teknolojiler, makineler geliştirecek beyin gücüne ihtiyaç duyuyorlar. Türkiye'nin AB ile "uyum" çalışmalarında eğitim konusunun ilk sıralarda yer almasının asıl nedeni de bu; emperyalistlerin ihtiyacı olan yetmiş emek ve beyin gücünü hazırlayıp onlara sunmaktır.

R. Tayyip Erdoğan'ın Eylül ayında yaptığı Ulusa Sesleniş konuşmasında "hem özel öğretim sektörünü teşvik etmek için hem de başarılı ama yoksul gençleri devlet imkânlarıyla özel okullarda okutmak için bir proje başlattık" sözleri de egemenlerin eğitimi sermayenin çıkarları doğrultusunda ele aldıklarının bir ifadesi niteliğindedir.

Bunlarla beraber **Koç, Sabancı, Ecza-cıbaşı** gibi komprador kapitalistlerin başarılı fakat yoksul gençleri kendi kurdukları okullarda okutmaları, ÖSS'nde yüksek puanlar alan gençlere burslar, yurtlar vs. vererek kendi açtıkları üniversitelerde okumalarını sağlama yarışları da tamamen kendi çıkarlarına hizmet içindir; başarılı öğrencileri yetiştirip onların beyin gücünü kullanmak. Bu çok bildik bir yöntemdir ve dünyanın her tarafında sömürücü egemenlerce kullanılır. Yoksa gençlerin eğitimi ya da yoksullara yardım etmeyi sevdiplerinden değil. Zaten eğitimin paralı, ayrımcı olmasının da yoksulluğun da nedeni onların sahibi oldukları bu sömürü sistemi değil mi?

Kız çocuklarının okula gönderilmesi için dişe dokunur bir çabası olmayan devlet, AB'ye girişte bu durumu "engel" olarak gördüğünden kolları sıvadı ve bu sorumluluğu da "hayırseverlere" pasladı!

Onlar, kurtulmaya çalıştıkları, ancak hava koşulları uygun olmadığı için bir türlü kurtulamadıkları hastalığı atlattıkları için şendiler...

Hava nihayet elvermiş ve hastalığı yenmişlerdi! Hastalık onların her şeyi kırmızı görmelerine neden olmuştu, bunun için bir daha kırmızı görmek istemiyorlardı...

"Mikrop" beyinden atılmıştı, görüntüye yansıyan kısmına gelmişti. Önce bakımsız bedenleri et doldu, enseleri kalınlaştı, önce hafiften, sonra ise iyiden iyiye göbük saldırdılar... Ha bir de eski "hastalıklı" günlerini hatırlatan, dolgun bıyıklarını kestiler, yeni "sağlıklı" imajlarına yakışmıyordu çünkü...

Onların, artık iyileştiklerini ispat etmek gibi bir yükümlülükleri de doğmuştu bu arada. Ancak sağlam raporunu kendileri yazmak zorundaydılar. Hem sadece yazmak değil, raporda yazılanları pratikte de kanıtlamak gibi bir görev duruyordu omuzlarında...

Onlar ki, bir zamanlar bu "dertle" yaşamaktan sözde "onurlu"ydular...

Peki kimdi onlar?

Onlar, sınıf mücadelesinin hızla tasfiye edilmeye çalışıldığı 90'lı yıllarda safları aynı hızla terk ederek, burjuvazinin saflarına ilk katılanlardı. Onlar eski "solcular", eski "devrimciler", eski "proleter aydınlar"dı...

Burjuvazinin ve onların ideologlarının, devrime, komünizme, sosyalizme ve

insana ve insanlığa dair tüm değerlere dönük ideolojik saldırılarına koro halinde katıldılar. Kraldan daha kralcı kesildiler ve bir zamanlar savunduklarını iddia ettikleri değerlere, onlardan daha fazla saldırdılar...

Kimileri düzen partilerinin saflarında danışman vb. "görevler" üstlenirken, kimileri serbest piyasa ekonomisinin nimetlerinden yararlanarak, kısa yoldan köşe dönmeye koyuldu. En çok da reklamcılık sektörü sardı bunları. Yazdıkları reklam metinleri sermayenin ürünlerinin satışını artırdı.

Bir de burjuva medyanın patronları ile aralarında ani bir "yakınlık" doğanlar vardı. Doğrusu sermayeden en fazla rağbeti gören de bunlar oldu... Bunlar, kendilerine ihanetleri karşılığı sunulan boğaz manzaralı yalı dairelerinde köşe yazıları yazmaya başladılar... Böylece hepsi bu sömürü ve talan düzeninin satılık birer kaleşörü haline dönüştüler... Yazıları "çok tuttu", çünkü sermayenin gözünü korkutan değerleri en çok onlar yerden yere vurdular. Hızlarını alamayıp, burjuvaziye biat ettiklerini ispatlama gayretiyle, söylemlerine küfürler eklediler... Eskiden savundukları değerler bunlar için "demode", savunmaya devam edenler ise "dinazor" oldu en iyi haliyle...

SAAT DÖRT, DÖNDÜM!

Mehmet Barlas'lar, **Gülay Gökürk**'ler, **Ertuğrul Özkök**'ler vd. döneler, hepsi bu sürecin ürünü olarak ortaya çıktılar.

Bu dönemlik durumunu en iyi ifade eden ise, büyük bir iddia sahibi olmasa da, devrimci kitleler üzerinden yükselen **Zülfü Livaneli** olmuştu. O dönem kapağı yeni attığı bir burjuva gazetesinde yazdığı yazıyı şöyle bitiriyordu: "Saat dört, döndüm!"

Bugün bunlara her gün yenileri ekleniyor. Hepsi birer medya maymunu olmuş vaziyette, televizyonlardaki çeşitli "aydınlatıcı" programlarda dolaşıp duruyorlar.

Bunların sonuncusu, yani son medya maymunu ise, bugünlerde çeşitli kanallarda yine "aydınlatıcı" programlar yapan ve bazı kesimlerce solcu bir aydın olarak gösterilmeye çalışılıp, yere göğe sığdırılmayan (en azından kısa süre öncesine kadar, şimdi bilemiyoruz) **Sunay Akın**. Önce kanalın birinde, mankenler ve bunların bacaklarının boyu konusunda bir "otorite" olan **Hıncal Uluç** ile birlikte yaptığı bir programda boy gösterdi.

Bugünlerde ise, Ramazan'ın başlaması ile birlikte, başka bir programla karşımıza çıktı: "Mahyalı Işıklar". Bu programda, her iki lafın arasında ramazanın "faziletlerine", ne kadar "aydınla-



tıcı" olduğuna ısrarla vurgu yapan **Sunay Akın**, belli ki egemenlerin ülkemizdeki günümüz temsilcileri olan dinci kesimin gözüne girmeye çalışıyor. Bu arada yüzüne bir "nur" gelmiş ki, sormayın. Ha bire "bizim zamanımızdaki ramazanlar" diyerek, "aslında ben öteden beri böyleyim" demeye getiriyor. Huşu içinde, "hidayete ermiş" vaziyette programını sunarken, uçup gidecek sanırsınız.

Öyle ya, halkın ihtiyacı olan da bu zaten! Yoksulluk, açlık, işsizlik, zam zulüm mü dediniz? Halk zaten yoksulluktan 365 gün "oruç" mu tutuyor? Hadi canım siz de, artık bırakın böyle "demode" söylemleri ve "dinazorluk" yapmayın. Hem biz mahyanın ışıklarını boşuna mı yaktık, haydi hep birlikte oruca!



Sendikal örgütlenmede “REKABET” VE SONUÇLARI..

Sendikalar arası ilişkilerde ve sendikal örgütlenmede en önemli iç sorunların başında “sendikal rekabet” adına bir sendikada örgütlü bulunan işçilerin o sendikadan istifa ettirilip, bir başka sendikaya üye yapılması ve bu süreçte ortaya çıkan yetki sorunu gelmektedir.

Sendikalar arası ilişkilerde ve sendikal örgütlenmede en önemli iç sorunların başında “sendikal rekabet” adına bir sendikada örgütlü bulunan işçilerin o sendikadan istifa ettirilip, bir başka sendikaya üye yapılması ve bu süreçte ortaya çıkan yetki sorunu gelmektedir.

Bu konuda bugüne kadar sendikal hareket içinde ciddi sorunlar yaşanmış ve yaşanmaya da devam etmektedir. Sorun işçi sınıfının çıkarları temelinden çok, bu yaklaşım içine giren sendikaların yönetiminde bulunanların ve bunların arkasında bulunan siyasal-grupsal anlayış sahiplerinin çıkarları temelinde ele alınmakta ve süreçte, nesnel olarak, sınıf çıkarları karşıtlığı ekseninde yer almaktadır.

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi tarafından kapatılıp, yıllar sonra 1990'lara gelindiğinde, yapılan yasa değişikliğiyle yeniden faaliyetine izin verilen DİSK'e bağlı, başta Genel-İş olmak üzere, kimi sendikalarda bu yönde belirli girişimler yapılmış ve bu sendikalar var olmak için örgütsüz iş yerlerini tespit edip, buralarda örgütlenmek yerine, bir sendikada örgütlü işçileri oralardan kendi sendikalarına üye yapma girişimleri yakın tarihimizin en belirgin pratikleri olarak hala belleklerde. **Sonraki yıllarda yerel yönetimlerin değişmesiyle, bu kez Hak-İş aynı yöntem ve metotlarla, aynı ve benzer pratiklerle, yine işçilerin çıkarlarına tezat girişimlerin sahibi olagelmıştır.** Bu tutum bugün halen yerel yönetimler değişikçe yapılmaya devam etmektedir.

Bir başka önemli örnek de, TÜMTİS ve Nakliyat-İş sendikaları arasında, Ambarlar ve Nakliyat-İş kolunda yaşanan gelişmeler ve Orman-İş kolunda, Türk-İş ve Hak-İş rekabeti adına yapılan istifa ettirmeler ve yeniden “örgütlenme”ler olmaktadır.

Egemen sınıfların içinde debelendiği ekonomik-siyasal krizlerden kurtulmak ve faturasını da işçi sınıfı ve emekçi halkımızın sırtına yüklemek için oluşturdukları program ve yönelimlerinde en çok yararlandıkları nesnel ortamlar, işte bu sınıf cephesinde ortaya çıkan, ya da çıkarılan sorunlar olmaktadır. **“Böl-parçala-yönet, krizden çık”** anlayışı ve saldırısı, hep aynı taktiklerle tekrar tekrar sınıf güçlerine yöneltilmektedir. Sendika bürokratları da bu oyuna gelmekten kendilerini bir türlü kurtaramamaktadırlar. Sınıfın örgütsüz bölüklerinde örgütlenme zorluğunu göğüslemek yerine, örgütlü kesimlerini yeniden “örgütlenme” kolaylığı, sarı sendika bürokratlarının en

çok başvurduğu sınıf karşıtı politikalarıdır.

1990'larda DİSK'in yeniden açılması talep ve tartışmaları sırasında, DİSK'in açılmasına karşı çıkan patronlara o dönem Özal'ın verdiği yanıt ibretlik olmasına rağmen, bu sendikalarca bir türlü doğru yorumlanmamış ve dikkate alınmamıştır.

T. Özal patronların “DİSK açılmasın, açılırsa zararımız olur” vb. yakınlıklarını karşısında “**Rekabetten, sendikal rekabetten korkmayın. Göreceksiniz sizlere yarayacaktır**” diyerek, aslında sonraları ortaya çıkan gelişmeleri önceden yorumlayabilmiş, belki de yönlendirmişti! Özal'ın kastettiği rekabet, işçi sınıfının çıkarlarının bu yolla artması, yeni haklar elde edecek mücadele zeminini yaratması vb. değil, sınıf güçlerinin “yeniden örgütlenmesi” adına bölünüp, parçalanıp, güçten düşürülmesi ve egemen sermaye kesimlerinin karşısında topyekun bir karşı duruşun sergilenmesinin engellenmesi ve bu süreçte, bırakalım yeni haklar elde etmeyi, mevcutlarını dahi koruyamayacak noktaya evrilmesi vb. sonuçları doğuran bir “rekabet” olmuştur. Yerel yönetimlerde, İETT'de yaşananlar da, **Ambarlar-Nakliyat-İş** kolunda olan da, **Seramik-İş** kolunda ve **Orman-İş** kolunda da olan bu yaklaşımdır. Egemen sınıflar karşısında emek cephesinin hep birlikte, sursuz bir yönelim ve mücadele içine girmesi de, işte bu “rekabet” ortamında engellenmiş ve sendikalardaki göreceli birlikler bazen biri, bazen de bir diğerince dinamitlenmiş ve ezilen, bölünen, sömürülen, işinden olan, hep işçiler olmuştur.

Biz Belediye-İş 2 No'lu şubede bulunan **Devrimci Demokratik Sendikal güçler** bu konuda ilkeli, doğru ve sınıf çıkarlarını esas alan bir anlayışın, yönelimin ve pratiğin sahipleri olageldik bu süreçte. Yerel yönetimlerde yaşanan gelişmeler karşısında olsun, TÜMTİS ve **Nakliyat-İş** arasında ortaya çıkan sorun-daki yaklaşımında olsun, hep bu ilkeli ve doğru tutumla hareket edilmiş ve hep sınıf çıkarları önde tutulmuştur.

REKABET ADINA ÖRGÜTLÜ İŞÇİLERİ BİRBİRİNDEN ÇALIP, ÖRGÜTSÜZLEŞTİRME GİRİŞİMLERİ DEVAM EDİYOR!

Bilinmektedir ki, sendikalar arası rekabet bugüne kadar her seferinde birbirlerinin örgütlü oldukları işkolu ve işyerlerine dönük örgütlü işçileri “yeniden örgütlenme” girişimleri şeklinde algılanan

ve yapılageldi. DİSK'e bağlı kimi sendikalar da 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi sonrası yeniden açılırken, özellikle Genel Hizmetler işkolunda kendini böyle var etmişti. İşte budur bugünlerde yine gündemde olan. Aradan geçen yıllar yine bunlara bir şey öğretmemiş ki, yine aynı yol ve yöntemlerle, hiçbir sınıf kaygısı gütmeyen aynı girişim içerisine girme aymazlığını göstermeye başladılar.

İster DİSK, isterse Türk-İş'e bağlı olsun kimi sendika yönetimleri diğerlerinin almış olduğu hak ve kazanımları, kendilerinin örgütlü oldukları alanlarda daha da geliştirip, baskıya, sömürüye, zulme, hak gasplarına karşı ekonomik-demokratik mücadeleyi yükseltme ve daha çok demokrasi mücadelesi verme şeklinde bir sendikal rekabet izleme yerine, yukarıda belirttiğimiz, birbirinden üye çalma yarışına dün olduğu gibi bugün de girmektedirler. **Hiç ders alınmamış ki, 1992'de yaşananların benzerini bugün Şişli Belediye-si'nde Genel-İş Sendikası yeniden başlatmıştır. Örgütlenme Mustafa Sarıgül'ün desteği ve katkısı ile yapılmaktadır.** Şişli'de çalışan toplam 500 ile Şişli AŞ. olan Kentyol'da çalışan 1000 kişi bulunmaktadır. 70 günlük çalışmalarında hiç üye kaydedemeyen Genel-İş, ne zaman Sarıgül ve müdürleri işçilere baskı yapmaya başladı o zaman zorla üyelikler alındı. Bunların DİSK/Genel-İş tarafından yapılması oldukça anlamlıdır.

Öyle ki Şişli'de örgütlenmede kullanılan yöntemler dünkü Genel-İş ile Belediye-İş arasında, TÜMTİS ile Nakliyat-İş arasında, Orman-İş ile Türk Orman-İş arasındaki örgütlenmeden hiç farkı yoktur. İşçileri dövme gibi pratiklerin sınıf çıkarına katkısı mı var yoksa dar grupçu çıkarlara mı katkısı var? **Açık ki bu tür pratiklerin işçi sınıfının mücadelesine zerre kadar katkısı yoktur.**

Şişli'deki örgütlenme, patrona dayalı bir örgütlenmedir. Şişli'deki örgütlenme, tabanı hiçe sayan bir örgütlenmedir, işçilerin iradesine baskı kuran bir örgütlenme tarzıdır. Şişli örgütlenmesi dar grup çıkarlarının kuruma örgütlenmesidir.

Oysa onca örgütsüz, sendikasız ve

hatta sigortasız, sosyal güvenceden yoksun milyonlarca çalışana örgütlemeye yönelmemeleri, onların sınıfa yaklaşımını göstermektedir. Bugün on milyonun çok üstündeki çalışan işçinin sadece 1 milyonun altında kalan kısmının sendikalı olması gibi bir tablo hepimizi rahatsız etmelidir. Bu gerçeğin karşısında örgütsüz yığınların örgütlenmesi yönünde ciddi bir çaba içerisinde olmadan kolay bir yol olarak, örgütlü güçleri çeşitli vaatlerle ve siyasal yakınlıkla etkileyip, örgütlerinden istifaya zorlayarak, örgütsüzleştirme yoluna giderek, sınıfın gücünü dağıtmak, parçalamak ve etkisizleştirmek doğru bir anlayış değildir.

Daha önceleri, özellikle de Nakliyat, Cam-Metal ve Genel Hizmetler iş kollarında yaşanan bu tür gelişmeler, bu kez Orman Bakanlığı bünyesinde Türk-İş'e bağlı Orman-İş sendikasında, örgütlü işyerlerinde Hak-İş tarafından bu yönlü çaba ve girişimlere tanık oluyoruz. Daha önce yukarıda belirttiğimiz gibi, benzer saldırılar Genel Hizmetler işkolunda, yine başta İstanbul'da o dönemin belediye başkanı

olan R. Tayyip Erdoğan döneminde belediyelerde gündeme getirilmiş, kimi “refah”, “fazilet”, “saadetli” belediyelerde, belediyelerin olanakları kullanılarak ve yönetimlerin baskılarıyla, çoğunlukla örgütsüzleştirme anlamına gelen saldırılar gündeme getirilmişti. Bunun en bariz örneği yıllardır örgütsüz bırakılan ve yetkileri mahkemeler ve sendika ağaları tarafından yıllarca sürüncemede bırakılan İETT işyerinde yaşanmıştı. AKP hükümet olduktan sonra ne tesadüftür ki(!) yetki Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'na verilmiştir. Şimdi ise merkezi iktidarın olanaklarından yararlanarak yine aynı ellerce, diğer iş kollarına ve Genel-İş'in bürokrat, grupçu kimi yöneticilerince yine özellikle CHP'li belediyelerde sendikalarda örgütlü işçileri örgütsüzleştirmeye yönelik girişimler söz konusu olmaktadır.

Eğer buna karşı topyekun bir tavır alınmazsa, bu giderek yaygınlaşacak ve bugün orman işyerlerinde, yine genel hizmetler ve yarın enerji işkolunda ya da başka kamu işyerlerinde yaşanmaya devam edecektir.



Biz anlayış olarak daha önceleri belediyelerde gündeme geldiğinde, gerek **Nakliyat-İş** kolunda yaşandığında, gerekse bugün **Şişli**'de yaşanan bu tür girişimlere karşı tutumumuzu ortaya koymuş; bu yönlü girişimlerin işçi sınıfına hizmet etmediğini ve bu yola başvurulmaması gerektiğini dile getirmiş, tarafları uyarmış, yaşanması durumunda ise yetki konusunun mahkemeler yerine, işçilerin önüne sandık konarak, oylama ile belirlenmesi önerimizi ortaya koymuştuk. Şimdi bu anlayış sahiplerine sormak gerekiyor: Bu **“yeniden örgütlenme”** girişimleri kimin işine yarıyor? Bu, oralarda örgütlü işçilerin talebi olarak, onların hak ve çıkarlarını, ekonomik-sosyal kazanımlarını, olduğundan daha ileriye taşımaya yönelik olarak mı yapılmaktadır? **Kendi grupçu ve siyasal anlayışları doğrultusunda, hükümetin isteği üzerine ve hükümetin emek güçlerinin göreceli birliğini parçalayarak, onları etkisiz hale getirme yönünde sınıfı güçten düşürmek, bölmek, siyasal iktidarların yedeği haline getirmek amaçlı mıdır?** Hiç şüphe duyulmamalıdır ki, ikincisidir.

Konfederasyonlar arası zaman zaman kimi konularda **“emek platformu”** örneğindeki gibi, göreceli birliktelikler oluşturulup, hükümetlere karşı sınıfın kimi konularda hakları yönünde gerçekleştirilen mücadele ya da girişimler, her seferinde hükümetleri rahatsız eder olmuştur. Ne yapıp edilip, bunun parçalanması gerekiyordu. İşte bu “üye çalma” girişimleri bunlar için bulunmaz fırsat oluşturmuştur. Zira zaten bu tablo, hükümetlerin arzuladığı bir tablodur.

Sınıf sendikacılığı anlayışı bu duruma ilişkin değerlendirmelerini öteden beri yapmaktadır. Bu sürede ne kadar haklı olduğu, yaşanarak görüldü ve gösterildi. Oysa bu yetmiyor artık. Bütün işkollarında örgütlü bir yönelimle sınıf sendikacılığı anlayışıyla fabrikalardan ve şubelerden başlayarak, merkezlerle; oralardan da konfederasyonlara kadar bunları tümüyle alaşağı etme mücadelesi geliştirilmek zorundadır. Sınıf güçleri bunun için gerekli politik ve sendikal anlayış donanımına sahiptir. Sınıf sendikacılığı programına doğrultusunda bunu yapmak, vazgeçilmez bir zorunluluk olarak sınıf güçleri önünde hayati bir görev olarak durmaktadır. Bunun için nesnel koşullar elverişlidir. Yeter ki subjektif güçlerdeki zaaf, kopukluklar, statükocu çitler aşılabilsin, pasifikasyon tersine çevrilebilsin ve tasfiyeciler etkiler bertaraf edilebilsin. Bu da mümkündür. Yeter ki akıma karşı durma mücadelesi bilinciyle hareket ederek, sınıf güçlerini yeniden toparlayıp, **BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER** şiarıyla, geleceğin işçi sınıfının devrimci demokratik

güçlerinin ellerinde olduğu bilinciyle, inançla, kararlılıkla, özveriyle yola devam edilebilsin.

SENDİKAL ÖRGÜTLENMEDEKİ SORUNLARA DOĞRU YAKLAŞALIM!

Sınıf mücadelesinin en önemli alan ve araçlarından olan sendikaların, bu misyonuna uygun olarak ele alınması ve işçi sınıfının sermaye güçlerine karşı mücadelesinde, ideolojik-politik çizgisinin bu tanıma uygun şekillendirilmesi hayati önemde bir sorundur. Sorundur, çünkü bu tam anlamıyla berrak bir şekilde anlaşılmalıdır. Anlaşılmasının ötesinde, bu tanım her türlü sınıf düşmanlarınca, oportünistlerce çarpıtılmakta, sınıf mücadelesi yerine, sınıf işbirliği eksenine oturtulmaktadır.

Sendikal mücadelede, sınıfın bütünü kapsamaları ve grup damgası yerine, sınıf damgası taşınması gereken sendikaların, çeşitli düşman cephelece çevreye kuşatılarak, sınıf mücadelesi sürecinde gerçek işlevini üstlenmesinin engellenmeye çalışıldığı gerçeği çeşitli pratiklerde görülebilmektedir. Egemen sınıflar bunu çeşitli yasal düzenlemelerle yaparken, her türlü sınıf karşıtı **oportünist-revizyonistler** de türlü demagoji, yalan, çarpıtma ve uyduruk teorilerle bunu yapmaya çalışmaktadır. ‘80’lerden başlayarak, sınıfın örgütlerinin başına bela edilmeye çalışılan **“çağdaş sendikacılık”, “sınıf ve kitle sendikacılığı”, “kalite çemberleri”, “grup-parti sendikaları”** kavram ve politik önermeler, günümüzde değişik boyut ve şekillerde korunmaya çalışılıyor. Bunun çeşitli sendikalarda pratik yansımaları ve sonuçları yer yer düşmanca saldırılar boyutuna vardırılıyor.

Sendikal anlayışların, pratik cepheleşmelerdeki yansımalarının, sınıf mevzilerinin artırılması, sınıf çıkarlarının korunması, gasp edilen hakların yeniden kazanılması ve yeni hakların elde edilmesi, sermaye güçlerinin topyekun saldırılarına karşı, sınıf dayanışmasının örülerek, topyekun bir karşı koyuşun yaratılması vb. ekseninde olması gerekirken, pratikte bundan uzaklaşmış görüntüler, örnekler tarihimizin kara lekeleri olarak, sendikal sürecin mücadele oklarının yöneleceği olumsuz pratiklerdir. Buna gösterilecek en önemli örnek **Zeytinburnu, Ambarlar**'da yaşanan ve 3 öncü işçinin hayatını kaybettiği pratik ve **Şişli Belediyesi**'nde **Genel-İş**'in yeniden **“örgütlenme”** girişimiyle orada örgütlü olan sendika şubesinin başkanının dövülmesi ve baş temsilcinin yaralanması, bir işçinin kaçırılması ve çeşitli işçilerin tehdit edilmesi girişimidir. Saldırı türü pratikler, bu sürecin geldiği aşamayı göstermesi açısından, önemli bir aşama olarak ele alınmak zorundadır.

İşçilerin istedikleri sendikada ör-

gütlenebilmesi, ya da örgütlülüğünü istediği sendikada sürdürmesi gibi demokratik hakkını kullanması, en temel işçi hakkı olarak görülüp tanınması ve pratik olarak buna rıza gösterilmesi gerekirken, Ambarlar ya da Şişli olayı benzeri yaklaşımlarla bunun pratik olarak ortadan kaldırılması, Özal'ın sermaye sınıfına **“sendikalar arası rekabetten korkmayın, o sizin işinize gelir”** dediği yaklaşımlarını haklı çıkarmıştır. Zira rekabet, sınıf hak ve çıkarlarını koruyup, bunları yükseltmek olmaktan çıkmış, İETT örneğinde olduğu gibi, sendikasızlaşmak, örgütsüzleşmek ve hak kayıplarına uğramak olarak yer bulmuştur. Yarın **Şişli**'de de İETT örneği yaşanacaktır.

SENDİKALAR ARASINDAKİ ÖRGÜTLENME SORUNLARINA İLİŞKİN DOĞRU YAKLAŞIM NASIL OLMALIDIR?

Konuya ilişkin uzun uzadıya sözler sarf etmenin artık bir gereği yoktur. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında düşüncelerimizi özetleyerek aktarmak istiyoruz:

1) Aynı iş kolunda faaliyet sürdüren sendikaların, birbirlerinin örgütlü bulunduğu işyerlerinde yeniden örgütlenme çalışması yapmaları ilke olarak doğru değildir. Her sendikanın örgütsüz işyerlerini tespit ederek oralarda örgütlenme çalışmaları yapmaları en doğru tutumdur.

Örgütlenmeyi bekleyen yüzlerce işyeri, binlerce sendikasız (**hatta sigortasız**) işçi bulunmaktadır. Bütün güç ve olanaklarla buralardaki örgütsüz işçilerin örgütlenmesine yönelinmelidir.

2) Sendikalar arasındaki rekabet aynı ve bir işyeri üzerinde değil, farklı örgütsüz iş yerlerinde yapacakları örgütlenme çalışmaları ve oralarda sağladığı haklar ve kazanımlar ekseninde; hakları geliştirici, mevzileri artırıcı, sınıf mücadelesini ivmelendirici, birlik ve dayanışma ruhu yaratıcı ve geliştirici, emek cephesini güçlendirici bir anlayış ve pratik yaklaşımıyla ele alınmalıdır.

Bu yönelimle sendikalar arasında rekabetten ziyade, destek ve dayanışmalar öne çıkarılmalıdır. Örgütlülüğe yoğun saldırıların bulunduğu bir dönemde, örgütsüz işyerlerinde kim tarafından (**eğer kontra bir yönelime sahip değilse**) sendikal örgütlenme yapılıyorsa yapılın, desteklenmelidir.

3) Bir sendikadan istifa edip/ettirilip diğer bir sendikaya (**hele iki sendika da demokratik cepheye**) üye yapılmasına da ilke olarak karşıyız. Ancak satılmış, işbirlikçi, faşist yöneticilerin sermaye güçleriyle birleşerek sınıfa saldırı ve haklarını ortadan kaldıran pratiklerinin çizgi halini aldığı sendikalardan istifa ederek **“daha iyi”** bir sendikaya üye olma istekleri makul ve haklı kabul edilebilir bir istek olmasına; bunun karşısında herhangi bir engel çıkarılmaması gerekmesine rağmen; yine de mevcut sendikada kalıp, orayı dönüştürme ve faşist, işbirlikçi sarı sendikacıları sendika yönetimlerinden alaşağı ederek, buraları sınıfın gerçek mücadele mevzileri ve ekonomik-demokratik hak örgütleri haline getirme mücadelesi verilmesi önerilmelidir.

Bütün bunlar yapıp sonuç alınma-

mışsa, ya da bu tür bir mücadelenin imkanı yok ya da ortadan kaldırılmışsa, mevcut mevzi sınıf mevzisi olma yerine, sermaye güçlerinin “cephe gerisi” haline getirilip, ihanet ediliyorsa, sınıfın sendikal olanakları artık üyeler yerine, açıktan sendikacıların kişisel çıkarlarının hizmetine sunulmuşsa, bu durumda mevcut örgütlü sendikadan istifa edip, **“iyi bir sendika”**ya geçme istekleri desteklenir, teşvik edilir ve bu yönde mücadele edilir; verilen mücadeleye önderlik edilir. Buna kayıtsız kalınmaz. Bu yönlü örnekler sendikal tarihte mevcuttur.

4) İlke olarak işçilerin özgürce sendika belirleme demokratik istem ve iradelerine ipotek konulamaz. Eğer sendikanın üyeleri (**zorla değil**) kendi iradeleriyle istifa edip, başka bir sendikaya üye olmuşlarsa, buna diyecek bir şey olamaz. (**Zeytinburnu Ambarlar benzer bir örnektir.**) Bu süreçte her iki sendikanın üyeleri bulunuyor ve bir yetki sorunu ortaya çıkmışsa, konuyu **TÜMTİS** ve **Nakliyat-İş** örneğinde olduğu gibi engelleyici, saldırgan, tırmandırıcı ele alma, ya da mahkemelerde sürüncemeye, karmaşa dolu bir sürece bırakmak yerine, bütün işçilerin ortak iradesinin ortaya çıkacağı **“iş yerinde sandık kurup”** işçilerin referandumla sendikalarını belirleme hakları tanınmalıdır. Bu referandum sonucunda en çok oy alan, en çok üyeye sahip olduğu çıkan oylarla belirlenen sendika, **“yetkili sendika”** olarak tanınmalıdır ve azınlık çoğunluğun demokratik tercih ve seçimine uyarak, hep birlikte çoğunluğun istediği, belirlediği sendikaya üye olmalıdırlar. Diğer sendika da bu iradeye uyarak, engelleyici tutuma ve yargıya gitmemelidir.

İETT’de bu yönde bir süreç yaşanmış, bu örgütsüz karmaşa durumu devam etmektedir. Sonradan yetki **Hak-İş**'e bağlı **Hizmet-İş** Sendikası'na verilmiştir.

Dolayısıyla İETT’de bu yukarıda aktardığımız yaklaşım sendikalarca benimsenmediği için, İETT işçileri 5-6 yıldır **TİS** yapamamakta olup, yıllardır örgütsüzlüğe mahkum edilip, mağdur edilmişlerdir. İşçiler aynı **Şişli** ve **Zeytinburnu Ambarlar**'da olduğu gibi birbirlerine düşman hale getirilmişlerdir. Dolayısıyla buradaki tek çözüm işçi iradesine başvurmak, buna saygı göstermek, azınlığın çoğunluğa uyması ve referandumla sendika belirleme şeklindeki çözümdür.

Devrimci demokratik sınıf sorumluluğu soruna doğru temelde yaklaşmayı, sınıf çıkarlarını esas alan ve sorunun çözümünde işçi iradesini tanımayı dayatmaktadır ve emretmektedir. Tarafların buna uyarak süreci sağduyulu ve nesnel açıdan doğru değerlendirmesi, eleştiri-özeleştirme mekanizmasını çalıştırması, saldırganlara tavır alınması, sürecin çözümlü açısından tayin edici olacaktır. İşçi sınıfının **devrimci demokratik sınıf güçlerinin tek beklentisi de bu yöndedir.** Böylelikle başlayan olumsuz süreç son bulacak ve egemen sınıfların her türlü saldırısı karşısında sınıf barikatı oluşturulmasının nesnel ve öznel koşulları yaratılacak ve sürecin önü açılacaktır.

Belediye-İş 2 No’lu Şube’de Örgütlü Devrimci Demokratik Sendikal Birlik emekçileri



İşçi-köylü'den

ÜLKEYİ EMPERYALİSTLERE PAZARLAYANLAR HALKIN ÖFKESİNİ BÜYÜTÜYOR

AKP hükümetinin seçimler önce si sergilediği, ancak iş başına gelir gelmez unuttuğu “özgürlükçü”, “adaletçi”, “fakirden yana olma” söylemlerindeki sahtecilik, kısa sürede yerini emekçi düşmanı yüzüne bırakmak zorunda kalmıştır. Yeni ve ek vergilerle, özelleştirme saldırılarıyla, kölelik yasasıyla, emekçilere dayatılan sıfır zamlarla, direnişler karşısındaki saldırgan tutumuyla, yeni Terörle Mücadele Yasası'yla ve daha nice uygulamalarla hükümetin gerçek yüzü çok geçmeden açığa çıkmıştır. Özelleştirmeye, işten atmalara, sendikasılaştırılmaya karşı direnen işçilerin çadırları yakılmış; köylülerin yaptığı mitingler yasadışı ilan edilmiş, ezilenlerin yanında tavır takınanlar “terörist” olarak tanımlanmış; işçiler, köylüler azarlanmış, küçümsemiş ve horlanmış. AKP hükümeti ve onun sözcüsü Erdoğan, tüm bunları emperyalist efendilerine olan uşaklığının bir gereği olarak yerine getirmiştir. Üstelik Erdoğan dâhil tüm devlet yetkilileri yaptıkları açıklamalarda bu saldırıları, gizleme gereği dahi duymadan açıktan savunmuşlardır.

Bunun son örneği Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın İstanbul'da bir alışveriş ve eğlence merkezinin açılışında yaptığı konuşmadır. Erdoğan buradaki konuşmasında; “**Ben ülkeyi adeta pazarlamakla mükellefim. Bunu her ülkenin başbakanı**

yapıyor, devlet başkanı yapıyor. Bugüne kadar benim başbakanlarım yapmamışsa bu ileri bir anlayış değildir. Bunu sayın Bush'tan tutun, Almanya'nın, Fransa'nın, bütün Avrupa ülkelerinin başbakanları yapıyor” diyerek devlet politikalarının esasını kısaca özetlemiştir. Ayrıca daha da ileri giderek “**Türkiye'ye Yahudi sermayesi gelir 'tu kaka', Arap sermayesi gelir 'yeşil sermaye tu kaka', batılı sermaye gelir tu kaka! Peki, kardeşim bu ülke nasıl ayağa kalkacak?**” demeyi de ihmal etmemiştir.

“Pazarlama”nın kelime olarak bile satmak anlamına geldiği düşünülürse, Erdoğan'ın ağzından düşürmediği “**ülkenin kalkınması**”, “**refah seviyeye ulaşması**” söyleminden ne anladığı bu sözleri ile ortaya çıkmaktadır. Sanki kendinden önceki hükümetlerden farklı, “**bağımsız**” bir ekonomi politikası varmış gibi davranan AKP hükümetinin dilinin altındaki bakla ise tüm ekonomi politikalarını IMF'nin belirlediğidir. Hükümetin “**gönül rahatlığı**” ile uyguladığı bu politikalar her geçen gün emekçi halkın yaşam şartlarını daha da ağırlaştırmaktadır. Bu ağırlaşma hem emekçilerin öfkesinin birikmesine yol açmakta, hem de egemenlerin korkulu rüyası olmaya devam etmektedir.

Bu konuda yaptıkları bir araştırmanın sonuçlarını açıklayan Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim

Yetkin, Türkiye'de yaklaşık 900 bin kişinin uluslararası ölçülere göre yetersiz beslendiğini belirtti. Açıklamada “**IMF politikaları sonucu 20 milyondan fazla insanımız beslenmiyor, ucuz ne buluyorsa karnını onunla doyuruyor**” şeklindeki belirlemeyi doğrulayan birçok örnek bulmak mümkündür.

Benzer bir araştırma yapan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'nün (OECD) “**İstihdamın Genel Görünümü 2005**” başlıklı raporu da, bu konuda çarpıcı rakamlar ve gerçekler içermektedir. Bu rapora göre 1992-2002 ortalamasında 1 milyon 800 bin, 2003 ve 2004 yılında 2 milyon 500 bin olan işsiz sayısı, bu yıl, yani 2005 ve gelecek yıl ise ortalama 2 milyon 600 bine yükselecek. OECD raporuna göre, Türkiye yüksek işsizlik oranında yüzde 10.2'yle, Polonya, Slovakya, İspanya ve Yunanistan'dan sonra beşinci sırada. OECD raporuna göre, işsizlik oranındaki artış önümüzdeki yıllarda da devam ederek bu yıl yüzde 10.4'e, gelecek yıl da yüzde 10.5'e çıkacaktır. Yine rapora göre, Türkiye yüzde 46.1 olan istihdamın, çalışabilir yaştaki nüfusa oranıyla, istihdam oranı en düşük ülke konumunda bulunuyor. 2003 yılında Türkiye'deki toplam işsizlerin yüzde 39.9'u 6 ay ve daha fazla, yüzde 24.4'ü de 1 yıl ve daha fazla süredir işsiz konumunda bulunurken, bu oranlar 2004 yılında yüzde 56.9 ve yüzde 39.2'ye çıktı.

Rapor yaş grupları açısından da bir değerlendirme yapmış. Burada ise, 15-24 yaşındaki istihdamın aynı yaş grubundaki nüfus içindeki payının 2003 yılında yüzde 30.5 iken, 2004 yılında yüzde 31.6'ya yükseldiği görülüyor.

Basında bir yandan yapılan bu

araştırmaların sonuçları sayfa sayfa verilirken; diğer yandan da bu haberlerle paralel dönem dönem kullanılan “**teröristlerin işsiz ve eğitimsiz**” olduğu; “**terörün işsizlikten beslendiği**” söylemleri ile birlikte verilmeye başlandı. Bunun yanında bir de devlet yetkililerin devrimci ve demokratlara gözdağı vermek için “**önlemlerin sertleşeceği**”, “**yapılanların bedelinin ödetileceği**” gibi kelimelerin özenle kullanıldığı açıklamalar yapması tesadüfî değildir. Özellikle hazırlanan yeni **Terörle Mücadele Yasası Tasarısı** ile birlikte başlatılan gözaltı ve tutuklama terörü bu açıklamalarla birlikte ele alındığında daha anlaşılır olmaktadır. En temel demokratik hakların gaspedilmesine karşı alanlara çıkanları “**bu işin bir bedeli olacaktır**” sözleri ile tehdit eden devlet tüm toplumsal muhalefeti yasakları, saldırıları, tutuklamaları ile sindirmeyi amaçlamaktadır. Burjuva-feodal basında sık sık yazılan “**yoksulluk terörü besliyor**” içerikli haberlerinin egemenler açısından çift taraflı bir anlamı vardır. Onlar hem emekçileri sefalet içinde bırakmakta, hem de bunun sonucu olarak ortaya çıkan öfkeden nasiplerini almamak için çaba harcamaktadırlar. Ancak bu çabanın nafile olduğu bir gerçektir.

Devletin tüm saldırılarına rağmen istenilen düzeyde olmamakla birlikte yaşanan eylemler, karşı duruşlar, devrimcilerin ortaklaşarak yaptığı eylem ve etkinlikler önemlidir.

Bu yönde olumlu belli adımların atıldığı görülmektedir ve bu adımların pratik sonuçları elde edilmektedir. Atılan bu adımlar büyütülmeli ve bütüne mal edilerek, geliştirilmeye ve sınıf savaşımının pratiğinde derinleştirilmeye ihtiyaç duymaktadır.

Sınıf bilinçli destekle direniş büyüyecek!

TEKSİF Bakırköy Şubesi'nde örgütlü 80 Serna-Seral işçisi **16 Eylül 2005** tarihinde Toplu Sözleşme Görüşmeleri sırasında patronla anlaşamamıştı. Bunun üzerine greve çıkan 130 Serna-Seral tekstil işçisinin direnişi, polislin çadırları bahane ederek yaptığı azgınca saldırılara rağmen kararlılıkla sürüyor.

İlk olarak **30 Eylül Cuma** günü sabaha karşı, oldukça kalabalık sivil ve çevik kuvvet polisi bölgeye yığınak yaparak işçilere saldırmıştı. Saldırının ardından çadırı tekrar kuran işçilere, polis tekrar müdahale ederek, bu kez “**elebaşı**” olarak önceden tespit ettikleri 4 işçiyi gözaltına alarak çadırı yıktılar.

İşçiler **14 Eylül Cuma** günü Bağdat Caddesi'nde bulunan Serna Tekstil'in satış mağazası önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı Serna-Seral sözcüsü **Suzan Gündüz**

okudu. Bu sırada sık sık, “**Yaşasın örgütlü mücadelemiz**”, “**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz**”, “**Yaşasın grev ve toplu sözleşme**” vb. sloganlar atan işçiler-



rin, oldukça coşkulu olmaları dikkat çekti. Açıklamanın ardından mağazanın önüne “**Serna'nın penyeleri kanla dikiliyor**” yazılı döviz bıraktılar.

Serna'da son olarak yaşanan olayda da işçiler farklı ayrıntıların altını çiziyor; **15 Eylül Cumartesi** günü sabah saat 9:00'da Çevik Kuvvet ekipleri eşliğinde gelen icra memurları 25 milyarlık başka bir alacağı gerekçe göstererek zorla işyerindeki bilgisayarlar ve Elektra Makinesi'ne (tasarım için kullanılan bilgisayar destekli çalışan bir makine) el koydular. İşçiler borcun olduğu söylenen Genmak adlı hazır kumaş aldıkları firmayla 2 yıldır hiç alışveriş yapmadıklarını, bu firmanın ise 2004 yılına ait alacağını bahane ederek icra takibi başlattığını söylediğini belirttiler. Bunun üzerine avukatlarına başvuran işçiler, “**bu oyun sendikalaşma sürecinde başlamış bir danışıklı dövüştür**” diyerek, patronları ve oyunlarını teşhir edebileceklerini belirttiler. (Kartal)

Çocuk işçiliğinin önlenmesi için Adana'da ortak proje

Ucuz işçilik elde edebilmek için küçük yaşta çocuklar tarım ve mobilya sektöründe, sokakta ve daha birçok işte çalıştırılmaktadır. Bu çocuk işçiliğini engelleyebilmek için **TÜRK-İŞ** ve **TİSK** ortak bir proje hazırladı. Adana'da başlatılması planlanan proje çocuk işçiliğinin en kötü biçimlerinin işçi ve işveren kuruluşlarının ortak girişimleri ile ortadan kaldırılması konusunda zamana bağlı politika ve program çerçevesi çocuklara ulaşılması planlanmaktadır. Proje çerçevesinde sokakta yapılan işlerden 100, Mevsimlik Tarım İşçiliğinden 75, Mobilya sektöründen ise 75 olmak üzere toplam 250 çalışan çocuk işten çekilecek. Ayrıca sokakta yapılan işlerde çalışma riski bulunan 50, Tarım ve Mobilya sektöründe 25'er olmak üzere 100 çocuğun çalışması engellenecek. Proje 2007'nin Ocak ayında sona erecek.

(Mersin)

6 KASIM'da "YÖK kaldırılınsın isyanıyla" ANKARA'dayız!

Emperyalizmin ve faşizmin halkımıza yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir süreçten geçmekteyiz. Ülkemizin en önemli sanayi kuruluşları emperyalist tekelere peşkeş çekilmekte ve sistemin içinde bulunduğu ekonomik kriz derinleşirken; egemen sınıflar da halkın artan tepkisine karşı önlemlerini almaktadır. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin eylemlerle tepkilerini ortaya koyduğu, kendiliğinden hareketlerin geliştiği ve bu mücadelenin siyasal iktidar mücadelesine evrilme koşullarının yüksek olduğu ülkemizde, hareketi güçsüzken bastırmayı hedefleyen egemen sınıflar, bir yandan "Terörle Mücadele Yasası" adı altında faşist yasaları daha da ağırlaştırmakta, diğer yandan ise devletin temel kurumlarını yeniden yapılandırmayı planlamaktadır.

Bu doğrultuda yöneldiği ilk hedef ise halkın en bilinçli, ileri kesimi olan ve sisteme karşı radikal bir mücadele örgütleyen devrimci ve komünist güçler olmaktadır. Ülkemizdeki demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinde belirleyici öneme sahip olan gerillaya karşı büyük askeri operasyonlar düzenlenmekte, Kürt ulusuna yönelik saldırılar örgütlenmekte, sokak ortasında insanlar polis tarafından infaz edilmekte, demokratik haklarını kullananlar hapsedilmekte, tutsaklara tecridi ağırlaştıran yeni yaptırımlar dayatılmakta, Yeni Terörle Mücadele Yasa Tasarısı (TMY) ile demokratik mücadelenin önu

daha sert bir şekilde alınmak istenmektedir. Bunun yanında emperyalist şirketin topraklarını kirletmesine karşı direnen Uşak'taki köylülere jandarma saldırımlar düzenlenmekte, 12 Eylül'ü protesto eden, hatta AB'yi destekleyen mitingler, festivaller dahi yasaklanmaktadır.

İşte bu gündemlerin yanında AB ile müzakerelerin başlaması nedeniyle ülkemizde "demokrasi" rüzgârı estirilmeye çalışılmaktadır. Elbette ki devletin bahsettiğimiz yönelimi, içine girmeye çalıştığı AB ülkelerinin yöneliminden farklı değildir. Ekonomik koşulları kötüleşen AB ülkeleri de çareyi "terörle mücadele" adı altında emekçilere, ilerici, devrimci örgütlere baskıyı arttırmakta bulmaktadır. Ancak halkımızın gerçek talep ve istemlerini sömürerek, kitleleri beklenti içinde tutmaya çalışan rejim, her şeyin AB ile düzeleceği masalını anlatmakta, ancak bu masal her geçen gün daha az insana inandırıcı gelmektedir.

Söz konusu gelişmelerin gündemimizde yerini aldığı bu süreçte devrimci-demokratik öğrenci hareketinin gelekselleştirdiği YÖK protestoları da yaşanacaktır. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın ürünü olan ve üniversiteleri kışlalara çevirmeyi hedefleyen, emperya-

list tekellerin taleplerine uygun olarak üniversiteleri yöneten YÖK'ün uygulamaları da genel gündemlerden bağımsız değildir. Üniversiteleri özelleştiren, üniversitelerde okuma koşullarını ağırlaştıran YÖK aynı zamanda ilerici, muhalif öğrencilere de soruşturmalar açarak demokratik öğrenci hareketini boğmaya çalışmaktadır. Özcesi, faşizmin en önemli kurumlarından biri olan YÖK, misyonuna uygun bir pratik sergilemektedir. Son yıllarda "YÖK Yasa Tasarısı" adı altında üniversitelere yönelik kapsamlı saldırı paketi de YÖK tarafından parça parça yürürlüğe konulmaktadır.

Üniversitenin temel bileşenleri olan öğrencilere, öğretim üyelerine ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılar demokratik çevrelerin tepkisini çekmekte, her kesim ideolojik-politik duruşuna uygun olarak YÖK'e muhalefet etmektedir. Sistem için büyük bir "pazar" olan üniversiteler

şen YÖK protestolarının en önemli ortak yönü sürekliliğinin sağlanmış olmasıdır. Bunun yanında devletin tüm engellemelelerine rağmen, bedel ödeme pahasına, protestoların yapılması ve YÖK'e karşı kararlı, militan bir duruşun sergilenmesi de başka bir olumluluktur. Özellikle son yıllarda, 13 Mart ve 6 Kasım eylemlerinde de görüldüğü gibi devrimci gençlik örgütlerinin büyük kısmının eylem birliği yapmaları, kitle faaliyetine birlikte yoğunlaşmaları ve güçleri oranında en geniş kesimi Ankara'da bir araya getirerek militan bir duruş sergilemeleri, polis saldırısına karşı uzun saatler çatışılması ülke gündemine müdahale etmede, YÖK'e karşı kararlı bir duruş sergilemede devrimcilere önemli deneyimler kazandırmıştır. Özellikle tasfiyeciliğin, reformizmin moda olduğu, "devletin yenilmezliğinin" propagandasının yapıldığı, kitle hareketliliğinin geri olduğu bir dönemde "hak verilmmez, alınır!" şiarıyla ortaklaşan devrimci örgütlerin meşru saldırı hakkını da kullanarak, molotof, taş ve sapanla kolluk kuvvetlerine

eylem için hazırlıklara başlaması gerekmektedir. Bu doğrultuda, eylemi birlikte örgütleyeceğimiz diğer devrimci-demokratik örgütlerle ortak eylem ve etkinlikler düzenlemeye önem vermeliyiz.

YÖK'ü 6 Kasım'da merkezi bir eylemle protesto edecek olmamız yerellerde örgütlenecek eylem ve etkinliklere katılmayacağımız anlamına gelmemektedir. YÖK'ü protestoyu yalnızca bir güne sıkıştırmayı doğru bulmuyoruz. Bu nedenle, gerek 6 Kasım öncesinde gerekse de sonraki dönemde yerellerde YÖK'ü protesto amaçlı pratikleri, ortaklaşabileceğimiz en geniş kesimle birlikte örgütlemeliyiz. Yerellerdeki eylemleri örgütlerken yalnızca üniversite içinde kalmamaya, pratikleri aynı zamanda şehir merkezine taşımaya da özen göstermeliyiz. YÖK gündemi yalnızca üniversitelilerin sorunu değildir. **Bizim YÖK'süz, eşit, parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim taleplerimizi ve anti-emperyalist, anti-faşist şiarlarımızı yerellerdeki en geniş kesimin gündemine sokmak için çaba harcamalıyız.**

Özellikle yerellerdeki çalışmalarımızda öğrenci derneklerinin önemine vurgu yapmalıyız. Üniversite öğrencilerinin ekonomik-demokratik taleplerini savunan ve işleyişinin her düzeyinde öğrencilerin



Emperyalizmin ve faşizmin yoğunlaşan saldırılarına karşı güçlü, birleşik, örgütlü ve militan bir karşı koyuş sergilemek için YÖK'ü, Ankara'da, merkezi olarak örgütleyeceğimiz eylemle protesto edeceğiz.

aynı zamanda egemen sınıfların farklı klikleri arasında da çatışma nedeni olmaktadır. Bu nedenle YÖK meselesi ülke gündeminde sık sık ön sıralarda yerini almaktadır. Üniversiteler üzerinde sürdürülen mücadele ve son AB süreci ile birlikte YÖK de kendisini yeniden yapılandıracağını ilan etti. **Emperyalizmin ve faşizmin halk düşmanı politikalarının dozunun giderek artması, yeniden yapılandırılan YÖK'ün izleyeceği çizgi hakkında da fikir vermektedir.** Projeleri ne olursa olsun, YÖK, sistemin temel kurumlarından biri olarak gerici rejimin çıkarları doğrultusunda öğrenci, bilim, demokrasi düşmanı yüzünü daha fazla gösterecek, emperyalizmin dayatmaları doğrultusunda öğrenci gençliğe yönelik baskılarını arttıracaktır.

YÖK'e karşı mücadelede en aktif, en tutarlı ve en radikal tavrı devrimci gençlik örgütleri takınmaktadır. YÖK'e ve uygulamalarına karşı devrimci örgütlerin uzun yıllardır ısrarla muhalefet etmesi ve genel olarak ortak hareket etmeyi başarması YÖK'ün kitleler nezdinde teşhirinde de belirleyici olmuştur. Devrimci gençlik örgütlerinin kitlelerle bağına paralel olarak niteliksel ve niceliksel açıdan YÖK protestoları arasında farklılıklar bulunsun da gelenekselle-

direnmesinin de anlamı büyüktür. 13 Mart, 6 Kasım eylemlerinin devamlılığının sağlanması, her seferde daha kitlesel, daha donanımlı olunması için emek harcamalıyız.

Bu yılki 6 Kasım protestolarında YÖK'ün kaldırılması ile bilimsel, demokratik, parasız, anadilde eğitim talepleri ön plana çıkacaktır. Ancak, bunların yanında "AB emperyalizmiyle demokratikleşme" masalını teşhir etmeyi, faşist saldırılara karşı direnişi büyütmeyi, Terörle Mücadele Yasası'nı, özelleştirmeleri protesto etmeyi de önümüze almalı, 6 Kasım'a yönelik çalışmalarımızda emperyalizmin ve faşizmin teşhirini somut gündemler üzerinden yapmalıyız.

Emperyalizmin ve faşizmin yoğunlaşan saldırılarına karşı güçlü, birleşik, örgütlü ve militan bir karşı koyuş sergilemek için YÖK'ü, Ankara'da, merkezi olarak örgütleyeceğimiz eylemle protesto edeceğiz. Ankara'da YÖK'e karşı öfke ve kinimizi, meşru bir zeminde, meydanlarda, militan bir protestoya dönüştürmeliyiz. Ankara'da taleplerimizi görmezden gelecek, bu haklarımızı engelleyecek her türlü engeli inancılı bir karşı duruşla püskürtme azmi ve kararlılığı içinde olmalıyız. Bu amaçla, alanlarında faaliyet yürüten YDG'lilerin ve tüm ilerici, demokrat kesimin şimdiden merkezi

söz hakkının olduğu öz örgütlülüklerin olmaması **demokratik, birleşik, kalıcı bir öğrenci hareketinin** yaratılmasında eksik kalmamıza neden olmaktadır. Bu boşluğu doldurma yönlü çalışmalarımıza hız vermeliyiz. YÖK'ün öğrencilere yönelik akademik-demokratik saldırıları nedeniyle öğrenci derneklerinin ilk elden karşı çıkması gereken kurum YÖK'tür. Bu nedenle alanların özgünlüklerine uygun olarak yerellerdeki çalışmalarda öğrenci derneği imzasını öne çıkarmamız yararlı olacaktır.

Bu yılki 6 Kasım sürecine yoğun bir gündemle ve bununla paralel olarak yoğun bir sorumlulukla hazırlanmalıyız. YÖK karşıtı çalışmalarımızı tek bir gündemle veya birkaç araçla sınırlandırmamalı, anti-emperyalist, anti-faşist bilinci geliştirmeye, örgütlenmenin gerekliliğini kavratmaya ve gençlik kitleleriyle diyalogumuzu geliştirmeye özen göstermeliyiz. Çalışmalarımızı farklı araçlarla zenginleştirirken ve daha geniş kitlelere politikalarımızı taşıırken güçlü bir duruş, militan bir protesto için Ankara'daki merkezi eylem güç vermemizin gerekliliğini diyalog kurabildiğimiz herkese anlatmalıyız. **Bu doğrultuda, devrimci gençliğin tarihsel sorumluluğuna yakışır bir duruşla YÖK'e karşı isyanımızı her yana yayalım!**

işçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık Beşol Mah. Telsizler Mervii Akasya Sk.
No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426 63 30-580 63 80
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com
@mail: umutyayimcilik@tinet.net.tr

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAĞCI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT:1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Terörle Mücadele Yasası, OHAL kanunlarını aratacak!

Ekim ayında Meclis'e sunulacak olan **Terörle Mücadele Yasa Tasarısı (TMY)** ile demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması planlanıyor. Saldırı kapsamı çok geniş olan bu yasa ile devrimci-demokrat-yurtsever kesimlerin faaliyet alanları daraltılmaya çalışılarak, sesleri boğulmak isteniyor. Özellikle devrimci ve sosyalist basın ve DKÖ'ler üzerinde hiçbir hukuki gerekçeye dayanmaksızın terör estirecek olan yasa tasarısının Meclis'ten geçmesini önlemek için, kitle örgütleri yaptıkları eylemler ve panellerle güçlü bir muhalefet yaratmaya çalışıyor.

* **11 Ekim Cumartesi** günü ESP, BDSP, Barikat, ÇGD (Çağdaş Gazeteciler Derneği), DEHAP, Partizan, Halkevleri, ILPS... vb. pek çok kurum ve DKÖ, Taksim Tramvay durağı önünde bir araya gelerek yasa taslağını protesto etti. Saat 13:00'da bir araya gelen kitle "**Terörle Mücadele Yasası Tasarısı'na Karşı Temel Haklar ve Özgürlükler İçin Mücadele**" yazılı pankart açtı.

Kitle adına açıklamayı okuyan **Talip Dönmez**, devletin son dönemde başta Kürt illeri olmak üzere ülkenin dört bir yanında tutuklama ve gözaltı terörünün estirildiğini, bunların en yoğun şekilde **Mersin, Tunceli ve Adana**'da yaşandığını açıkladı. Dönmez ayrıca, başlatılan bu saldırının devlet ağzıyla "**topyekün**" olarak adlandırıldığını ve TMY'nin de bu saldırıların temel adımlarından biri olduğunu söyledi.

Dönmez; ayrıca "**Devletin geliştirdiği saldırı terörüne karşı haklılığımızdan ve meşruluğumuzdan aldığımız güçle, her kesimi bu konuda etkin mücadeleye çağırıyoruz**" dedi.

Açıklamanın ardından "**Saldırı yasaları geri çekilsin**", "**Susma, sustukça sıra sana gelecek**", "**Terörle Mücadele Yasası geri çekilsin**" sloganlarını atan kitle, yasayı protesto eden eylemlerle tekrardan buluşmak üzere eylemlerini sonlandırdı.

* **15 Ekim Cumartesi** günü **Tohum Kültür Merkezi**'nin düzenlemiş olduğu "**Terörle Mücadele Yasası Neler Getiriyor?**" konulu panele katılanlar yasanın kapsamı hakkında bilgilendiler. **Av. Ercan Kanar**, Araştırmacı-yazar **Ragıp Zarakolu** ve Tutuklu Yakınları Birliği (TU-YAB) aktivisti **Meltem Kuruhan** tasarının hedefledikleri üzerinden yaptıkları araştırmaları sundular. **Ercan Kanar**, dünyada ve ülkemizde yaşanan belli başlı gelişmelerden sonra bu yasanın hazırlandığı gibi bir yanılığa düşmemek gerektiğinin özellikle altını çizdiği konuşmasında 11 Eylül saldırılarından, Londra'daki metro saldırılarından ve ülkemizdeki Genelkurmay Başkanlığı'nın yaptığı açıklamalardan çok önce ABD'de, İngiltere'de, Almanya'da, Türkiye'de vb. ülkelerde benzer yasaların hazırlandığını belirtti.

Ragıp Zarakolu, geçmişte Türkiye'nin ABD ve AB ülkelerini örnek aldığını ancak tasarı halinde olan TMY'ye bakıldığında ve dünyadaki gelişmeler in-



celendiğinde artık ABD ve Avrupa ülkelerinin "**terörle mücadele**" konusunda Türkiye'yi örnek aldığını vurguladı.

Son panelist olan **Meltem Kuruhan** ise ülkemizde 1980 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'ndan bu yana TMY'nin şu anki haliyle yasalastırılmak istendiğine ancak hiçbir dönem bugünkü zeminin bulunmadığına dikkat çekti.

Panel katılımcıların yasaya ilişkin soru sormasıyla sona erdi.

* **Gazi Halk Platformu** bileşenleri, **16 Ekim Pazar** günü Eski Karakol önünde bir basın açıklaması yaparak **Terörle Mücadele Yasa (TMY)** tasarısının geri çekilmesini istedi. **Şair Abay Kunanbay Lisesi** önünde bir araya gelen platform bileşenleri, yolu trafiğe kapatarak yürüyüş yaptılar. Çeşitli konuşmalarla halka seslenen ve onları TMY'ye karşı mücadeleye çağıran platform bileşenleri, **Eski Karakol** önünde ise bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı okuyan **Kenan Altın**, yeni TMY tasarısının emperyalizmin genel saldırılarından bağımsız olmadığına dikkat çekerek, "**ABD, 11 Eylül'ü bahane ederken, İngiltere ise göçmenleri öne sürerek tüm muhalif kesimleri susturmak istiyor. İngiltere'yi Fransa, Almanya ve İtalya takip ediyor**" şeklinde konuştu. Bu saldırıların ezilenlere dönük olduğunu dile getiren Altın, "**Tamamen sessiz bir toplum yaratma düşüncesinde olan egemenler, ülkemizde de TMY'yi eşine az rastlan bir hızla hazırladılar**" dedi ve "**TMY ile en temel insani hak ve özgürlüklerimiz dahi hedef tahtasına konuluyor**" vurgusunda bulundu. Altın, platform olarak tüm halkı mücadeleye çağırdıklarını belirtti. Gazi halkının alkışlarla destek verdiği eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. "**Yeni TMY geri çekilsin**" pankartının açıldığı eylemde, "**TMY geri alınsın**", "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz", "**Hal-kımız saflara hesap sormaya**", "Direne direne kazanacağız" sloganları atıldı ve aynı içerikte dövizler taşındı. (İstanbul)



Mersin'de de saldırular kınandı

Çukurova'da geçtiğimiz süreçte başlayan gözaltı ve tutuklama terörü, halen de-

vam etmektedir. **Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** üyesi **Hasan Biber**'in evinden sabah saatlerinde gözaltına alınması ve daha sonra Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin abluka altına alınması ile saldırılar devam etti. Aynı gün derneğe gelen üye ve ziyaretçilere keyfi kimlik kontrolleri yapıldı. Bu kontroller sırasında gazetemiz Mersin büro çalışanı **Danyal Ülgen** ve ESP üyesi **Vedat Arıcı**'ye kimlik sorgulaması yapıldı, bu sorgulama sonrasında Arıcı gözaltına alındı. **Hasan Biber** ve **Vedat Arıcı** çıkarıldıkları Savcılık'tan saat 15:00'de serbest bırakıldı. Gözaltıların serbest bırakılmasıyla Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği önündeki abluka kaldırıldı. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ne verdiğimiz destekten kaynaklı abluka, "**gözdağı**" vermek amacı ile gazetemiz Mersin iribat bürosu önüne kaydırıldı. Bu saldırıları protesto eden **Partizan**, Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, **Ezilenlerin Sosyalist Platformu**, **DEHAP Mersin İl Örgütü**, **Mersin TUHAD-DER** ortak bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya Mersin Halkevleri de destek verdi. Açıklamayı kitle adına **Hasan Biber** okudu. Biber yaptığı açıklamada TMY'ye değinerek son süreçte Mersin'de artan faşist saldırıların TMY'nin ürünü olduğunu ifade etti. Kitle slogan ve alkışlarla dağıldı. (Mersin)

Kitap Fuarı'nda TMY protestosu

16 Ekim Pazar günü bu yıl 24.sü düzenlenen **TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı** önünde de TMY protestosu yapıldı. **BDSP, Barikat, Bilinç ve Eylem, ÇGD, DHP, DDSB, EHP, EKB, ESP, Halkevleri, ILPS, HKP, İşçi Mücadelesi, Kaldıraç, ÖMP, Partizan, PSAKD Kadıköy Şubesi, SODAP, SDP, Tekstil-Sen, TÖP, ÇHD, PDD, TUYAB ve DİSK Limiter-İş Sendikası**'nın örgütlediği eylem fuarın kalabalık olduğu bir saatte gerçekleştirildi.

Saat 14:00'te 1. Giriş Kapısı önünde açılan "**TCK ve TMY Tasarısı söz, basın, yayın özgürlüğünün düşmanıdır**" pankartı arkasında toplanan kitle "**Söz eylem örgütlenme hakkımız engellenemez**", "**Sosyalist basın susturulamaz**" sloganları-



ni atarak toplatılmış gazete ve kitapları zincirlediler. Basın açıklamasını yapan Ersin Sedefoğlu daha önce çıkartılan TCK, CMK ve CİK'in toplamını ifade eden TMY ile en temel demokratik haklarının talep etmenin bile terör eylemi, bunları talep edenlerin de terörist olarak tanımlanmak istendiğini söyledi.

Sedefoğlu toplumun tüm muhalif kesimlerini kapsayan bu saldırılarla işçi sınıfı, ezilen haklar ve emekçilerin mücadelesinin

sindirilmek ve baskı altına alınmak istendiğini söyledi. TMY taslağındaki yetkilerin OHAL Kanunu'nda bile olmadığını belirten Sedefoğlu "**Bizler mevcut TMY'ye karşı olduğumuz gibi ondan daha ağır hükümler içeren yeni TMY tasarısına da karşı çıktığımızı beyan ediyoruz**" dedi. Açıklamanın ardından alkışlarla protestoya devam eden kitleye fuar katılımcıları da alkışlarla destek verdi. (İstanbul)